

**Commentariorvm, Ac Dispvationvm In Primam Partem
Sancti Thomæ Tomvs ...**

Complectens ad viginti sex Quæstiones priores, centum & septem
Disputationes in Capita diuisas

Vázquez, Gabriel

Antverpiæ, 1621

Index Rervm Omnivm Qvæ In Hoc Volvmine Continentvr.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-80983](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-80983)

INDEX RERVM OMNIVM, QVÆ IN HOC VOLVGINE CONTINENTVR.

Litera D. denotat Disputationem, litera N. numerum, series autem numerorum inchoatur à quavis disputatione, & terminatur ad sequentem, etiam per commentarios articuloꝝ, qui inter nonnullas disputationes intercedunt.

Post disputationem XXXVI. in Commentariis articuloꝝ inchoatur noua series numerorum, cum tamen continuanda esset series precedentis disputationis, & ita numerus primus deberet esse decimus, & sic de alijs seruato ordine.

Quæ vero in margine signata sunt hoc signo † ad Logicam, Philosophiam, & Metaphysicam pertinent.

A

Abailardus.

1. Spiritum sanctum facit animam mundi d. 22. n. 1. & 2.
2. Non constat eum negasse, claram Dei visionem esse possibilem. d. 37. n. 1. & 2.

3. Eam ut magistrum sequitur Arnold. Brixien. ibid. n. 2.

Abominatio.

Vide Odium. 1. Amicitia. 4.

Abraham.

1. In precepto Abrahæ imposto de immolatione filij, non fuit in Deo sola voluntas signi. d. 83. n. 1. 2.

Acceptio personarum.

1. In iudicio esse potest contra iustitiam commutatiuam, & distributiua. d. 86. n. 2. 21. 23.
2. Etiam si Deus personam acciperet, non faceret contra iustitiam. ibid. n. 24.
3. Quæ ratione dicitur non acceptor personarum. ibid.
4. Deus in largitione gratiæ præuenientis non est personarum acceptor. d. 91. n. 1. 32.

Accidens.

5. Non est in Deo. d. 22. n. 23. & seqq.
 6. Quæ sunt accidentia in creaturis, Deo attributa in substantiam transiunt. ibid.
 7. Accidentaria compositio non est in Deo. d. 22. n. 25.
 8. In Deo non potest esse accidens prædicabile, nec prædicamentale, nisi extrinsecum. ibid.
 9. Accidentia quando indigeant dispositione in subiecto. d. 43. n. 2. & 3.
 10. Cui substantia indigeat accidentalibus dispositionibus subiecti. ibid.
 11. Solutis accidentalibus competit ratio supernaturalis. d. 44. n. 3.
 12. Quid sit prædicari aliquid accidentarie accidenti prædicabili, non prædicamentali. d. 57. n. 27.
 13. Quæ nomina prædicantur de Deo hac ratione. ibid.
 14. Accidentia quæ habent propriam entitatem, habent proprium fieri. d. 74. n. 11.
- Vide Idea 22.
Vasquez in I. Partem Tom. I.

Vide Agens.

Actio.

Adamus.

1. Non vidit essentiam Dei in sompno Paradisi. d. 56. n. 4.
2. Eo non peccante non venisset Christus. d. 82. n. 13.
3. Eius prædestinatio fuit per Christum. d. 93. n. 20.
4. Gratiam, & merita innocentia non habuit ex meritis Christi. ibid. n. 21.
5. Ei datum fuit auxilium, quo posset perseverare, non quo perseverauit. d. 98. n. 8.
6. Vide Reprobos. 10. permissio peccati 8.

Aetius.

1. Fuit dux Anomæorum, & quis eius error. d. 44. n. 1.

Enigma.

1. Quid sit secundum Augustinum. d. 37. nu. 17. & d. 38. n. 28. & d. 55. n. 29.
2. Cur deus dicatur videri à viatore in ænigmatæ. d. 37. nu. 22.
3. Si deus non videtur secundum substantiam, dicendum est videre in ænigmatæ. ibid.
4. Solum dicitur videri in ænigmatæ id, quod videtur per aliud prius cognitum. d. 39. n. 2.

Æquale, æqualitas.

1. Vide Infinitum. Vide Iustitia.

Æquiuocum.

- † 1. Æquiuoca immediate, & primo eodem nomine significuntur. d. 15. n. 9.

Æternitas.

1. Aliter conuenit deo, ac creaturis. d. 25. n. 9.
2. Non includit solum respectum rationis. d. 31. n. 3.
3. Nequid esse mensura, vel rationis, diuina substantia, aut alterius rei. n. 5. 17. 18. 19.
4. Est mensura, quia substantia secundum aliquos. n. 8.
5. Non potest esse nisi per rationem. n. 10.
6. Quid sit, & vbi consistat ex aliquo reali, aliquoque rationis. d. 31. n. 9.
7. Durationem includit essentialiter. ibid. n. 8. 9. 17.
8. Non item rationem mensuræ realis, vel rationis. ibid. n. 17. & seqq.

B 2

9. Mensura

Index rerum.

9. Mensurare non potest aham durationem. n. 18. 19.
10. Non est mensurabilis. ibid. num. 21. 22. 24.
11. Ut definitur à Damasceno, & aliis. ibid. n. 22. 23.
12. Complectur negatione mensura, quæ est rationis. d. 31. n. 23. 24.
13. Quomodo dicatur interminabilis n. 23.
14. Quomodo differat à tempore. ibid. num. 24. & d. 32. num. 1. & 2.
15. Successione caret, estque uniformis. d. 32. num. 1. 2.
16. Concipitur à viatoribus per modum fluentis. n. 5.
17. Exprimi potest à Beatis, ut in se est. num. 3.
18. Caret termino si propria sit, & vera. ibid. num. 10.
19. Accipitur dupliciter. num. 12.
20. Deum cur vocet Augustinus auctorem eternitatis. d. 33. num. 3.
21. Eius duratio est permanens ex parte substantia. num. 70. 10. 11.
22. Cur dicatur supra omnem durationem. d. 64. n. 13.
23. Cur omne tempus complecti dicatur. ibid. num. 29.

Æternitas Dei.

1. Deus ab eterno non fuit in tempore imaginario, sed in sua eternitate. d. 29. n. 28.
2. A Deitate ex natura rei non distinguitur. d. 31. n. 2.
3. Potest esse mensura perfectionis aliarum durationum. ibid. num. 18. 10.
4. Quo sensu dicatur aliquando mensura Dei. n. 22.
5. Qua ratione Deo sit propria eternitas. 32. num. 2. 3. 12.

Vide Æternitas.

Æternitas participata.

1. Sine successione posset una esse maior altera, si non obstarit infinitas. d. 32. num. 11.
2. An sit mensura visionis beatificæ, & gratiæ habitudinis. d. 36. n. 5. & seqq.

Æternus.

1. Res ab eterno creata si invariata maneret, quomodo diceretur eterna. d. 32. num. 2. 3.
2. Æternum, & sempiternum differunt secundum Ricardum Victor num. 3.
3. Antiquissima cur dicantur eterna. d. 33. n. 1. 2.
4. Creatura eterna, quomodo esset ex nihilo producta. n. 23.
5. Veritas rerum qua ratione sit eterna, esset, licet ab eterno non cognosceretur actu. d. 7. n. 5. 6.
6. Aristotelis ita ponit mundum æternum, ut in tempore incipere non potuerit. d. 81. n. 2.

† Vide Immortale, Præsentia. 18. 19. 20.

ÆEuum.

1. ÆEui nomine eternitatem nominant Sancti Patres. d. 31. num. 22. & d. 33. num. 14.
2. Est sine successione. d. 32. n. 11.
3. Unde dicatur, quidque proprie significet. d. 33. n. 1.
4. Variè accipitur. num. 1. & seqq.
5. Durationem rerum incorruptibilium Scholasticis significat. num. 5. 6.
6. Non esse successivum, ostenditur contra Bonaventuram. d. 33. n. 1. & seqq.
7. Concipitur à nobis successive instar temporis. n. 20.
8. Est duratio permanens ex parte substantiæ, non ex parte operationis. ibid. n. 20. 21.
9. Quomodo differat ab eternitate. ibi. & d. 33. n. 5.
10. Nullius rei potest esse mensura actiua. d. 33. num. 30. & d. 34. num. 4.
11. ÆEuo cur non sint realiter præsentia futura. d. 33. num. 30.
12. ÆEuum putant aliqui esse mensuram rerum permanentium spiritualium. d. 34. n. 1.

13. Præter æuum intrinsicum, aliqui ponunt alium extrinsecum. ibi num. 1. & seqq.
14. Omnia immortalia æuo mensurari docet Caietanus. num. 4.
15. In qualibet re immortalis est sua duratio, quæ dicitur æuum. d. 34. num. 5.
16. ÆEuum etiam est in rebus corporeis. d. 53. n. 5.
17. Quid sit æuum, eiusque essentiam realem esse. ibid.
18. Non significat, nec connotat rationem mensuræ passivæ, nec eius negationem. ibid.
19. Quomodo differat à tempore. d. 35. n. 5.
20. An visio beata æuo mensuretur. d. 6. n. 5. & seqq.
21. Dicitur potest æuum duratio rerum corporalium & corruptibilium. ibid. n. 8.

Vide Angeli duratio. Vide tempus.

Affectus.

1. Qui affectus, & operationes creaturarum Deo tribuantur proprie, qui vero non. disp. 87. num. 11. 12. 13. & d. 84. n. 1. & seqq.
2. Qui affectus abstracti possint essentialiter ab impossibilitate. d. 85. n. 12. 13.
3. Affectus efficax, & inefficax qui sint. d. 85. n. 25.
4. Eiusdem objecti potest esse affectus complacentiæ, & splicentiæ, si alter illorum simplex sit. n. 26. 27.
5. Affectus simplex quando non dicat imperfectiorem, sit in Deo n. 32. & d. 84. n. 20.
6. Affectus animi novem sunt præcipui. d. 84. n. 1.
7. Affectus non est concedendus in Deo formaliter, nisi propriè communiter à peritis definitur, n. 19.

Vide Velleitas.

Agens, agere, actio, actus.

- † 1. Actio & effectus quomodo differant. d. 8. n. 15.
- † 2. Actionem etiam vocat Arist. eam, qua transit in aliud. ibid.
- † 3. Loca Aristotelis circa hoc conciliantur. disp. 3. num. 16. 17.
- † 4. Non omnis actio transiens est operatio, & effectus. num. 16.
- † 5. Actus intellectus, quomodo sit practicus. n. 18.
6. Quaratione debet esse determinata agentis intentio. d. 26. n. 1. 15.
- † 7. Agens spirituale, & infinita virtutis posse agere instanti arbitratu Scotus d. 28. n. 2.
- † 8. Agens corporeum prærequirit approximationem, ut agat, Deus non item. n. 8. 9.
- † 9. Agens immediatum immediatione virtutis & suppositi quid sit secundum Caietanum. n. 6. 7. 20.
- † 10. Agens immediatum immediatione virtutis & suppositi potest agere instanti. d. 28. n. 20.
11. Actio grammaticalis quæ d. 38. n. 5.
12. Actiones vitales supernaturales non fluunt à potentia extrinsecus emendicante totam efficaciam ad illi. d. 43. n. 14. 15.
- † 13. Duo agentia dupliciter se invicem possunt. ad eundem effectum. n. 40. 41.
- † 14. Actiones immanentes tantum denominant passionem transientes vero agens, sed non quodamque disp. 46. num. 7.
- † 15. Diversa actiones sunt, quæ sunt realiter diversæ. d. 74. n. 11.
- † 16. Quid sit agere immediate immediatione virtutis & suppositi. d. 87. n. 33. & seqq.
- † 17. Quando Deus, & agentia creata agant inter immediatione. ibid.
- † 18. Agentis relatio non fundatur in absolute, quæ necinet in agente. d. 102. n. 19.
- † 19. Quando actus perfectior sit potentia. n. 21.

20. Æternus

Index rerum.

20. Añiones immanentes diuini intellectus, & voluntatis non sunt transientes, sed principium transfinitum. n. 20.
Vide Prædicamentum. 4. Vide Præsentia. 2. 3.
7. Vide Operatio.

Aggrauatio.

1. Quid sit, & qua ratione Deus sit illius causa. d. 95. num. 70.

Allegoria.

Vide Metaphora. 5. Sensus literalis. 16. Sensus mysticus. 16. 17.

Ambrosius.

1. Interfuit Concilio Thelensi. d. 47. n. 1.
2. Eius verba, quibus Masiliensibus videtur fauere, explicantur. d. 91. n. 47.

Amicitia.

1. Non est erga res irrationales; & ut differat à beneuolentia. d. 48. n. 7. 8.
2. Homo potest esse obiectum amicitie Dei, non irrationalia. ibid.
3. Idem actus ex duplici respectu amicitie, & concupiscentie dicitur. n. 6. 7. 11.
4. Idem actus potest esse actus amicitie, & odium abominatib. n. 11.

Amor.

1. Cur dicat Augustinus, Beatos dilectos legere in verbo Dei. d. 50. n. 49.
2. Quid sit, & quomodo possit esse actus à ceteris distinctus. d. 84. n. 5.
3. Deo competit proprie. ibid.
4. Amoris, & odii discrimen maxime notandum ex Caietano. ibid. n. 11.
5. Ex parte intellectus diuini omnia equaliter diliguntur à Deo. d. 89. n. 121.
6. Rem vnam magis quam aliam quomodo possit Deus diligere. n. 122. d. 84. n. 23. 24. 25.
7. Unde nascatur inaequalitas dilectionis diuinae erga prædestinatos, & reprobos. d. 89. n. 125.
8. Qua dilectione diligit Deus hominem per Christum. d. 94. n. 16.

Vide Creatura. 7. 22.

Angelus.

1. Creari non potest Angelus, cui naturale sit lumen gloriae. d. 44. n. 2.
2. Angelum vocat Dionysius speculum pulchritudinis Dei. d. 37. n. 2.
3. Angeli inferiores à superioribus purgantur secundum Dionysium, & in quo. d. 49. n. 7.
4. Angelorum ministerio Deus apparuit Moyse. disput. 55. n. 28.
5. Angelorum prædestinatio sola Dei voluntate fuit facta. d. 91. n. 15.
6. Angeli ad consentiendum gratie vocanti eguerunt auxilio gratiae. d. 98. n. 7.

Angeli, creatio, natura, numerus, &c.

1. Angeli non dicuntur à Deo geniti, sed facti. d. 18. n. 4.
2. Angelorum multitudinem male notat Caietanus esse numerum. d. 16. n. 13.
3. Angelos non potuisse creari in spacio imaginario ante mundum corporeum. putat Theodoretus. d. 9. n. 9.
4. Angelus non est extra calum. ibid. n. 14.
5. Angelus aliter est indiuisibilis quam punctum. n. 17.
6. Non est successio in creatione substantia Angelorum. d. 33. n. 12. & seqq.
7. Angelorum creatio, & perpetua conseruatio conseruitur cum generatione continua filij Dei. n. 23. 24.
Valquez in l. Patrem. Tom. I.

8. Angelus semel productus secundum totum suum esse, conseruatione indiget. ibid.

9. Duo angeli creari possunt successus vnus post alium absque respectu ad nostrum tempus. d. 33. n. 28. 29.

10. Inter productionem Angeli, & reproductionem est successio sine respectu ad nostrum tempus. n. 28.

Angelorum motus, locus, duratio.

1. De proprio angelorum loco quid senserint Plato & Aristoteles. d. 29. n. 10.
2. Angelus non potest esse in vacuo per applicationem suae virtutis ad operandum. ibid. n. 29.
3. Variari nequit intrinseca Angeli duratio, quin ipse varietur. d. 33. n. 15.
4. In substantia Angeli nequit esse successio. n. 16.
5. Duratio Angeli non potest esse successiua ratione partium aduenientium. n. 16.
6. Angelus annihilatus, si iterum rediret de potentia Dei, cum eadem intrinseca duratione rediret. d. 33. num. 9.
7. Duratio Angeli nullam connotat successionem. disp. 33. num. 20.
8. Angelus non durat successus: inter eius tantum esse & non esse successio est. n. 24.
9. Operationes Angeli quem inter se successionem habeant sint ordine ad nostrum tempus. ibid. n. 28. 30.
10. Modus, quo Angelus sit praesens maiori loco, quomodo extendatur. d. 33. n. 31.
11. Angelus absque mutatione est in minori tempore nostro, & in maiori. n. 30.
12. Angelus non est in tempore per modum superadditum, sicut est in loco. n. 30. 31.
13. Angelus supremus non mensuratur aeo. d. 34. n. 3.
14. Nullus etiam inferior Angelus aeo suo mensuratur. ibid. n. 6.
15. Aeternum superioris Angeli non est notius aeo inferioris, nec mensura illius. n. 3.
16. Angelus non potest vii mensura in rerum cognitione. d. 35. n. 3.
17. Tempus nostrum est propria mensura cui Angelorum. n. 12.
18. Angelorum duratio, qua finita est, tempore mensuratur. n. 3. 4.
19. Operationes Angelorum an aeo mensurentur. d. 36. n. 1. & sequentib.
20. Eas tempore discreto mensurari putat D. Thomas. n. 3.
21. Motum Angelorum discreto tempore, & continuum continuo, à nostro tamen diuerso mensurari, putat D. Thomas. n. 1. 2.
22. Aliae Angelorum operationes qua duratione mensurentur. ibid. n. 3. 4.

Angelorum cognitio, scientia, &c.

1. Angelorum Theologia sine discursu est. d. 4. n. 9.
2. Deum ante incarnationem fuisse Angelis inuisibilem, putat Chrysost. d. 37. n. 2. 3.
3. Dubitat Augustinus an Angeli nunc Deum videant. n. 13.
4. Mysteria salutis nostrae Angelis reuelabantur decursu temporis, ut siebant. n. 16. & disp. 50. n. 40.
5. Qua cognitio Dei sit naturalis Angelo. disputat. 39. n. 2. & 3.
6. Lumine gloriae indiget Angelus ad claram Dei visionem. d. 41. n. 12.
7. Visio, & dilectio Dei eiusdem speciei est in Angelo, & in homine. d. 47. n. 30. 31.
8. Voluntas, & intellectus angelicus ab humana differt specie. ibid. n. 31.
9. Angeli etiam in via aliqua viderunt in Verbo. d. 50. n. 46. 47.

Index rerum.

10. Cur de Angelis dicat Augustinus in eternis Dei legibus futura cognoscere. n. 50.
11. Cognitionem matutinam an beatis Angelis concedas S. Thom. d. 5. n. 4.
12. In Angelis quid matutina cognitio quid vespertina sit. ibid. n. 6. 11. 12. & sequentibus.
13. Que futura etiam contingentia certo, & evidenter sciunt Angeli, que autem non. d. 6. n. 1.
14. Angeli in suo etiam non cognoscunt ea que respectu nostri futura sunt libere. n. 18.
15. In libero arbitrio Angelorum necessitatem absolutam ponit V. Vicleph. d. 8. n. 3.
16. Angeli in primo instanti sui esse, potuerunt operari libere. n. 54. 55.
17. In simplici apprehensione Angeli reperitur veritas propria. d. 75. n. 20.

Anima.

- † 1. Qui animam hominis mortalem putat, Atheismum redolet. d. 0. n. 2.
- † 2. Animam hominis diuinam substantiam, vel part. 1. eius Priscillianis fecerunt. d. 2. n. 27. 28.
- † 3. Animam eum Aristoteles vocat numerum numerantem. d. 31. n. 15.
4. Anima etiam separata Deum videre nequit sine lumine glorie. d. 41. n. 12.

Vide Abailardus. 1.

Annihilatio.

1. Vide Corruptio.

Anomæi.

1. Anomæorum error. d. 47. n. 2. 4. 5.
2. Unde sint ita dicti. d. 41. n. 1.
3. Afferunt Deum videri posse in hac vita virtute intellectus ibid.
4. Eunomius cur Anomæus appellatus sit ibid.

Vide Aëtius.

Anthropomorphitæ.

1. Quinam fuerit d. 21. num. 1. & sequentibus.
2. Deum spatio determinato concludere cogebantur. d. 27. num. 1.

Apis.

1. Quid mystice significet. d. 16. num. 1.

Apocalypsis.

1. Cur dicat Hieronymus Apocalypsim plura continere sacramenta, quam verba. d. 17. n. 6.

Apostoli.

1. Quomodo preferendi sunt Phariseis in iudicio, ut sint primi nouissimi, &c. d. 47. n. 20. & seqq.
2. Qua ratione peccare non poterant. d. 50. n. 7.

Appetitus, appetibile.

1. Denominatio appetibilis posterior est ratione boni. d. 27. num. 7.
2. Appetitus videndi Deum in nobis non est innatus, sed elicitus. d. 16. n. 18. 10.
3. Cur naturalem esse nobis dicat D. Thomas. n. 19.
- † 4. Quis sit appetitus innatus quis elicitus ibid.
5. Naturalis appetitus sciendi in Beatis visione sola Dei expletur. d. 50. n. 53.
6. Quatuor differentia inter naturalem appetitum & animale ex Caietano d. 78. n. 13.
7. Naturalis appetitus quid sit ibid.
8. Qualis sit proportio inter appetitum naturalem, & animale. fuerationalem. d. 78. n. 15. 16.
9. Appetitus cui animalis dicitur, aut naturalis. n. 16.
10. In Deo esse appetitum elicatum. ratione probatur. num. 17.

Apprehensio.

1. Aristoteles propriam veritatem in simplicium apprehensione negauit. d. 75. n. 6. & seqq.
2. Simplicium apprehensio dictio est secundum Arist. n. 12.
3. Simplex apprehensio cur dicatur vera ab effectu. n. 15.
4. Cur ab effectu non possit dici falsa. d. 75. n. 11. 19.
5. Simplex apprehensio non potest dici falsa ex dissonantia cum rebus, quas non representat. n. 19.
6. In simplici apprehensione Dei, & Angelis potest esse veritas. n. 20.
7. Propositio composita quomodo apprehendatur ab intellectu ante iudicium. d. 75. n. 21.
8. Simplex apprehensio non sufficit ut fiat ens rationis, quod est relatio. d. 76. n. 6.

Approximatio.

Vide Agens.

Arbitrium.

Vide. Liberum Arbitrium.

1. Argumentum Theologicum non est demonstratiuum propriam scientiam generat. d. 4. n. 20. 21.
2. Argumentum, quod modis solui possit euidenter dicitur. num. 23.
- † 3. Omne Argumentum vel autoritate, vel ratione fundatur. 21. num. 1.
4. Argumentum ex autoritate Scripturæ in sensu physico quando habeat robur. d. 14. n. 8. 9.
5. Argumentum sed contra, ad quid penatur a D. Thoma. d. 24. n. 2.

Aristoteles.

- † 1. Negat Deum esse alibi quam in celo. d. 12. n. 1. & d. 29. n. 10.
2. Negat Deum esse vbique. d. 8. n. 21.
3. De loco Deo, & Angelis propriis, quid sensus. d. 39. num. 20.
- † 4. Aristoteli familiare est, interrogandi affirmati. num. 8.

Armenij.

1. Negant Deum posse in se clare videri. d. 37. n. 1.

Ars, Artifex.

- † 1. Ars vt plurimum est de opere facili, & ad satisfactionem intellectum spectat, & non semper. d. 8. n. 6. 17.
- † 2. Aequalis ars cum meliori instrumento meliorem producat effectum. d. 17. n. 8. & seqq.
- † 3. Arte, & instrumento duo specie diuersa respondunt effectui. n. 40.
- † 4. Artificis creati ideae sunt res obiectiue existentis mente illius. d. 71. n. 7. & seqq.
- † 5. Cognitio artificis creati cur non sit idea operantis, sicut est in Deo. d. 72. num. 9. & seqq.
- † 6. Verbum artificis est idea secundum D. Thomam. n. 11.
- † 7. Artis unitas vnde sumenda. d. 73. n. 12.
- † 8. Ars interdum sumitur pro idea artificis. ibid.
9. In Deo cur vna sit ars, ideae plures. d. 73. n. 11. 12.
10. Creatus artifex ad plura opera vitæ eadem illa extrema, non idem interna. n. 12.
11. Idea, & exemplar rei artificialis, qua rationis sit vna. d. 74. n. 12.
12. In operibus artis dissimilitudo cum regula, non est falsitas, sed defectus bonitatis. d. 77. n. 5. 6.

Vide. Idea. 23.

Assensus.

- † 1. Eisdem modis obicere, aut clare cogniti diuersos assensus gignitur. d. 4. n. 7.
- † 2. Assensus scientificus non est sine euidenter principibus demonstratione enim. 5. 24.
3. Assensus Theologicus non est supernaturalis in substantia, aut per se infusus. d. 4. n. 23.

Index rerum.

4. Non pendet ex supernaturali assensu principiorum. *ibid.*
5. Assensus conclusionis variatur, principio, aut assensus illius variatio. n. 24.
6. Assensus Theologicus est sine formidine, estq; vel fidei, vel opinionis. d. 5. n. 35.
7. Ad fidei assensum conditio est assensus humanus. n. 7.
- † 8. Assensus, & dissensus in quo consistant. disput. 75. num. 20.

Athei.

1. Unde sic dicti. & quos habuerint auctores. d. 20. n. 1.
2. Athei nunc Politici vocantur. *ibid.*
3. Nocent paci, & gubernationi temporali. n. 2.
4. Omnem rationem continent. n. 3.
5. In Anglia, & Gallia vigent, prioresque sunt Sadducae. d. 20. n. 10.
6. Arte magica accentur Heretici ab Atheismo. *ibid.*
7. Penes potius, quam argumentis conuincendi. n. 13.

Attributum.

1. Attributa Dei non sunt actu infinita numero. d. 10. n. 28. & d. 25. n. 1.
2. Attributum diuinae bonitatis respondet entitatis bonitati creaturarum. d. 2. n. 12.
3. Attributum infinitatis in Deo, diuersum est ab attributo immensitatis. aternitatis, & incomprehensibilitatis. d. 23. n. 7. & seqq.
4. Inter Dei attributa immensitas ab Scholasticis im merito à ceteris distinguitur. d. 27. n. 3.
5. Ex Dei attributis sola immensitas habet infinitatem cum ordine ad locum. d. 28. n. 11.
6. Immutabilitas attributum Dei est. n. 4.
8. Inter attributa Dei quedam ex aliis, non vt ex causa, sed vt ex ratione procedunt. d. 10. n. 16.
9. Attributum immutabilitatis non oritur ex immensitate. *ibid.*
10. Quae immutabilitas ex Dei infinitate, quae ex simplicitate oritur. *ibid.*
11. Quomodo differat attributum aternitatis ab immutabili. d. 31. n. 2.
12. Ratio attributi tantum est per intellectum. n. 7.
13. Repugnat videri essentiam Dei non visis attributis, vel contra, vel vnam attributum sine alio. d. 48. n. 6. & seqq.
- † 14. Si ex natura rei attributa distinguerentur ab essentia, videri possint sine illa de potentia absoluta, num. 9. 10.
15. Non potest de aliquo attributo Dei quidquam latere, si aliquid eius videatur. d. 53. n. 3.
16. Cur aliqua attributa Deo conuenire dicantur cum respectu rationis aeterno. d. 68. n. 61.

Vide Dei perfectio. 3.

Auditus.

- † 1. Auditu qua ratione sedentium percipi dicatur. d. 61. num. 2. 2.

Augmentum.

- † 1. In viuentibus habet terminum; non item in non viuentibus, nisi per accidens. d. 26. n. 5. & seqq.
- † 2. In viuentibus anima praecipue, non calori tribuendum, conser. Arisl. n. 6. 7.

Augustinus.

1. Male ex eius mente scriptura sensus enumerat Sixtus Senens. d. 16. n. 3. 4.
2. Librum Scholasticorum, & Meditationum certus est non esse Augustini. d. 52. n. 18.
3. Diuinam essentiam non vidit in hac vita Augustinus. d. 56. n. 4. 5.

4. Laudatur. d. 88. n. 19. d. 89. n. 7. 20. d. 90. n. 11. d. 91. num. 8. 71.

5. Libri Augustini ad Simplicianum ab iniuria vindicantur. d. 89. n. 9. 5. 0.

6. Frituola sunt rationes, quibus Erasmus probat libros de Praedestinatione non esse Augustini. d. 89. n. 77.

7. A calumnia vindicatur. d. 91. n. 138.

8. Aliqui frustra contendunt conciliare Augustini sententiam de praedestinatione, cum sententia Graecorum. d. 26. n. 2. & 10.

Augustinus Eugubinus.

1. Quid sentiat de loco Dei. d. 27. n. 1. 2.

Auxilium gratiae.

Vide Gratiae auxilium.

Auctoritas.

Vide Patres. Vide Scholastici.

Axioma.

1. Axioma illud, Prius in intentione est posterius in executione, explicatur. d. 80. n. 53. & seqq.
2. Axioma. Propter quod vnumquodque tale, & illud magis, exponitur. n. 126.

B.

Baptismus.

1. Paruulis in lege Euangelica vnicum remedium est Baptismus. d. 96. n. 1.
2. Baptizatum non posse peccare, censuit Iovinianus. n. 99. num. 2.

Beatitudo.

1. Bona aeterna beatitudinis nequit homo cognoscere virtute propria. d. 1. n. 10. 11.
2. Naturalis appetitus beatitudinis in nobis non est innatus, sed elicitus. d. 16. n. 18. & seqq.
3. Beatitudo ex se non potest odio haberi. n. 9. 18.
4. In nobis est naturalis appetitus beatitudinis. d. 37. n. 19.
5. Inequalibus meritis respondere non potest aequale premium beatitudinis essentialis. d. 4. n. 13. & seqq.
6. Non potest beatitudo proportionari meritis, nisi ad Dei visionem intellectus a Deo peculiariter eleuetur. n. 13. & seqq.
7. Beatitudo hominis, & Angeli non differunt specie. d. 47. n. 30. 31.
8. Sola visione essentiae absque personis perfectam esse beatitudinem, arbitratu Scotus. d. 48. n. 2. 3.
9. Quomodo personae Trinitatis intrent obiectum beatitudinis. n. 18. 19.

Beati.

1. Beati satiantur sine fastidio. d. 37. n. 15.
2. Homines beati in quo sint futuri sicut Angeli Dei. n. 16.
3. Rationalem naturam seipsa naturaliter beatam non esse. d. 41. n. 1. 2.
4. Beatorum merita, & premia paria non sunt. d. 47. n. 11. & seqq.
5. Per denarium diurnum datum mercenariis quid intelligendum sit. n. 14. & seqq.
6. Quam premium diuersitatem Beatis statuat Augustinus. d. 47. n. 19. 20.
7. In visione, & essentiali premio differunt Beati. n. 19.
8. Decursu temporis non potest reuelari aliquid Beatis per ipsam Dei visionem. d. 10. n. 40.
9. Quo pacto decursu temporis aliqua Beatis reuelentur. n. 10. 4. & d. 54. n. 2.
10. Cur non oret Ecclesia, vt Deus reuelet Beatis orationes nostras. d. 50. n. 58.
11. A Beatis imponi posse nomen, quo Deus quidditatie significetur, non autem a viatoribus, qui sentiant. d. 57. num. 1. 2.

Index rerum.

12. Viatores significare possunt Beatis Deum, sicuti est, nomine proprio n. 9. & seqq.
13. Deus significari potest Beatis nomine aliquo essentialiter, non comprehensue. n. 20. 21.
14. Omnia Dei nomina sunt synonyma Beatis. disp. 57. n. 35. 36.

Beatorum, seu beatifica visio, & cognitio.

- † Theologia Beatorum evidens est, sed sine discursu, d. 4. num. 8. 9.
2. Beatorum scientia, quod attinet ad veritates necessarias, quas de Deo predicamus, non est subiectum ipse Deus. d. 10. num. 25.
3. Beatus nihil potest concipere Deo, & creaturis commune vniuocae. d. 22. num. 17.
4. Beatus visione Deum definit, sed non comprehendit. d. 25. num. 6. 7.
- † 5. Beati Dei durationem exprimere possunt ut est in se d. 2. num. 7.
6. De fide est, Beatos intueri essentiam Dei, sicuti est. d. 37. num. 11. & seqq.
7. De omnibus Beatis dubium est in Augustino, an visuri sint clare Deum ante diem iudicii, non tamen an sint aliquando visuri. n. 13.
8. Nisi Beati Deum viderent secundum substantiam, tantum viderent in enigmate. n. 17.
9. Beati per visionem sunt Deo perfectissime similes. d. 38. num. 6.
10. Beati perfectissimum Dei verbum producant ex Augustino. num. 7. 10.
11. Visio actu visionis Dei in Beato, non videretur Deus. num. 24. 25.
12. Beati sua visione producant verbum, quo vident Deum, sicuti est, verbo non prius viso. disput. 39. num. 12. 13.
13. Beatis quare concedendus sit habitus luminis gloriae. d. 24. num. 7.
14. Beati non possunt formare plures in Deo conceptus inadeguatos, intuitiuos, bene tamen per alienas species. d. 48. num. 8.
15. Beati non vident in Deo omnia possibilia & futura. d. 49. num. 1. & seqq.
16. Non est de fide à Beatis non videri omnia possibilia. num. 5.
17. Essentia diuina videtur à Beatis absoluta à respectibus rationis ad creaturas. d. 58. n. 10. 11.
18. Beati ex vi visionis nullas creaturas futuras aut possibiles cognoscunt. n. 19. & seqq.
19. Nec item decreta libera voluntatis Dei. n. 23.
20. Cur Beati futura, & creata in verbo legere dicantur. d. 50. n. 46. & seqq.
21. Beatorum liber est verbum Dei, secundum Augustinum. num. 49.
22. Cur dicat Augustinus, Beatos dilectione in verbo legere. ibidem.
23. Beati non vident in verbo omnes species possibiles rerum, nec omnes futuras, nec supernaturales. d. 50. num. 52. 53.
24. Quas cogitationes cordium videant Beati. n. 53.
25. Naturale sciendi desiderium in Beatis sola Dei visione expletur. ibidem.
26. Beati non vident orationes nostras ab initio beatitudinis. d. 50. n. 57.
27. Omnia, quae vident Beati in Deo, media similitudine non visa intuentur. d. 53. num. 20. 21.
28. Quare ratione dicat Augustinus non esse volubile cogitationes Beatorum. d. 54. n. 2. 3.

29. Beatos videre res, prout eueniunt non ab initio epinantur multi. num. 5.

Vide Lumen gloriae. Vide Comprehensio. 9. 9. Behemoth.

Cur dicatur initium viarum Domini. d. 51. n. 10. S. Benedictus.

1. Non vidit in carne mortali diuinam essentiam. d. 56. num. 4.

Beneuolentia.

Vide Amicitia.

Bona.

1. Fili ad patrem in bonis honoris, & vite non est obligatio iustitiae: est tamen interdum in bonis fortuna. d. 3. num. 18.

Bonitas, Bonum.

- † 1. Bonum triplici ratione accipitur. d. 23. n. 8.
- † 2. Bonum respectuum, quod est bonum alteri, quid sit, & quod duplex. num. 9.
- † 3. Non potest esse passio entis. ibidem.
4. In hominibus & Angelis est quidam specialis bonitas sanctitatis diuersa ab entitatis, & moralis. d. 23. num. 12.
5. Bonum per essentiam dupliciter explicat Caietanum. d. 24. num. 1.
6. Triplex genus bonitatis, & perfectionis distinguit S. Thomas. num. 2. 3.
- † 7. Res create quomodo dici possunt per essentiam bona. num. 4. & sequentib.
8. Alter est Deus bonus per essentiam, quam creatura. d. 24. num. 8. 9.
- † 9. Sola ratio boni bonest, & delectabilis habet rationem finis; non ratio vilis. d. 82. n. 8.
- † 10. Bonum vile, vi vile solum respicit finem, non precedentia media. n. 8. 9.
11. Deus magis diligit meliora. d. 84. n. 24.

Bonitas Dei.

1. Alter est Deus bonus per essentiam, quam creatura. d. 24. num. 8. 9.
2. Bonitatis Dei nulla malitia opponitur, sicut bonitatis creaturarum. num. 9.
3. Quomodo res dicantur bona bonitate sibi inherenti forma; à bonitate autem Dei, vi essentiae, exemplari, & sine num. 10. 11.
4. Bonitas diuina non est realis causa finalis respectu diuinae voluntatis. d. 82. num. 1. 5. 6.
5. Sola bonitas diuina est deo ratio volendi reliqua. n. 5. 6. Vide Attributum. 2. Vide Creatura.

Bonitas moralis.

1. Non omne ens est bonum moraliter. d. 23. n. 27. Vide Bonitas. 4. 9.

Bonitas transcendens.

- † 1. Res omnes sunt simpliciter, & substantialiter bona in se male non item. d. 23. n. 5.
- † 2. Alia ratione ens reciprocatur cum bono, & inferi ilud, quam cum malo. ibid.
- † 3. Aliquid potest esse bonum ratione sui alteri, cui non inest. d. 23. num. 6.
- † 4. Bonitas non est relatio rationis conuenientiae una rei cum alia. num. 7.
- † 5. Ratio boni praecedat rationi appetibilis. n. 7.
- † 6. Modus, species, & ordo ad rationem boni quomodo conferant, & quid sint. d. 23. num. 13.
- † 7. Omnis natura, eo ipso quod est, bona est. num. 17.
- † 8. Bonum reciprocatur cum ente, non essentialiter, sed denominatiue. num. 19.

† 9. 10.

Index rerum.

- † 9. Bonum non semper realiter, semper tamen differt formaliter ab ente. d. 23. n. 18.
 † 10. Bonitas entitativa in relatione consistit, qualiscumque illa sit. n. 20.
 † 11. Non datur processus infinitus in bonitate. ibid.
 † 12. Bonitas per modum affectionis ipsius entitatis concipitur. d. 23. n. 26.
 † 13. Proprius actus boni est se aliis communicare. n. 27.
 14. Non omne ens est bonum bonitate morali, aut respectiva. ibid.
 † 15. Ut aliquid sit bonum, non opus est, ut existat. d. 23. n. 28. & d. 24. n. 4.
 † 16. Cur bonum dicatur esse in rebus, & verum in intellectu. d. 23. n. 29.
 † 17. Bonum respectivum est, quod habet rationem finis. n. 29. 30.
 † 18. Bonum predicatur, de quocumque predicatur ens. d. 24. n. 4.
 † 19. Bonitas quomodo sit primarie, vel secundarie in rebus. n. 12.
 20. Res denominari possunt respectu bona ab extrinseca forma. ibid.
 † 21. Bonum aliter est obiectum voluntatis, quam verum intellectus. d. 77. n. 14.
 22. Bonum non competit enti posterius ratione, quam verum. n. 15. 16.
 23. Ratio bonitatis sequitur rationem entis simpliciter. ibid.

Celestinus Papa.

1. Eius decreta contra doctrinam Masiliensem. d. 91. n. 82.
 Cælum.
 † 2. Dicitur sedes, & habitaculum Dei. d. 27. n. 45.
 † 3. Sola duratio motus cæli est tempus nostrum. d. 34. n. 10. 11.
 † 4. Cæli motus etiam ab æterno mensurari posset a nobis. d. 35. n. 4.
 † 5. Cælum, seu firmamentum non est liber, in quo Beati legant, secundum Augustinum. d. 50. n. 49.
 Vide Motus. 13. 14.

Calor.

- † 1. Aqua calida non influit cum calore ad calefaciendum, sed illum solum suscinet. d. 47. n. 35.

Canticum Canticorum.

1. Quid per illam parabolam sponsi, & sponsæ intelligatur. d. 15. n. 13.
 2. Quis sit literalis sensus illius libri. ibid.

Caritas.

1. Habitus caritatis diversus est à lumine gloriæ. d. 42. n. 2.
 2. Ad caritatis actum in voluntate est virtus nativa ad productionem eius necessaria. d. 43. n. 14. 15.
 3. Actus caritatis in homine, & Angelo est eiusdem speciei. d. 47. n. 31.
 4. Perfectior voluntas cum equali habitu caritatis non elicit perfectiorem actum. n. 40.
 5. Perfectio actus caritatis quomodo mensuranda sit ex habitu. n. 42.

Cassianus.

1. Semipelagianorum dux, & magister. d. 89. n. 23. & d. 91. n. 43.
 2. Ex Græci Patribus suam doctrinam desumpsit, præsertim ex Chrysostomo, quem magistrum habuit. d. 89. n. 26.
 3. Cassianum defendere frustra conatur Henricus Quichius. d. 51. n. 5.
 4. Cassiani Scholasticæ refelitur. n. 92. & seqq.

Catherinus.

1. Eius immodestia adversus Augustinum notatur. d. 90. n. 11.
 Causa.
 1. Processus in infinitum præcipue in causis efficientibus impossibilis est. d. 20. n. 11. 12.

- † 2. Cuilibet causæ particulari assignanda est in effectu ratio peculiaris. d. 43. n. 17. 18.
 † 3. Quando qualitas requisita ex parte principij sit causa solum, vel conditio. n. 24.
 † 4. Dupliciter se invicem possunt ad effectum causæ partialiter. n. 40. 41.
 † 5. Cognita causa non cognoscitur intuitu eius effectus. (d. 50. n. 25.)
 † 6. Quando perfectior causæ cognitio plures eius manifestet effectus. n. 28.
 7. Non sufficit causæ cognitio, ut ab aliquo intellectu futura contingentia in illa videantur. d. 65. n. 20.
 8. Qualis concedenda sit determinatio in causis effectuum contingentium, ut illi eveniant libere. d. 66. n. 19.
 9. Definitio causæ libera. d. 99. n. 45.
 10. Quo pacto Deus desinat actus causarum naturalium. n. 50.
 Vide Effectus.

Causa prima, & secunda.

- † 1. Deus supplere potest concursum cuiusque causæ secundæ, non vitæ. d. 46. n. 45.
 † 2. Causa secunda particularis determinat concursum primæ, & universalis. d. 47. n. 40.
 3. Ex vi visionis prima causa non potest cognosci vnus eius effectus, bene tamē ex visione causæ secundæ. d. 50. n. 21.
 † 4. De modo operandi naturali, vel libero primæ causæ, quid sentiat Aristoteles. d. 81. n. 2. 3.
 5. Concursus primæ causæ in effectum, nō præcedit ordine causalitatis realis concursum secundæ in operibus nature, & gratiæ. d. 88. n. 16. & seqq.
 6. Etiam si prima causa necessario operaretur, libere operaretur voluntas. d. 100. n. 5. 6.

Certitudo.

- † 1. Triplex est. disp. 9. n. 10.
 † 2. Certitudo, aut infallibilitas non sunt in rebus, sed in intellectu. ibid.
 3. Certitudo Theologiæ quanta sit. d. 9. n. 12.
 4. Certitudo, & infallibilitas in scientia quid. d. 68. n. 33.

Christus.

1. Christus apparuit secundum carnem iustus expectantibus, & querentibus illum, secundum gratiam, & redemptionem non item. d. 2. n. 4.
 2. Ratione & Scriptura argumentatus est. d. 10. n. 31.
 3. Christi exempla solum per accommodationem nobis servantur. d. 14. n. 16.
 4. Langores nostros spirituales tulit, & abstulit; corporales abstulit, sed non tulit. d. 18. n. 11. 12.
 5. Cur Christus dicatur factus nobis sapientia, sanctificatio, & redemptio. d. 24. n. 17.
 6. Caro Christi pes Dei dicitur, secundum Damasc. d. 27. n. 5.
 7. Scientia infusa Christi, non fuit lumen distinctum ab speciebus. d. 43. n. 21. 22.
 8. Christi divinitas ex doctrina, & operibus eius sufficienter ostenditur. d. 48. n. 16.
 9. Christum in verbo vidisse omnia futura non actum, sed habitum. qui dicant. d. 54. n. 5.
 10. Animæ Christi descensum ad inferos, unde probet Athanasius. d. 55. n. 18.
 11. Sensuum operatio non erat impedimento visioni Dei in Christo. d. 56. n. 3.
 12. Christi animam, & divinitatem ipsam non cognoscere infinitam in actu, sed in potentia. qui dicant. d. 63. n. 1.
 13. Cur sanctus Thomas neget animam Christi cognoscere infinitam futura in aliqua temporis differentia. n. 12. 13.
 14. Non fuit prior in decreto Dei vnio humanitatis Christi, quam eius productio, sed simul. d. 82. n. 17. 18.
 15. Cum voluntate efficaci moriendi Christus habuit affectum displicentiæ inefficacem mortis. d. 83. n. 25. 26.
 16. Quamvis Christus non habuisset præceptum de morte, qua illi displicebat, eam non fugisset. n. 31. 32.

Index rerum.

17. An Christus plus dilexerit Petrum, quam Ioannem. d. 84. n. 24. & seqq.
18. In Christo secundum humanitatem electi, & secundum diuinitatem conditi sumus. d. 94. n. 10.
19. In Christo persona verbi cur dicatur increata gratia. num. 31.

Christi satisfactio, & merita.

1. Christi satisfactio cur dicatur esse de rigore iustitie. d. 85. num. 9. 10.
2. Non potuit Deus existentibus eisdem Christi meritis, & voluntate, dare nobis gratiam gratis. d. 81. n. 15. & seqq.
3. Christi satisfactio pro peccatis hominum facta deo, non fuit ex iustitia propria, & speciali. d. 85. n. 24. & seqq.
4. Christus non potuit primo actu satisfacere pro antiquis Patribus, si ad id requirebatur pactum. n. 38.
5. Pena nostra temporalis aliter remittitur satisfactioe Christi, quam nostra. n. 38. 39.
6. Collatio gratia ex meritis Christi, pura donatio est respectu nostri. d. 85. n. 39.
7. Meritis, aut iustitia Christi non sumus digni, aut iusti formaliter sicut nostris. num. 39. 40.
8. Dei erga Christum non fuit distributiuua iustitia. d. 86. num. 25.
9. Gratia, & dona creationis non dantur hominibus per Christum. d. 88. n. 5.
10. Gratia, per Christum quid sit, & quod duplex. n. 4. & seqq.
11. Quo titulo meruerit Christus exaltationem sui corporis. d. 89. n. 108. & seqq.
12. Christi meritum fuit causa nostre predestinationis, & electionis. d. 94. num. 6. 7. 8.
13. Cur meritis Christi, qui pro omnibus passus est, aliqui dicantur electi. n. 18.
14. Christus peculiari applicatione suorum meritorum, fecit ut quidam pre aliis eligerentur post incarnationem suam. num. 19.
15. Qua ratione Christus fuit causa electionis antiquorum Patrum. d. 49. n. 21.
16. Non ideo Christus pro suis orauit, qui electi erant. sed ideo sunt ad gratiam electi, quia Christus orauit. n. 21.
17. Futura Christi passio, & merita non potuerunt esse causa, cur potius hic, quam alius ante ipsius aduentum eligeretur ad gratiam. n. 24. 25.
18. Electio etiam ad gloriam fit ex meritis Christi. d. 94. n. 25. & seqq.
19. Christus meruit nobis fidem, & omnem dispositionem ad iustificationem. n. 30.
20. Christus non meruit actum increatum predestinationis. num. 31. & seqq.
21. Quo sensu actus predestinationis a meritis Christi pendeat. d. 94. n. 33.
22. Christus suam predestinationem non meruit. n. 37.
23. Christi merita non sunt effectus predestinationis nostre. ib.
24. Cur Christus dicatur mortuus pro omnibus, etiam patulis: non autem pro demone. d. 96. n. 10. 11.

Chrysostomus.

1. Gratia initium ex nobis concedit. d. 91. n. 44.
2. Illum male excusat Sixtus Senensis. n. 55.
3. Palestino Concilio non interfuit. n. 60.

Cogitatio.

1. Nunquam voluntas prosequitur obiectum aliquod, nisi efficacior sit cogitatio ipsius, quam oppositi. d. 67. n. 14.
2. Nunquam operatur voluntas, quin cogitatio cooperetur ad ipsius determinationem. n. 15. 16.
3. Ex sancta cogitatione sumitur initium iustificationis nostre. d. 91. n. 71. & seqq.
4. Cur boni cogitatio gratia dicatur, mali non ite. n. 100.
5. Sancta cogitationis initium in Adamo amisimus: in Christo solum recuperamus. n. 110.

6. Non est in potestate nostra pie cogitare. num. 111.
7. Sancta cogitationis inspirationem magni facit Augustinus. d. 88. n. 19.
8. Sancta cogitatio est gratia operans. n. 19. 20. 21.
9. Qualis sit congrua cogitatio. d. 98. n. 46.

Cognitio.

1. Dupliciter res aliqua dicitur cognosci. d. 37. n. 1.
2. Cognitio secundum se est similitudo rei cognita. d. 38. num. 5. & seqq.
3. Perfectior cognitio est expressio obiecti similitudo. n. 7.
4. Cognitio quare ratione faciat obiectum presens cognoscenti. n. 8. & d. 64. n. 17.
5. Qua ratione dicat Dionysius res superiores non posse per similitudinem rerum inferiorum cognosci. d. 38. n. 17. 20.
6. Non est idem cognitionem esse subiecti infiniti, & esse infinitum. d. 38. n. 22.
7. Duplex est medium cognitionis, ut quo, & ut quod. n. 23.
8. Nulla res potest esse medium quod, cognitionis, adueniens in se. n. 24.
9. Triplex medium cognitionis, quo, sub quo, & in quo. secundum S. Thomam exponitur. d. 39. n. 11. 12.
10. Cognitio intellectus, aut phantasia semper fit per verbum, sed non prius cognitum. n. 13.
11. Potentia cognoscitiua eleuari nequit ad operandum extra suum obiectum. d. 40. n. 1.
12. Cognitio non est solareceptio speciei impressae. d. 42. n. 7.
13. Species impressa non est tantum conuictio ad cognitionem. n. 7. 8.
14. Cognitio ex diuersis causis habet quod sit cognitio, & talis, ut vitalis, & n. 12. 17.
15. Cognitio infinitarum rerum possibilium non est essentialiter infinita secundum essentiam. d. 49. n. 4.
16. Intrinseca cognitio est eorum omnium, que ex natura rei non differunt ab obiecto cognito. d. 50. n. 12.
17. Cognitio obiecto primario, non apparet semper secundarium. n. 19.
18. Cur dicat Augustinus creaturas melius in Deo quam in seipsis cognosci. d. 51. n. 15.
19. Dupliciter cognosci potest totum id, quod est in aliqua re. d. 53. n. 4. 5.
20. Que cognitio sit proprie comprehensio. n. 4. & seqq. Vide Angelorum cognitio. 5. 10. 11. 12. Vide Causa. 5. 6. 7. Vide Praesentia. 12. 17. 19.

Color.

1. Species coloris non est color. d. 38. n. 26.
2. Color, & lux, secundum Aristotelem est obiectum visus.

Comparatio.

1. Interdum fit cum eo, quod non participat eandem formam. d. 1. n. 16.

Compositio.

1. Compositio ex genere, & differentia solum est per rationem. d. 12. n. 1. 3. 4.
2. Compositio per rationem Deo non repugnat. n. 4. 5.
3. Compositio generis, & differentia non exigit distinctionem essentie ab existentia. n. 6.
4. Compositio adhuc accidentaria non est in Deo. n. 26.

Compositum.

1. Omne compositum constat actu, & potentia. d. 21. n. 9.
2. Partes compositi non possunt ab ipso pendere. ibid.

Comprehensio.

1. Absque comprehensione Dei, videri possunt omnia possibilis, etiam ex vi visionis, iuxta S. Thomam. d. 49. n. 3. 4.
2. Comprehensio quid, secundum Augustinum. d. 52. n. 1. 2. & d. 53. n. 6. 7.
3. Nullum corpus comprehendit potest visa, secundum Augustinum. d. 52. n. 2. 15. 16.
4. De qua comprehensione Dei, fide constat esse impossibile. num. 3.

Index rerum.

5. Deus qua ratione dicatur incomprehensibilis cogitatu. n. 4. 5. 6.
6. Concilia Dei, id est, quae facere decreuit, ipso reuelante comprehendendi possunt ibid.
7. Qua ratione Patres Deum incomprehensibilem dicant. n. 10. 19. & seqq.
8. Inter visionem Dei, & comprehensionem non distinguat Augustinus. n. 15.
9. Viatoribus tantum dicit Augustinus esse impossibilem comprehensionem Dei, non Beatis. n. 16. 17.
10. Iuxta Nazianzenum Deus comprehenditur in patria d. 2. n. 2. & d. 5. 3. n. 14. 15.
11. Clara Dei visio comprehensio vocatur à Patribus. 1. 52. n. 23.
12. De fide non est absolute Deum esse incomprehensibilem n. 3.
13. Vires comprehendatur, opus non est cognosci meliori modo, quo potest. ibidem.
14. Incomprehensibilitas Dei varie à Scholasticis explicatur. num. 2. & seqq.
15. Comprehensio quid sit, & quomodo à corporibus ad spiritualia transferatur. n. 5. & seqq.
16. Cognitio comprehensio rei non est opus, ut aequè perfectè sit essentialiter cum ipsa re. n. 7. 8.
17. Comprehensio proprie dupliciter dicitur. ibid.
18. Quando principium aliquid comprehendit dicitur. n. 15.
19. Beati non comprehenderent Deum, licet omnia possibilia, & futura cognoscerent. n. 17. 18.
20. Deus qua ratione scientia sua se comprehendat. diss. 60. num. 16.

Conceptus.

- † 1. Omnia nomina significant conceptus obiectiuos aliqua etiam formales d. 57. n. 8.
- † 2. Qui habet conceptum rei confusum, potest illam significare sicuti est. n. 10. 11.

Concilia.

1. Quae conclusio Theologica sufficiens sit, ut in Concilio definitur de fide. d. 1. n. 3.
2. Concilium Arausiacum secundum contra Semipelagianos factum est. n. 7.
3. Huius Concilij canones à Prospero compositi. 1. 9. n. 76.
4. Conciliorum definitiones ad intelligentiam sacrae Scripturae conducunt. d. 15. n. 16.
5. Concilium Senonense provinciale est, nec confirmatum. d. 50. num. 38.
6. Concilium Valentinum cuius causa congregatum. d. 91. num. 103.

Concio.

Vide Prædicationem.

Conclusio.

1. Conclusio naturalis Theologica est in substantia, nec pedit ex notitia supernaturali articulo fidei. d. 4. n. 13.
- † 2. Conclusionis assensus variatur ex variatione assensus principiorum. n. 24.
- † 3. Conclusio quomodo sequatur deteriorem partem. d. 9. num. 12.

Conditio.

- † 1. Quod posterius est operatione, non recte dicitur illius conditio sine qua non. d. 91. num. 41.

Connotare.

- † 1. Deratione connotati est ordo ad connotatum, non connotatum ipsum. d. 31. n. 6. 7.

Consequens.

- † 1. Quae connotatio antecedens cum consequenti sufficiat ad bonam consequentiam. d. 67. n. 24. 25.
- † 2. Quomodo intelligatur, quod dicitur, in bona consequentia non posse esse antecedens verum, & consequens falsum. n. 25.
- † 3. Aliud est colligi aliquid consequentia illativa, aut conditionali, aliud consequentia causali. d. 68. n. 36.

Conseruatio.

- † 1. Conseruatio rerum est continua earum creatio. d. 26. num. 18.
2. Ad conseruationem rerum non requiritur Dei praesentia in illis. d. 28. n. 10.
- † 3. Conseruatio, re & ratione eadem est cum creatione. d. 33. num. 23.
4. Etiam si conseruatio rei successina non sit, eius annihilatio successine sequi potest post conseruationem. n. 24.

Consultatio.

1. Quomodo differat ab opinione ex mente Aristotelis. d. 75. n. 20.
2. Ordo consultationis non est ordo dignitatis mediocum, sed causalitatis. d. 83. n. 13. 14.
3. In consultatione, primum in intentione est ultimum in executione, & contra. n. 14. 20. 21.
- † 4. Cuius consultatio versetur circa medium magis propinquum: executio autem contra. d. 89. n. 53. & seqq.

Contineri.

1. Contineri in Deo eminenter, quid sit. d. 22. n. 29.

Contingentia.

1. Dupliciter dicitur futurum aliquid contingens. d. 64. n. 1. 2.
 2. In Deo est scientia contingentium, eaque non coniecturalis, sed infallibilis. n. 2. & seqq.
 3. Non cognoscuntur à Deo rei contingentes in earum Ideis in ipso existentibus. d. 65. n. 34.
 4. Contingentia non videntur visa eorum causa. n. 20.
 5. Etiam si nulla esset causa libera, aliqui essent effectus contingentes. d. 100. n. 8. 9.
- Vide Praesentia. 4. Vide Scientia Dei futurorum, & contingentium. Vide Propositio. 9. 11.

Contradictoria.

- † 1. In nullo instanti durationis cuiuscumque possunt esse vera duo contradictoria; licet possint non esse contradictoria in vivo instanti, quae sunt in alio. d. 22. n. 8. 9.
- † 2. In propositionibus conditionalibus de futuro contingenti quomodo signanda sint contradictoria. d. 67. n. 17.

Contraria.

- † 1. Contrariorum quae ratione subiectum debeat esse commune. d. 67. n. 18.

Contritio.

1. Perperam aliqui colligunt ex patribus, contritionem factam ex auxilio Dei, non sufficere ex se ad iustificacionem sine nouo fauore. d. 89. n. 16.

Conuersio.

1. Quid sit conuertere, vel reciprocari essentialiter, quid denominative. d. 23. n. 1. 2.

Coram.

1. Coram aliquo quae dicantur fieri. d. 30. n. 3.

Corpus.

- † 1. Corpus quid sit in Schola S. Thomae. d. 20. n. 15.
- † 2. Omne corpus compositum esse, probabilissimum est, esse autem corruptibile Scriptura & Patribus conformum. d. 21. n. 9. 10.
3. Nullum corpus viuens incapax est defatigationis, & lassitudinis. n. 10. 11.
- † 4. Corpora naturalia non exigunt accidentia finita quantitatue, sed essentialiter. d. 26. n. 5.
- † 5. Corpora non viuencia quoad maximum, & minimè non habent terminum, nisi per actiùs. n. 5. & seqq.
- † 6. Corpus mathematicum finitum esse debet. n. 4.
- † 7. Corpus nequit esse ubique secundum Nazianzenum. d. 27. n. 1.
- † 8. Quid sentendum de corpore extra calum positò. d. 29. n. 17. & seqq.

† 9. Solu

Index rerum.

- † 9. Sola corpora proprie sunt in loco. num. 18.
Corporum rerum corruptibilium duratio, & mensura propria quæ. d. 36. n. 8. 9.
† 10. Nullum corpus comprehenditur visu, secundum Augustinum. d. 52. n. 2. 15. 16.
Vide Infinitum. 7. 10. Vide Auum. 15.
Corruptio.

- † 1. Corruptio, aut annihilatio rei non est negatio futuræ conseruationis, sed præteritæ. d. 33. n. 24.

Creatio, creator.

- † 1. Ut res ex nihilo fiant, necessarium non est, ut ipsum nihil tempore præcedat. d. 33. n. 23.
† 2. Dux res permanentes creati possunt successiue absque respectu ad nostrum tempus. n. 28. 29.
3. Septem dies creationis rerum quomodo numerentur ab Augustino. d. 51. n. 11. 12.
4. Deus dicitur creator solum propter relationem rationis. d. 57. n. 30. 40.
† 5. Denominatio creatoris cur dicatur realis, licet sumatur ex relatione rationis. ibidem.
† 6. Nomen creatoris in deo actionem formaliter significat. d. 58. num. 4.
7. Creatoris ad creaturas non potest intercedere obligatio iustitiæ. d. 55. num. 16. 22.
8. Dona creationis non sunt effectus prædestinationis. d. 39. n. 27. 28. 29.
9. Gratiam creationis, & prædestinationis Patres distinguunt. n. 18. & seqq.
10. Aliquibus dona creationis sunt. concessa per Christum. n. 34.
11. Voluntas creationis prædestinationem præcedit. ibid.
12. Auxilium, ab cuius boni usus quis accipit nouam gratiam, non est donum solius creationis. d. 97. n. 32.
Vide Conseruationem.

Creatura.

1. Omnibus creaturis etiam irrationalibus Deus est summe bonus, non tantum ratione effectus, sed secundum se. d. 23. num. 10.
2. Creaturis secundum essentiam, & esse possibile non conuenire bonitate, neque ut sic a Deo diligat, docet S. Thomas. d. 24. n. 3. 5.
† 3. Bonitas, licet non sit de essentia creaturarum illis conuenire potest secundum essentiam. n. 4.
† 4. Actus existere, quæ ratione non sit de essentia creaturæ. num. 8. 9.
† 5. Non constat, an sint possibiles infinitæ creaturæ diuersæ speciei. d. 25. n. 1.
6. Omnis creatura finita est per essentiam. n. 9.
† 7. creaturis aliter conuenit infinitas durationis, quam Deo ibidem.
8. Nulla est creatura etiam possibilis, cui naturale possit esse lumen gloriæ. d. 44. n. 2.
9. Alicuius creaturæ connaturalis est visio Dei. n. 9.
10. Ex vi visionis Dei nulla creatura videri potest, aut cognosci vilo modo. d. 50. n. 19. 20. 21.
11. Aut omnes creaturæ etiam futuræ in Deo videntur aut nulla. n. 26. 27. 28. 34. & seqq.
12. Ad creaturas non refertur Deus relatione reali. n. 31. 32.
13. De facto nulla creatura videtur eadem visione cum Deo etiam comitantur. n. 44. 45.
14. creaturæ in Deo sunt ipse Deus. d. 51. n. 12.
15. cur dicat Augustinus melius creaturas in Deo, quam in seipsis cognosci. n. 15.
16. Quo modo S. Thomas dicat creaturas esse in Deo, secundum proprias rationes. n. 16. 17.
17. Etiam si nulla esset creatura possibilis, per locum intrinsecum non sequitur deum non fore. d. 68. n. 57.
18. Quomodo deceptus sit VVicleff, concedendo hanc propositionem, creatura est Deus. d. 70. num. 1. & seqq.

19. Quid sit, esse obiectum, secundum quod Scotus dicit res productas esse ab æterno, & vere. n. 7. 8. & diff. 104. n. 9.
20. Quæ ratione creatura contineatur in Deo eminenter. d. 72. num. 3.
21. Esse creaturas in Deo, ut in causa, est esse in illo, ut in cognoscente & volente. n. 6.
22. Affectu simplici Deus necessario diligit creaturas possibiles, non autem efficaci. d. 79. n. 6. & seqq.
23. Non intellecta variatione in creaturis, non dicitur Deus velle, illas esse futuras. num. 8. 9.
24. Nulla creatura se habet per modum finis respectu diuina voluntatis, sed per modum mediæ. d. 82. n. 5. 9.
Credere, credulitas.

1. Quomodo fide diuina creatur conclusio Theologiae euidenter illata. d. 5. n. 6. 7. 8.
2. Qui non crederet conclusioni, quam inferit euidenter discursu Theologico esset hereticus. n. 8.
3. Credulitas futuritionis rei necessaria est ad spem, non ad desiderium. d. 84. n. 2. 3.

Cultus.

1. Cultus rerum inanimatarum sanctus est. d. 14. n. 17.

D

Dæmon.

1. In demonibus quæ fuerit causa reprobationis. d. 95. n. 24. 29
Vide Angelus.

Damnati.

1. In hominum potestate situm est gloriam non consequi, & damnari. d. 89. n. 87. & seqq.

Dauid.

1. An Moses propheta Dauid præferendus sit. d. 55. n. 28.

Decretum diuinæ voluntatis.

1. Est sufficiens causa certitudinis diuinæ scientiæ. d. 65. n. 5.
2. An sit particulare circa res singulas. n. 8. 9.
3. Prius est circa quamlibet rem in particulari, quam illam esse futuram. n. 9.
4. Constituitur ex relatione rationis fundata in re summa. d. 65. n. 11. 12.
5. Tantum est causa remota scientiæ futurorum. n. 12. & seqq.
6. Quæ ratione sit causa scientiæ peccati. n. 15. 16.
7. An sit circa futura conditionata. d. 65. n. 17.
8. Ordine rationis præcedit rerum futuritionem. n. 22. 23.
9. Non cognoscitur a Deo re futurum. n. 24. 25.
10. Non est circa futura conditionata, quo velis facere eadem effectum, si talis esset causa. d. 67. n. 20. 21.
11. Præcedit scientiam visionis, & sequitur scientiam practici, seu approbationis. d. 8. n. 40. 41.
12. In illo quomodo sint assignanda inflantia prioris & posterioris. d. 8. n. 10. & seqq.
13. Non decreuit prius Deus naturam humanam sui hypostatice vivere, quam producere. n. 17.
14. Simul fuerunt in Deo decretum efficax circa existentiam hominis, & voluntas inefficax gloriæ illius. n. 16. 19.
15. Effectus naturalis potest esse in decreto efficaci Dei prius, quæ eius causa, effectus liber non item. d. 82. n. 27. 24.
16. Ordo instantium in Dei decreto non variatur ex solatæ voluntate. num. 25. 26.
17. Efficaci argumento probatur ex decreto absolute datæ gloriæ tolli libertatem. d. 89. n. 91. 92. 93. & d. 99. num. 9. 10. 11.
18. Variæ ad hoc argumentum responsiones refelluntur. d. 99. n. 92. & seqq. & d. 99. n. 12. & seqq.
19. Decretum dei circa gloriam fuit post operis præmissæ. d. 95. num. 10.
20. Impugnantur varij modi, quibus aliqui decretum dei cum nostra libertate conciliant. d. 99. n. 4.

Index rerum.

21. Verum modus huius concordia explicatur. num. 34. & seqq.

Definitio.

1. Definitiones & quidditates rerum non licet aliter videri, quam communi visu vniuersum accipiuntur. d. 4. n. 19. & d. 6. n. 5. 6.

Delectatio.

1. Reperitur proprie in Deo tam de alieno, quam de proprio bono. d. 84. n. 8. 9.

Demonstratio.

- † 1. Quid sit. d. 4. n. 20. 21.
2. Demonstratio Theologica nequit esse instrumentum sciendi. n. 10.
- † 3. Demonstrationis principia debent esse euidencia ipsi scienti. n. 21.
- † 4. Demonstratio, quia, est scientia subalterna, propter quid, subalternantis. d. 6. n. 6.
- † 5. Propositio per se nota a posteriori est demonstrabilis. d. 10. n. 6.
- † 6. Non omnes demonstrationes habent vim aut euidenciam mathematicam. d. 20. n. 9.

Denarius.

1. Per denarium diurnum mercenarius datum, quid intelligatur. d. 47. n. 14.

Denominatio.

† 1. Actiones immanentes denominant passum; transeuntis vero agens, sed non semper. d. 46. n. 6. 7.

Desiderium.

1. Non potest esse in nobis naturale desiderium rei impossibilis. d. 36. n. 17.
2. Desiderium sciendi cur vocet Aristoteles naturale. ibid.
3. Desiderium comperit Deo formaliter. d. 75. n. 12.
4. Res, quae non creditur futura, potest esse desiderium, non spes. d. 83. n. 25. 26.
5. Cur Deus dicatur desiderare salutem omnium hominum. ibid.
6. Non est in Deo desiderium, & fuga respectu boni, aut mali proprii, sed aliorum. d. 84. n. 12.
7. Desiderium esse potest de re difficili, & spes de facili. n. 23.
8. Desiderium est boni, quod non creditur futurum. ibid.

Dei notitia, natura, existentia.

1. Cur non possit homo assequi omnem veritatem naturaliter de Deo demonstrabilem absque reuelatione diuina. d. 1. n. 14. 15.
2. Dei notitia an sit viatoribus a natura impressa. d. 19. n. 1.
- † 3. Deum semper relate ad creaturas concipimus, & nominamus. n. 10.
- † 4. Deus quibus modis est nobis naturaliter notus. n. 11. 12.
5. Omnes gentes absque doctrina Deum colunt, & inuocant. d. 20. n. 3.
6. Deum esse, qui negent. n. 12.
- † 7. Deum esse, ratione naturali potest demonstrari. n. 4. 5.
8. In Beatis illa propositio est indemonstrabilis. n. 6. 7.
9. Deum esse demonstratur. n. 11. & seqq.
10. Deus non est corporeus. d. 21. n. 1. & seqq.
11. Quo sensu in sacra Scriptura Deo membra tribuantur. n. 8. & seqq.
12. Deus est sua essentia, & suum esse. d. 21. n. 11. 12.
- † 13. Non potest Deus in predicamento collocari. d. 22. n. 3.
14. Essentia dei, & existentia ratione distingui possunt. num. 6.
15. Deus non potest esse in eodem genere cum creaturis. n. 8. & seqq.
16. Dei substantia supra, vel ultra substantiam à Patribus dicitur. 12. 15.
17. Triplex modus, quo Deus à nobis per creaturas cognoscitur, secundum Dionysium explicatur. d. 22. n. 13. 14.

Valquez in l. Partem, Tom. I.

18. Magis necessarium est Deum esse, quam possibiles esse creaturas. d. 23. n. 5.

19. Deum esse incorporeum, quia immensus est, colligit Nazianzenus. d. 27. n. 1.

20. Quid Aristoteles sentiat de Dei natura, & eius gubernatione. d. 28. n. 12.

21. Cur Deo repugnet non esse. d. 33. n. 27.

22. Cur dicat Iulius, quod essentia in Deo essentiat. d. 36. num. 11.

23. Per creaturas prius cognititas non potest Deus in hac vita perfecte cognosci. d. 38. n. 2.

24. Cur Dei cognitio in via dicatur per speculum, & in enigmate. d. 38. n. 27. 28.

25. Deus a viatore cognosci nequit sicuti est. d. 40. n. 9.

26. Deus in hac vita cognoscitur ex parte cum sit simplicissimus. d. 41. n. 6.

27. Perfecta ignorantia Dei, est vera eius cognitio, secundum Dionysium. ibid.

28. Ex impossibilitate creaturarum non sequitur per locum intrinsecum, non esse Deum. d. 68. n. 57.

Dei simplicitas.

1. Deus non est compositus, aut corporeus. d. 21. n. 8. & seqq.
2. Non repugnat Deo compositio per rationem. d. 22. n. 4. 5.
3. In Deo non est compositio accidentaria. n. 25.
4. Deus est omnino simplex. n. 6.
5. Deus non potest in alterius compositum venire. n. 27. 28.
6. Deum mundi animam, & essentiam rerum omnium, qui dixerunt. n. 27. & seqq.
7. Dei simplicitas ab eius natura quomodo distinguatur. d. 23. num. 19.

Dei bonitas, amor, odium.

1. Deus secundum se nequit esse malus creaturis. d. 2. n. 13, estque in se formaliter bonus non ex ordine solum ad creaturas etiam possibiles. n. 3. & seqq.
2. Deus est bonus morali bonitate in operationibus, tam quae sunt intra ipsum, quam extra. n. 11.
3. Hac bonitas non est Dei attributum. ibid.
4. Praeter bonitatem moralem, & entitativam non est in Deo bonitas sanctitatis, quae est in hominibus, & Angelis. num. 12.
5. Deus est summe bonus entitative. d. 23. n. 21.
6. Inter Dei & creaturarum bonitatem discrimen. n. 22.
7. Etiam in Deo prior est ratio entis, quam ratio boni. num. 25. 26.
8. Cur à Dionysio nomen bonum vocetur interpretis diuinorum processionum. d. 23. n. 26. 27.
9. Solus Deus est rebus omnibus bonus bonitate respectiva. num. 27.
10. Deus seipsum diligit necessario, etiam quoad exercitium. d. 79. n. 1. & seqq.
11. Impossibile est Deum odio habere hominem, nisi propter peccatum. d. 84. n. 16.

Vide Amor Bonitas Dei.

Dei infinitas.

1. Solus Deus est infinitus per essentiam. d. 24. n. 14.
2. Dei infinitas vnde probetur. d. 25. n. 1. & seqq.
3. Infinitas diuina essentiae alia est ab infinitate aliorum attributorum. n. 7. & seqq.
4. Dei infinitas per essentiam, in quo consistat. n. 9.
5. Deus dicitur infinitus in operatione, quae non operatur propter finem. n. 12.
6. Quae sit infinitas potentiae Dei. d. 103. n. 4. & seqq.
7. Hac infinitas non potest communicari creaturae. n. 8.

Dei immutabilitas, Immenfitas.

Vide Immutabilitas. Vide Immenfitas.

Dei attributum. Incomprehensibilitas.

Vide Attributum. Vide Comprehensio

Dei

Index rerum.

Dei actio, & operatio.

1. Nullum effectum ad extra producit Deus in quantum est; sed in quantum vult. d. 81. n. 1. & seqq.
2. Quae operationes creaturarum de Deo proprie dicantur, vel improprie. d. 85. n. 11. & seqq.
3. Deus concursu suo supplere potest vicem cuiusque cause non vitalis. d. 46. n. 4.
4. Deus non denominatur à quacunque operatione, ad quam concurrat. n. 7.
5. In Deo non potest esse vnus actus intensior alio. d. 80. num. 3. 4.
6. An senserit Aristoteles Deum naturaliter operari exterius, vel libere. d. 81. n. 1. 3.
7. Si Deus exterius ageret necessitate natura, produceret alium Deum. n. 3. 4.
8. Deus quando dicatur agere immediate immediatione virtutis, aut suppositi. d. 87. n. 3. & seqq.

Vide Causa prima. Vide Agens. 7. 17. 20.

Dei duratio, & mensura.

1. Aeternitas, & immutabilitas Dei differunt. d. 31. n. 2.
2. In Deo nihil habet rationem mensurae. n. 10.
3. Dei substantia non mensuratur eius aeternitate. n. 12.
4. Tres temporis differentia quomodo de Deo in Scriptura sacra dicantur. d. 32. n. 4.
5. Dei durationem praeiungit perfectio cur Scriptura non explicet. d. 32. n. 6. 7.
6. Deum esse aeternum, de fide est. n. 12.
7. Deo qua ratione propria sit aeternitas. n. 2. 3. 12.
8. Dei, & spiritualium creaturarum duratio, in quo differunt. d. 23. n. 21.
9. Quo sensu Patres asserunt, durationem permanentem esse propriam Dei. n. 21. 22.
10. Deus rem vnā alia non mensurat. d. 34. n. 7.
11. Cur Deus tempore à nobis mensurari nequeat. disp. 35. num. 4.

Vide Aeternitas Dei.

Dei perfectio.

1. Deus quas perfectiones habeat formaliter, quas eminent. d. 22. n. 29. 30.
2. Deus vnica tantum habet in se perfectionem essentialē. d. 25. n. 1.
3. Dei perfectiones non connotant rationem attributi, sed illa denominantur. d. 31. n. 7.
4. Perfectionem aliquam liberam non esse concedendam Deo, contra Caetanum. d. 80. n. 2. & seqq.
5. Ex eo quod ponatur in Deo aliqua perfectio ab aeterno, & libera, non sequitur mutatio in illo, sed inconstancia. n. 4. 5.
6. Nulla perfectio potest libere conuenire Deo ab aeterno, si sola ratione distinguitur. ibid.

Dei vnitas.

1. Dei vnitatem qui negarint. d. 36. n. 11.
2. Dei vnitas ratione Patrum demonstratur. n. 12. & seqq.
3. Deus, si vnus non est, non est, de fide esse inquit Tertullianus. n. 13.
4. Qui deum vnum esse negat, infinitos concedere debet. d. 37. n. 6.
5. Cur philosophi Deum vnitatem dixerint. n. 7.

Dei veritas.

1. In simplicissimo actu diuini intellectus qualis sit veritas. d. 77. n. 20. 21.
2. Deus tripliciter dicitur summe verus. n. 19. & seqq.
3. Deus in cognitione sui specialiter est summe verus. n. 18.
4. Deus qua ratione verus dicatur in suo esse. ibid.
5. Vnigenitum cur falsi dicantur. n. 19.
6. Dei veracitas quid sit, & quantā. n. 19. 20.
7. Veritas in Deo secundum omnem acceptionem est relatio rationis. ibid.

Dei locus, existentia, praesentia in rebus.

1. Deum esse vbique qui negent. d. 27. n. 1.
2. Deus est in rebus secundum suam substantiam, vt filii docet. n. 2. & seqq.
3. Ex similitudine necessaria ad operationem non colligitur intima Dei praesentia in rebus. d. 28. n. 9. 20. 21.
4. In omnium opinione non est necessaria Dei praesentia ad operationem. n. 11.
5. Deum esse vbique, etiam ratione philosophica probatur. n. 12. 13.
6. Deum esse in rebus ratione sua operantis non probatur efficaciter. d. 28. n. 12. 14. & seqq.
7. Deum vbi ponat Aristoteles. n. 22.
8. Deus est in rebus sicut virtus loci, & vt locum. n. 26.
9. Cur Deus dicatur subijssus, & alius rebus esse locum. d. 28. num. 27.
10. Dei existentia in rebus à locali praesentia separari potest. n. 28. 29.
11. Deus an sit in spatio imaginario. d. 29. n. 1. & seqq.
12. Deus tantum est secundario in loco. d. 28. n. 20. & 29. num. 8.
13. Deum fuisse in seipso ante mundi constitutionem, & non in spatio imaginario. disput. 29. num. 7. & seqq. & num. 18.
14. Deus non est vniuerso circumscriptus, aut definit. num. 21. 3.
15. Quo sensu sacra Scriptura dicat Deum esse extra, vnde praecelsum, & omnem creaturam. d. 29. n. 2. 3.
16. Deum sphaera comparat Trismegistus. n. 21.
17. Deus nequit moueri localiter, etiam extrinsecus, suum mutato, siue variato vniuerso. n. 27. 28.
18. Deus nequit esse in vacuo per applicationem suam virtutis. n. 29.
19. Deus quomodo sit vere praesens rebus per essentiam, potentiam, & potentiam. d. 30. n. 5. 6.
20. Non dicitur Deus praesens omnibus rebus, quia cognoscit, nisi dum existant. n. 10.
21. Cur Deus dicatur esse in creatura rationali tanquam in templo. n. 30. 11.
22. Qua ratione sit Dei proprium esse vbique. d. 30. n. 11.
23. Licet Deus non esset immensus, existeret in natura, in vnitate hypostatice. num. 12.

Dei nomina.

1. Dei natura nullo nomine exprimi potest à nobis, nisi proportionem quadam. d. 22. n. 2.
2. Cur Patres interdum negent, deo vere & proprie conuenire nomina, quae de illo proprie dicuntur. n. 17. 18.
3. Deus aliquas denominationes accipit ex tempore, & ex intrinseca mutatione. n. 25.
4. Dei nomen quid significet apud omnes. d. 37. n. 7.
5. Deus significari potest à viatoribus, sicut est nomen proprio. d. 57. n. 6. & seqq.
6. Non potest imponi nomen, quod significet Deum, sicut est, à viatoribus. n. 5. & seqq. 18. 19.
7. Deum esse super omne nomen, cur Patres dixerint. n. 19. & seqq.
8. Deus nullo nomine significari potest sibi metaphis. disp. 17. n. 23. 24.
9. Nomina, quae significant relationes diuinas, an dicantur substantialiter, vel accidentarie de Deo. n. 25. 26.
10. Quae nomina de Deo dicantur accidentaria, quae substantialiter. n. 26. & seqq.
11. Aliqua nomina significantia respectum liberum alioquin dicuntur de Deo substantialiter. n. 20. 21.
12. Omnia nomina dicuntur de Deo metaphisice, quod modum significandi, non quoad rem significatam. d. 57. num. 32. 33.

Index rerum.

13. Nomina sapientia, Patris, &c. cur Dionysius de Deo
negat. n. 33. 34.

14. Dei nomina synonyma sunt, Beatis, non viatoribus.
num. 35. 36.

15. Num Dei nomina synonyma sunt ipsi Deo. n. 35.

16. Qua ratione prius de Deo dicantur nomina, quam de
creatura. d. 59. n. 37.

17. Que nomina competant Deo ex tempore, qua vero non.
num. 37. 38.

18. Nomen Creatoris, & Domini relationem tantum ra-
tionis significat. n. 39. 40.

Nomen Deus.

1. Nominis Deus etymologia ex Damasceno d. 58. n. 1.

2. Nomen, Deus, substantiam significat diuinam, secun-
dum Patres. n. 1. 2.

3. Nomen, Deus, hominibus accommodatur. n. 3.

4. Non significat quid est, sed quod est. n. 4.

5. Non significat relationem, nec est connotatiuum. n. 5. 6.

6. Quomodo sit incommunicabile. n. 7.

7. de Deo secundum naturam, & secundum opinionem an
dicatur vniuerse. n. 7. 8. 9.

8. Nomen, Qui est, qua ratione precipuum. & primum
sit inter Dei nomina. d. 59. n. 1. 2.

9. An sit idem cum nomine Iehoua. n. 6. & seqq.

10. Non est magis proprium Deo nomen, Deus, quam no-
men, Qui est. n. 9.

Dei potentia, omnipotentia, &c.

Vide Potentia. Vide Omnipotentia, & ita de
ceteris: exempli gratia, Dei scientia. Vide in
verbo, Scientia.

Dilectio.

Vide Amor.

Discretio.

1. Discretio à massa perditionis quomodo facta sit. d. 89.
n. 68. 127. & d. 98. n. 40.

Discurfus.

1. Non est in cognitione intuitiva Angelorum, & Beato-
rum. d. 4. n. 9. 10. 18.

2. Quando generet assensum conclusorij. d. 5. n. 3.

3. Discurfus fidei quomodo differat à Theologico. n. 5.

Dispositio.

1. Forme supernaturales non indigent supernaturali dis-
positione in subiecto. d. 43. n. 1. & 2.

2. Substantie cur indigent dispositionibus. n. 2. 3.

3. Qua accidentia indigent dispositione in subiecto. ibid.

4. Habitus non disponit ad operationem, sed contra. n. 3.

5. Non est necessaria ex natura rei dispositio ad gratiam,
sed ex Dei ordinatione. n. 4.

6. Dispositio non est dicenda, quæ ad forme adaptionem
non conducat. d. 91. n. 98.

Distantia.

1. Quomodo agens creatum possit agere in distans. d. 18.
num. 23.

2. Dei omnipotentia agere possit in distans, nisi obstat
immutabilitas. ibid.

3. Corpus extra celum, quomodo haberet veram distan-
tiam, eamque mutaret. d. 29. n. 15.

4. Distantia vnius corporis ab alio vnde sumatur. n. 16. 17.

5. Vnus spiritus ratione sui distare nequit ab alio. ibid.
num. 17.

Vide Agens. 7.

Doctrina.

1. Doctrina Scripturam non sacrorum qualiter amplecten-
denda ex Augustino. d. 3. n. 6.

Dogma.

1. duo genera falsorum dogmatum, & quomodo conuin-
cenda sint. d. 10. n. 1. 32.

Valquez in I. Partem, Tom. I.

Dominus.

1. Non tenetur ex iniuria ad reddendum promissum seruo.
d. 85. n. 45. 46.

Donum, donatio.

1. Quid sit donatio liberalis, quid antidotalis. d. 91. n. 117.

2. Donatio animo remunerandi, non est donatio. n. 118.

3. Donatio gratia non est antidotalis. n. 118. & seqq.

4. Quantitas doni vnde pensanda. d. 98. n. 37.

5. Ratio doni respicit etiam animum donantis. n. 38. 39.

Duratio.

1. Non est mensura actus rei durantis, sed illam reddit
mensurabilem. d. 31. n. 13. 14.

2. Cur durationes rerum omnium in Scriptura vocentur
tempora. n. 24.

3. Quomodo Dei duratio concipiatur à viatoribus, &
Beatis. d. 31. n. 5. 7.

4. Propositiones, quæ durationem significant, quomodo
referantur ad nostrum tempus. n. 9.

5. Duratio æterna, additione facta non esset maior. n. 10.

6. Duratio successiva, necessario cum variatione. disp. 33.
n. 14. 16.

7. Nullius rei duratio distinguitur ex natura rei à re du-
rante. n. 18. 19.

8. Res sine successione durans, quomodo possit destrui.
n. 16. 27.

9. Durationes rerum permanentium succedere possunt
vna post aliam, & quomodo. n. 28. 30.

10. In qualibet re permanente, vel successiva est sua pro-
pria duratio. d. 31. n. 5.

11. Duratio indiuisibilis quomodo per indiuisibilem men-
suetur. d. 35. n. 2.

12. Res, quæ non habent propriam durationem, non pos-
sunt coexistere æternitati. d. 64. n. 15. 16.

13. Quomodo res, & earum durationes successiva coexi-
stant æternitati. ibid. n. 17. 29. & seqq.

E.

Educatio.

1. Que bona educatio sit effectus predestinationis. disp. 93.
num. 27.

Efectio.

Vide Agens.

Effectus.

1. Effectus, qui natura sua postulant diuersas specie cau-
sas, specie differunt. d. 47. n. 21.

2. Effectus naturales possunt esse prius in intentione effi-
caci Dei, quam physica cause eorum, liberi non item.
d. 82. num. 12.

3. Effectus comparantur vi finis ad suam causam. ibid.
Vide Causa.

Electio.

1. Deus aliter eligit, quam nos. d. 69. n. 5.

2. Electio efficax ad gloriam, facta fuit ex meritis gratie
preuifis. d. 69. n. 9. & seqq.

3. Electio ad beatitudinem, an præcesserit predestinationem
meritorum. d. 89. n. 1. 2. 3.

4. Electio duplex in Augustino. n. 42.

5. Electio ad gloriam in quo differat à predestinatione.
num. 59.

6. Electionem ad gloriam esse post merita probatur à prio-
ri. n. 74. & seqq.

7. Electorum coronam quomodo possit amitti. disput. 89.
num. 88. 89.

8. Absolute electio, & prescriptio ad gloriam ante preuifis
merita tollit libertatem. ibid.

9. Electio ad iustificationem, & perseverantiam ante præ-
uifis merita libertatem non tollit. n. 111.

10. Nullus hominum, aut Angelorum ante omnia merita
electus fuit. d. 90. n. 4. 5. 6.

11. Chri-

Index rerum.

11. Christus meruit nostram electionem. d. 94. n. 6. 7.
12. Electio & dilectio quomodo differant. n. 17.
13. An aliqui Sancti fuerint causa electionis aliorum. n. 21.

Vide Christus. 18. Vide Parvuli. 2.

Enim.

1. Particula enim cum in Scriptura expositione difficultatem parit, ad quid referenda sit. d. 15. n. 8.

Ens.

1. Ens, quod non est ab alio necessario est Deus. d. 20. n. 12.
- † 2. Non potest abstrahi conceptus entis uniuersus Deo, & creaturis, nec substantiis, & accidentibus. disp. 22. num. 9. 10.
- † 3. Quomodo aliqua entia dicantur mala. d. 73. n. 15. 17.
- † 4. Ratio entis quomodo prior sit ratione boni. d. 13. n. 23. 25. 26.
- † 5. Ens, ut extenditur ad presens, praeteritum, futurum, & possibile, est obiectum intellectus. d. 65. n. 21.
- † 6. Ens, & verum quia ratione conuertuntur. d. 77. n. 13.
- † 7. Verum non est propria passio entis. ibid.

Vide Bonitas transcendens. Vide Omnipotentia. 3. 5.

Ens rationis.

Vide Apprehensio. 8.

Epicurei.

1. Eorum error circa Dei affectus. d. 84. n. 16.

Elau.

1. Quo sensu dicatur odio habitus. d. 95. n. 42. 43.

Essai.

1. Scripturarum mystica interpretationi dediti. disput. 13. num. 2.

Essentia.

1. De Deo proprie dicitur. d. 1. n. 7.
- † 2. Quomodo in creaturis differat ab existentia. d. 24. n. 3. & d. 2. n. 1.
3. Nullam rem esse bonam per essentiam quomodo doceat D. Thomas. d. 14. n. 3.
4. In essentia rerum ante existentias nulla est bonitas ex mente D. Thoma. n. 5.
- † 5. Essentia rerum non sunt producta ab aeterno. disp. 32. num. 15.
6. Essentiae sunt eminenter in Deo, quia in se non implent contradictionem, non contra. ibid.
- † 7. Cur essentiae rerum dicantur aeternae. ibid.

Vide Attributum. 14. 14.

Erasmus.

1. Carpitur. d. 89. n. 77.

Euangelium.

1. Euangelistae in quibusdam locis an vsi sint Scriptura per accommodationem. d. 14. n. 3. 4.
2. Multa in Euangelistis ex Scriptura in sensu allegorico referuntur. d. 16. n. 9. & seqq.
3. Euangelij praedicatio regnum Dei appellatur. disput. 47. num. 10. 11.

Euidencia.

- † 1. Est de ratione scientiae. d. 4. n. 1.
- † 2. Species impropria obiecti nequit gignere euidenciam eius. d. 43. n. 20.

Excoecatio.

1. Quid sit. d. 95. n. 70.
2. Quia ratione deus sit illius causa. ibid.

Excitatio.

1. Aliqua excitatio est vltima ad penitentiam, ut & ad credendum. d. 97. n. 17. 18.

Executio.

Vide Prius.

Exemplar.

Vide Idea.

Exhortatio.

- † 1. Non sunt frustra exhortationes, & correptiones. d. 91. n. 136.

Existencia.

1. Copula est, in propositione non semper significat existentiam. disp. 23. num. 28. & d. 24. n. 4. 6. 7. & d. 32. num. 17.
2. Est de essentia Dei non creaturarum. d. 14. n. 8. 9.
- † 3. Non est accidentaliter actus essentiae, secundum D. Thomam. d. 21. n. 3.
4. Quinque modis existit Deus in creaturis. d. 19. num. 39. & seqq.
5. Falso imponitur Scoto concessisse actualem existentiam mediam inter non esse rei, & esse illius. d. 70. n. 8.

Vide Dei locus.

F

Facies Dei.

1. Dicitur in Scriptura eius substantia. d. 39. n. 34. 15.

Fallitas.

1. Circa simplicia non est decipi, aut falli, secundum Aristotelem. d. 41. n. 7.
- † 2. In simplicibus apprehensio non concedit similitudinem, aut modum aliquem falsitatis Aristoteles, sicut conat veritatis. d. 75. n. 0. & seqq.
- † 3. Fallitas non reperitur in veris, aut signis, nisi per ordinem ad iudicium intellectus. n. 16. 17.
- † 4. Falsum quia ratione sit obiectum intellectus. disp. 77. num. 14.
5. Dignitatem quare falsi dicantur, nosse autem verum. num. 18. 19.

Vide Veritas.

Falsus Regiensis.

1. Eius doctrinam, & libros qui damnant. d. 91. num. 77. & seqq.

Fidelitas.

1. Fidelitas in promissis ad virtutem veritatis spectat. d. 83. num. 42.
2. Quia est potestativa, non subiectiva infirmitas. ibid.
3. Fidelitatis debitum non tollit rationem gratiae. d. 91. num. 101.

Fides.

1. Fides humana acquisita quomodo necessaria sit ad salutem. d. 1. n. 10.
2. Quo pacto divina fides necessaria sit ad cognitionem eorum quae ratione naturali indagari possunt. n. 11.
- † 3. Fides, & notitia euidentis principij per se notis repugnat. d. 4. n. 3.
4. Repugnat esse notitiam euidentem non intuitum inferiorum fidei. n. 5. 10.
- † 5. Fidem pro assensu generatim vsurpat Aristoteles. n. 11.
6. Fidei principia certissima non valent generare scientiam euidentem. n. 2.
7. Fidei acquisita latior acceptio. d. 5. n. 4.
8. Fides diuina discursu generatur. n. 5. 6.
9. Fide diuina quae propositio Theologica creditur. num. 6. & seqq.
10. Fidei diuinae assensus exigit assensum humanum euidentem. n. 7.
11. Quae fides sit virtus intellectualis. n. 9. 10.
12. Fidei nostra creditas contra negantes principia Theologiae humanae tantum ratione probatur. d. 0. n. 24. 25.
13. Quomodo solui possit argumentum directe falsum contra fidei articulum. d. 11. n. 1. 2.
14. Ad actus fidei cur requiratur lumen praeter speciem. d. 4. n. 21. 22.
16. Vnde perfectio actus fidei mensuretur. d. 47. n. 43.
16. Apprehensio mysteriorum fidei per species acquisitas. ibid.

17. Fides

Index rerum.

17. Fides meretur gratiam iustificationis. d. 91. n. 24. et seq.
18. Anterioritas facit potest dari auxilium gratie. n. 113.
19. ad fidem in omnibus momentis confert Deus auxilium sufficiens. d. 97. n. 25. & seqq.

Filius.

1. Filius Dei genitus dicitur non factus. d. 18. n. 4.
2. Filiationem filij Dei optime probat Paulus ex Psalmo. 2. num. 7.
3. Rationem filij quomodo neget de Deo Dionysius. disp. 22. n. 17. 18.
4. Nomen filij ab humanis ad divina est derivatum. num. 20. 22.
5. Filij ad Patrem in quibus bonis sit iustitia. d. 85. nu. 18. & seqq.

Finis.

1. Finis hominis est supernaturalis. d. 1. n. 11.
- † 2. Finis per modum finis tantum monet ad desiderium mediorum ex mente S. Thom. d. 82. n. 1.
- † 3. Quando finis & media amantur eodem actu, finis non est causa realis. ibid.
4. Voluntatis divina dari non potest realis causa finalis. num. 2.
- † 5. Vitale ut vitale non habet rationem finis n. 8.
6. Nulla creatura respectu bonitatis divina est ratio volendi ad modum finis. n. 8. 9.
- † 7. Subiectum respectu forme habet rationem finis cui. d. 83. n. 19.
- † 8. In finem cui, & cuius gratia eodem actu tendit voluntas. n. 18. 19.
9. Voluntatem mediorum moralium per modum meriti non precedit in Deo voluntas finis efficiax, sed simplex. num. 1. 22.
10. Effectus habet rationem finis respectu cause. n. 23.
- † 11. Discrimen inter finem, quem sibi consequendum quis apprehendit, & eum, quem proponit alteri consequendum. d. 89. n. 116.

Finitum.

- † 1. Quot modis aliquid dicatur finitum. d. 25. n. 8. 9.
2. Omnes creatura finite sunt per essentiam. n. 9.

Forma.

- † 1. Interdum dicitur natura ab Aristotele. disp. 22. num. 28. 9.
- † 2. Nequit recipi in subiecto, cui repugnat eius effectus formalis. d. 40. n. 4.
- † 3. Forme multiplicatur ex diversitate subiectorum, quibus competunt univoce, non quibus competunt analogice. d. 78. n. 1. 2.

Vide dispositio. 1. 6.

Fortitudo.

1. Deus dicitur fortis proprie. d. 15. n. 13.

Fortuitum.

Vide Monstrum.

Fruitio.

1. Non potest voluntas frui essentia Dei absque personis sine miraculo, secundum Scotum. d. 48. n. 1. 2.

Fuga affectus.

1. Quomodo sit in Deo. d. 84. n. 1. 2.
2. Non requirit apprehensionem mali ut propriam, nec credulitatem, sed apprehensionem dumtaxat futuram. h. num. 4.

Futura.

1. Qua ratione dicantur determinate vera vel falsa. d. 65. n. 21. & seqq.
2. Primum est ordine rationis, rem esse possibilem, quam futuram. ibid.
3. In illa priori, quo res tantum est possibilis, quo modo nec ipsa futura dicatur, nec eius futuritio. n. 23.

Vatque in I. Partem. Tom. I.

4. De veritate propositionum singularium de futuro contingenti quid sentiat Aristoteles. d. 66. n. 1. & seqq.
5. Qualis differentia, aut indeterminatio effectuum futurorum contingentium ledat libertatem. n. 17. 18.

6. Qualis determinatio sit in causis futurorum contingentium. n. 19.
7. Non est in Deo decretum quo velit futura conditionata sub conditione, si esset talis causa. d. 67. n. 0. 21.
8. Quamvis rem esse futuram, sit contingens: tamen rem futuram, esse futuram necesse est necessitate consequenti ex Anselmo. d. 68. n. 10.
9. Hec necessitas non impedit libertatem futurorum. n. 21. 22.
10. Necessitas rei presentis, in quo assimilatur rei futurae, & in quo rei preterite. n. 23.
11. Circa futura aliter se habet dei scientia, quam voluntas. d. 79. n. 13. 14.
12. Circa futuritionem rerum, aut non futuritionem non potest voluntas Dei habere se mere negative. num. 17. & seqq.
13. Inter voluntatem Dei, que est causa futurorum, & ipsa futura, concedendus est necessario circulus. disp. 80. n. 12. 13.
14. Vide decretum diuine voluntatis. Vide Præscientia. Vide Scientia dei futurorum, & contingentium.

G.

Gaudium.

1. Quid sit, & an sit proprie in Deo. d. 34. n. 8. 9.

Gennadius.

1. Non bene audit apud Catholicos. disp. 88. n. 25. & d. 91. num. 74.

Generatio.

1. Generatio æterna aliquid habet preteriti temporis, aliquid presentis. d. 18. n. 4.
2. De generatione æterna non intelligi illud, Ego non hodie genui te. n. 6.
3. Temporalemne, an æternam Christi generationem, significet locus ille Isaie, Generationem eius.
4. Cur scriptura de Deo dicat, genuit. 32. n. 6. 7.

Gentiles.

1. Non sunt omnino destituti auxilio sufficienti ad salutem & fidem. d. 97. n. 28. & seqq.

Genus.

- † 1. Ratio generis non denotatur per naturam, sed illam denominat. d. 31. n. 7.
- † 2. In vnoquoque prima species est actiua mensura ceterarum. n. 11.
3. Generum & specierum idea nec ratione differunt ab ideis singularium. d. 74. n. 6. 7.
- † 4. Relatio generis ubi fundetur, & quomodo fiat. d. 76. num. 5. 6.

Vide Compositio.

Gloria.

1. Gloria symbola, & figura quedam. d. 16. n. 10. 11.
2. Negatio glorie, vel gratie, quæ malum nostrum est necessario displicet Deo. d. 79. n. 20.
3. Simul fuit in Deo voluntas efficiax circa existentiam hominis, & inefficax circa gloriam. d. 82. n. 19. 20.
4. Existentibus in homine condignis meritis glorie, non potest illi dari gloria, nisi ex meritis. n. 27. 8.
5. Deus vult voluntate beneplaciti, omnes homines gloriam consequi. d. 83. n. 6. & seqq.
6. Voluntas efficiax dandi gloriam consequens est in Deo. num. 15.
7. Deus non tribuit gloriam pro meritis ex commutativa iustitia. d. 85. n. 22. 26. 32.
8. Gloria cur dicatur gratia pro gratia. disp. 89. nu. 63. & 103.

Index rerum.

9. Si gloria datur in tempore ex meritis, non potuit non praesumiri ex meritis. n. 85.
10. Gloriam non consequi, sicut est in hominum potestate. n. 87. & seqq.
11. Gloria non potest dari sine titulo gratiofo, & oneroso. d. 89. n. 108.
12. Gloria quomodo excedat condignitatem meriti. num. 108. 109.
13. Quando fuit aequalis voluntas in deo dandi gloriam praedestinatis, & reprobis. n. 119. & seqq.
14. Gloriam dare, vel negare decrevit deus post praesentia opera. d. 95. n. 10. 17. & seqq.

Gratia.

1. Negatio gratiae ut malum nostrum est, necessario diffinitur deo. d. 97. n. 20.
2. Gratia in universum quid. d. 98. n. 3.
3. Dona creationis, & conservationis quomodo gratia dicantur. n. 3. 4.
4. Gratiam hanc concessit Pelagianus. n. 4.
5. Non meruit Christus gratiam creationis hominibus. num. 5.
6. Gratia per Christum quid sit, & quod duplex. n. 4. 5.
7. Quam gratiam contra Pelagium tucantur Patres. n. 5. 6.
8. Sub praedestinationem tantum cadit gratia per Christum. d. 93. n. 23.
9. Quaedam sunt superiores gratiae per Christum, quaedam inferiores. n. 24.
10. Gratia creationis, & praedestinationis differant. n. 28.
11. Gratia creationis non est praedestinationis effectus. n. 34.
12. Gratiarum actio quando possit esse causa ut beneficium uni detur pro altero. d. 97. n. 14.
13. Actus increatus praedestinationis non est gratia. n. 33.
14. In Christo persona verbi cur dicatur gratia increata. ibid.
15. Privatio gratiae quare ratione placere possit deo. disp. 95. num. 34.

Gratia habitualis.

1. Quam durationem propriam, & quam mensuram habeat. d. 36. n. 5. & seqq.
2. Dispositiones requirit ex Dei ordinatione, non ex natura rei. d. 33. n. 4.
3. Dicitur gratia remissionis ab Augustino, & ex meritis datur. d. 88. n. 6.

Gratia, seu gratiae auxilium.

1. Prima gratia non datur expectantibus, aut querentibus. d. 2. n. 4.
2. An aliquibus denegentur sufficientia auxilia ad salutem. d. 97. n. 1. & seqq.
3. Collatio gratiae ex Christi meritis pura donatio est respectu nostri. d. 85. n. 30.
4. Auxilia gratiae diuidunt Patres in gratiam operantem, & cooperantem, non autem gratiam habituales. d. 88. n. 7. 8. 9.
5. Huius gratiae variae diuisiones & appellationes. num. 6. & seqq.
6. In primo actu libero voluntatis circa finem gratiam cooperantem agnoscit Augustinus. n. 12. 13.
7. Nunquam voluntas libere consentit vocationi absque gratia cooperante. n. 12. 17. 18. 20. 25. 30. 37.
8. Motus non deliberatus voluntatis pertinent ad gratiam praeventientem. d. 8. n. 4.
9. Gratia tantum cooperans est in primo consensu libero voluntatis, etiam circa finem. nu. 12. 17. 18. 20. 25. et seqq.
10. Post praesumptionem auxilij gratia praeventientis liberum remanet arbitrium ad consensum. d. 88. n. 29.
11. Voluntas inefficax non habet rationem gratiae excitantis. n. 34.

12. Gratia operans cur dicatur fieri à deo in nobis fuerit. num. 36. 37.
13. Haec gratia quibus aliis nominibus appellatur. num. 37. & seqq.
14. Gratia subsequens quid, & qualis. d. 88. n. 40. & seqq.
15. Haec gratia aliquando dicitur comitans. n. 47. 48.
16. Quid sit gratia congrua, quid sufficiens. n. 41. & seqq.
17. Gratia, & praedestinatio quomodo differant. disp. 29. num. 60.
18. Gratiam insufficientem ex meritis fidei dari statuit Augustinus. d. 91. n. 14. & seqq.
19. Gratia non potest dari ex bono vsu futuro liberi arbitrij. n. 21. & seqq.
20. Qui auctores reipsa sentiant cum Augustino. d. 91. n. 67. & seq. 91. & seq.
21. Varij sensus illius propositionis Facienti quod in se est deus non denegat gratiam. d. 91. n. 65.
22. Nulla ex nobis dispositio etiam remota ad gratiam datur. n. 98.
23. Gratia electio nihil prius respicit ex parte nostrorum. ro 101.
24. Boni cogitatio non mali cur gratia dicenda sit. n. 109.
25. Auxilium gratiae per Christum esse etiam ad aliquam partem ordinis naturalis. probatur. d. 91. n. 12.
26. Cur gratia non esset gratia, si daretur ex opere. n. 111.
27. Auxilium aliquod gratia imperatur operibus misericordiae. d. 91. n. 127. & seqq.
28. Aliquis oratione sua imperare potest alteri primam gratiam. non sibi. n. 122.
29. Gratia non est in potestate nostra. d. 92. n. 7. & seq.
30. Ingenium praesens facilius consentit gratiae, sed non facit. ut excusetur. d. 92. n. 22.
31. Cur opera gratiae sint Dei misericordiae, peccata autem non sint dei contentementis. d. 95. n. 23.
32. An auxilium sufficiens nunquam denegetur adultis. d. 97. n. 11. & seq.
33. Non potest deus voluntatem liberam auxilio sufficiens destituere. n. 22.
34. Homini nutritio in suis dantur auxilia sufficientia. num. 32.
35. Probabilis est sensisse Augustinum quibusdam auxilia sufficientia denegari. d. 97. n. 34. 35.
36. Denegatio gratiae cooperantis non nocet libertati. n. 77.
37. Gratia cooperantis necessitas adstruitur, & in Anglia, & in integratua. d. 98. n. 1. & seqq.
38. Qui respondet vocationi, maiori gratia fuit excitatus quam qui resistit. n. 10. & seq. & n. 33. & seqq.
39. Efficaci gratiae praeventienti resistere potest homo natus. 27. & seqq.
40. Cum solo auxilio sufficienti potest homo saluari, sed non saluabitur. n. 51. & 52.

Gratitudo.

Differt à misericordia. d. 91. n. 122.

H

Habit.

- † 1. Idem est habitus principiorum, & conclusionum, extensione maior. d. 1. n. 8. d. 9. n. 2.
- † 2. Habitus principiorum Theologiae, qui ad conclusiones extenditur, non est infusus fidei, sed acquisitus. d. 1. n. 8.
- † 3. Habitus quo veritas practica declaratur, practica est. d. 8. n. 12.
4. Idem habitus circa eandem conclusionem potest esse practicus, & speculativus. d. 9. n. 6. d. 8. n. 16.
- † 5. Habitus est qualitas simplex diversa ab intellectu. d. 1. n. 1. & d. 4. n. 22.
- † 6. Habitus quando diversificentur ex objectis. d. 9. n. 7. 77. 78.

Index rerum.

- † 7. De habitibus infusus virtutum quid sit definitum. d. 42. n. 5.
- † 8. Habitus non disponunt ad operationes, sed contra. d. 43. n. 7.
- † 9. Habitus dantur ad operationes etiam transeuntes ib.
- † 10. Habitus semper respondet ratio peculiari in effectu n. 22. & seqq.
- † 11. Ad quid deferuntur habitus acquisiti. n. 23. 24. Vide Theologia.
- Heresis.**
1. Unde heretici in errores suos sunt. d. 3. n. 12.
2. Heresis non ex vera, & sane philosophica pullularunt. d. 10. n. 33.
- Vide Credere. 2. Vide Theologia.
- Hebraicum.**
1. Hebraica voces ambigua. d. 18. n. 1.
2. Quomodo hebraica voces prebuerunt occasionem variæ lectionis ibid.
- Hierusalem.**
1. Quadruplex eius significatio in Scriptura. d. 16. n. 8.
2. Ingressus Christi in Hierusalem mysticus. n. 15.
- Hypostasis.**
1. Grace dicitur à subsistendo. d. 22. n. 7.
- Vide decretum. 15. Vide dei locus. 23.
- Historia.**
1. Quomodo sit locus proprie Theologicus, & quam sit veritas. d. 12. n. 7. 8.
2. Quando mystice, & quando per accommodationem asseratur in Scriptura. d. 14. n. 15.
3. Conducit ad intelligentiam Scripturae. d. 15. n. 17.
- Homo.**
1. Virtute propria in proprium etiam conceptum felicitatis aeternæ habere non potest. d. 1. n. 10.
2. Ad imaginem Dei secundam animam. d. 11. n. 7.
3. Non potest homo displicere nisi ratione peccati. d. 84. n. 16.
4. Duplex est exterior, & interior. d. 88. n. 35.
5. Quæ dicitur actio hominis, ut homo est. ibid.
- Vide Amicitia. 2.
- Honor.**
1. Est in hoc orante, non in honorato d. 85. n. 20.
- Vide luxuria commutativa. 3.
- I**
- Idea.**
1. Ideas separatas posuit Plato. d. 24. n. 10. 11.
2. Dei non potest esse idea. d. 38. n. 16.
3. Idea in liquidum dantur. d. 50. n. 8. & seqq.
4. Essentia diuina, ut Idea creaturarum est, tantum dicit relationem rationis ad illas. n. 9. 10.
5. Idea sunt aliquid in deo formaliter, non tantum obiective existens. d. 51. n. 16.
- † 6. Idea quid proprie significet. d. 71. n. 1.
- † 7. Ideas Platonis maligne interpretatus est Aristoteles ib.
8. Creaturae ut sunt obiective in mente Dei non habent rationem ideæ in deo n. 5. & seqq.
- † 9. Quid requiratur ad rationem ideæ. d. 71. n. 3.
- † 10. Nihil potest esse sui ipsius idea. ibi.
11. Diuina essentia est idea creaturarum. n. 10. 11.
12. Personarum procedentium in Trinitate non sunt ideæ. d. 71. n. 13.
13. Cur dicat Augustinus non eadem idea conditum hominem, & equum. n. 13.
- † 14. Quæ similitudo requiratur inter ideam & rem, cuius est. d. 72. n. 5. 10.
15. Diuina essentia est idea rerum, & est cognitio seu verbum illarum. n. 5. & seqq.
16. Cur idea specialiter approprietur filio. n. 11. 12.
17. Ideæ in deo quomodo distinguantur. d. 73. n. 3. 8.
18. Ab æterno sunt in deo plures ideæ fundamentaliter, non formaliter. n. 9.
19. Rerum etiam possibilem ideæ in deo practice sunt ab æterno. d. 74. n. 7.
20. Ideæ in deo practice simul sunt, & speculative. n. 3. 4.
21. Ideæ vniuersalium ab ideis singularium nec ratione differunt. n. 6. 7.
22. Materia prima, & accidentium habentium propria entitatem datur ideæ propria. n. 7. & seqq.
23. Ideæ rei artificiosæ quomodo fit vna. n. 12.
- Vide Ars. 4. & seqq.
- Ignorantia.**
1. Sumitur ab Augustino pro cognitione inefficaci. d. 91. n. 17.
- Imago.**
1. Cognitio est imago expressi obiecti. d. 38. n. 5.
- Vide Homo. 2.
- Immediatio.**
- Vide Agens. 9. 10. 16. 17.
- Immensitas Dei.**
1. Ex ea sequitur Deum esse incorporeum. d. 21. n. 7.
2. Ea probatur Scriptura, & ratione. d. 28. n. 2. 3. 13.
3. Humano modo in Scriptura describitur. d. 27. n. 5. & d. 28. n. 14.
4. Ratione cuius conuenit ad deo. d. 28. n. 1. & seqq.
5. Ex Dei operatione non probatur efficacie. n. 12. 14. & seqq.
6. Negatur ab Aristotele. n. 22.
7. Infinita dicitur in ordine ad locum. d. 28. n. 24.
8. Conuenit deo ratione essentie. ibid.
9. Per eam quomodo sit Deus in rebus spiritualibus. n. 28.
10. Nisi Deus ratione sue immensitatis esset in nobis per essentiam, non esset ratione donorum, quæ operatur in nobis. d. 30. n. 11. 12.
11. Deus ab æterno est immensus, licet non sit vbique actus ab æterno. n. 12.
12. Eam cur dicat Henricus à solo deo cognosci. d. 56. n. 5. 6.
- Vide Attributum. 3. Vide Dei locus. 23.
- Immortale.**
1. Non omne immortale est æternum. d. 22. n. 1.
2. Immortale quandoque, licet non proprie, æternum dicitur. d. 33. n. 5.
3. In qualibet re immortalis est sua duratio. d. 34. n. 5.
- Immutabilitas.**
1. Deus triplici ratione immutabilis. d. 30. n. 14.
2. Immutabilitas Dei ab eternitate differt. d. 31. n. 2.
3. Dei voluntas beneplaciti etiam circa futura immutabilis est, non autem voluntas signi. d. 83. n. 36. & seqq.
- Imperfectio.**
1. Dupliciter inesse potest rei creatæ. d. 85. n. 11.
2. An sit essentialis operationi, & cuiusmodi. n. 12. 13.
- Imperium.**
1. Actus imperij ad mouendas facultates exequentes ponendus non est. d. 87. n. 1. 3. 4.
- Impossibile.**
1. Non potest naturali desiderio appeti. d. 36. n. 10.
2. Non habet originem ex intellectu Dei. d. 100. n. 20.
3. Prius est rem esse impossibilem quam in deo negatio potentie. n. 19.
- In.**
1. Particula in frequenter significat per in Scriptura. d. 94. n. 9. & 15.
- Incarnatio.**
1. Adamo non peccante non fieret. d. 82. n. 13.
- Individuum.**
- Vide Idea. 3.
- Indivisibile.**
1. Indivisibile spirituale proportionem non habet cum quantitate. d. 26. n. 17. 18.

Index rerum.

2. Rem indivisibilem divisibilem metiri potest. d. 35. n. 2.

Inductio.

1. Est argumentum evidens a posteriori. d. 6. n. 7.

Infalibilitas.

Vide Certitudo. 2. 4.

Infinitum.

† Quid sit infinitum simpliciter, & secundum quid. secundum S. Thom. d. 24. n. 1. 4.

2. Quid sit infinitum secundum essentiam. d. 25. n. 2. & seqq.

† 3. Res non quanta quadrupliciter dicitur infinita. d. 25. num. 9.

† 4. In rebus est infinitum syncategorematicum. d. 26. n. 3.

† 5. Quid sit infinitum in actu & in potentia. n. 2. & 19.

† 6. Infinitum actu in magnitudine non repugnat. n. 3. & seq.

† 7. Corpus naturale, & infinitum secundum se totum non potest moveri. d. 26. n. 4.

† 8. Cur infinito competat esse actum purum. n. 7. 8.

† 9. Non competit infinito esse æquale, aut inæquale, maius, aut minus. n. 20.

† 10. Infinitum corpus circulariter a Deo moveri non potest. non est absurdum. d. 26. n. 10.

† 11. Quid colligatur ex Aristotele de infinitate rerum spiritualium. n. 1.

† 12. Infinita multitudo sub certam intentionem Dei producentis cadere potest. n. 15.

† 13. Non est tantum possibilis unica multitudo infinita, sed plures. n. 16.

† 14. Extra infinitam potest esse aliquid. d. 26. n. 19. 20.

† 15. Infinito quomodo possit addi. n. 8. 20. 23.

† 16. Non repugnat infinitum ratione spaij. n. 10. 21.

† 17. Infinita creatura videri possent ex vi visionis Dei, si posset vna. d. 50. n. 35. & seq.

† 18. Altitudinem infinitam respectu comprehensionis Dei, vocat Augustinus finitam. d. 52. n. 2.

† 19. Multitudinem infinitam actu cognoscit Deus. d. 63. num. 2.

† 20. De facto datur infinitum in potentia, non in actu secundum Aristotelem. n. 3. 4.

† 21. Deus potest facere multitudinem infinitam rerum, si cognoscit eam possibilem. d. 63. n. 11.

† 22. Omnia futura an sint infinita. n. 10. 12. & 13.

† 23. Qua ratione Deus extrahere possit ex continuo infinitam partium multitudinem. n. 14.

24. Bonum infinitum distribui non potest per iustitiam distributivam. d. 86. n. 15.

† 25. Non modo infinita individua, sed etiam specie a Deo fieri possunt. d. 106. n. 7. & seqq.

Vide Christus. 13. Vide Cognitio. 15.

Vide Dei infinitas.

Ingenium.

Vide Gratia auxilium. 30.

Instans.

1. Instantia prioris, & posterioris secundum rationem in Deo concedenda. d. 65. n. 15.

2. Instantia, & ordo rationis in divina predestinatione. d. 89. n. 108. & d. 93. n. 5. & d. 94. n. 43.

3. Series instantium in mente Dei circa reprobos. d. 95. n. 36.

4. Instantia, divine predestinationis. d. 99. n. 43.

Vide decretum. 12. 16.

Instrumentum.

† 1. Meliori instrumento quomodo operetur agens. d. 47. nu. 37. & seqq.

Intellectio.

† 1. Intellectio simplex non est proprie practica. d. 8. n. 20.

† 2. Intellectio est similitudo obiecti. d. 38. n. 4. & seq.

† 3. Intellectio est actio tantum grammaticus. n. 5.

† 4. Intelligere quid sit. d. 38. n. 5. & seq.

† 5. Verbum mentis idem est quod intellectio. n. 24.

† 6. Intellectio unde sit vitalis, & supernaturalis. d. 43. num. 13.

Intellectus.

† 1. Intellectus practicus, & speculativus quid. d. 8. n. 14. 15.

† 2. Non differunt essentialiter. d. 9. n. 6. 7.

† 3. Intellectus humani imbecillitatis. d. 21. n. 1.

† 4. Solus intellectus humanus vii potest mensura in cognitione rerum. d. 35. n. 2.

† 5. Intellectus creatus non potest cognoscere virtutem suam speciem intelligibilem Dei. d. 38. n. 23.

† 6. Intellectus ex se quomodo comparatur ad naturalem actum, & supernaturalem. d. 43. n. 13.

† 7. Intellectus agens non distinguitur realiter a possibili. d. 45. n. 2.

† 8. Qua ratione intellectus agens, & possibilis dicantur immen. n. 2. 3.

† 9. Intellectus agens quomodo illustratphantasmata. n. 3.

† 10. Concurrit intellectus alter completur per consensum speciei, quam per concursum luminis gloriæ. d. 47. num. 38. & 41.

† 11. Intellectus non potest videre aliquid intuitu, nisi videat omnia, que cum illo realiter identificantur. d. 50. num. 12.

† 12. Intellectus est veri, & falsi, aliter quam visus lucis, & tenebrarum. d. 61. n. 2. 3.

† 13. Assensus, & dissensus intellectus quid sit. d. 71. n. 10.

† 14. Quomodo apprehendat intellectus enunciationem compositam, antequam de illa iudicet. n. 21.

† 15. Intellectus aliter est veri quia voluit boni. d. 77. n. 14.

† 16. Cur intellectus non dicatur ad id cuius est intellectus. d. 104. n. 4. & seq.

Vide Ars. 1. Vide Ens. 5. Vide Veritas. 37. 11.

Vide Visio dei. 19. 14. Vide Viator. 3.

Intentio.

† 1. Ordo intentionis in consultatione, & electione contrarius est ordini executionis. d. 82. n. 14. 15.

2. Ordo intentionis in decretis Dei unde sanctus. n. 16. & seq.

† 3. Regula illa prius in intentione est, posterior in executione in quibus vera sit. n. 20. 21.

Vide Agens. 6.

Ioannes Baptista.

1. Cur dicatur inter homines maior. d. 47. n. 7. 9. 10.

2. Qui minor est in regno colorum, quomodo maior illi sit ibi.

3. Cur vocetur plusquam propheta, & quibus præcellat in dono prophetie ibid.

Ioannes Euangelista.

1. Visione imaginaria facta est illi revelatio Apocalypsis. d. 55. n. 6. 27.

Vide Christus. 14.

Iobus.

1. An Deum viderit corporeis oculis aliquando dubitavit Augustinus. d. 40. n. 5.

2. Deum videri sub figura corporis illam eius miseriam docet Ezechielus. n. 6.

3. Spem recuperandæ sanitatis corporalis in miseria non misit. n. 7.

Iovinianus.

1. Quo tempore fuerit. d. 47. n. 1.

Ira.

1. Non competit Deo proprie. d. 84. n. 12. & d. 85. n. 13.

2. Ira quid sit ex Aristotele. d. 84. n. 20. 21.

Irrationalia.

Vide Amicitia.

Ildorus.

1. Plane docet Deum non posse videri per suam essentiam. d. 37. n. 9.

Index rerum.

2. Quomodo vocaverit verbum tertiam personam Trinitatis. ibid.

Iudæi.

1. Populus Iudæicus figura peregrinantis Christi in Aegypto. d. 14. n. 10.
2. Vitium oblationis, & hypocritis Iudæis narium. nu. 11. 14.

Iudicium.

1. Homines nascuntur iudicandi, non indicati. d. 91. n. 132.
2. Ex sententia Augustini de predestinatione, non tollitur futuri causa iudicii ibi.

Iustitia.

1. Duplex est. d. 85. n. 1. & d. 86. n. 12. 13.
2. Quas habeat partes protestativas, & subiectivas d. 85. num. 14. 15.
3. Non est inter res, sed inter personas. n. 16.
4. Proprie deo competit, sed non specialiter. n. 47. 48.
5. Omnis virtus generali ratione dicitur iustitia. ibi.
6. Iustitia Dei qua ratione sit veritas. d. 86. n. 26.

Iustitia commutativa.

1. Non est in Deo. d. 85. n. 2. & seq. 17. & seq.
2. Quod habeat obiectum. d. 85. n. 15.
3. Nulla materia potest esse homo, quem exhibemus hominibus, non quem retribuimus deo. n. 20. 21.
4. In ea semper est repagulo. d. 85. n. 19.
5. Laboranti sine prævio pæcio quando debita sit retributio. num. 22.
6. Nullum peccatum iniuriam Deo irrogat contra iustitiam proprie. n. 24.
7. Inter vitam, & uxorem esse potest. d. 85. n. 21.
8. Cur inter Deum, & creaturam omni nequeat obligatio iustitiæ. n. 28. & seqq.
9. In honoribus Deo deferendis servari non potest proprie iustitia. n. 2. 34.
10. Compensatio iniuriæ secundum æqualitatem iustitiæ, à quo cum offeratur, debet acceptari à creditore. d. 85. n. 35. & seqq.
11. Satisfactio, quam creditor non tenetur acceptare, nō est secundum æqualitatem iustitiæ. n. 37. 38.
12. Nullus retribuit ex iustitia, quin sit debitor alteri. num. 40. 41.
13. Etiam post promissum Deus non retribuit ex iustitia. d. 85. n. 40. & seq.
14. Iustitia licet non competat Deo specialiter, absque metaphorâ tamen competit. n. 47. 48.
15. æqualitas arithmetica, quæ est obiectum commutativæ iustitiæ, in quo consistat. d. 86. n. 12. 13.
16. Aliquando ex actu commutativæ oritur æqualitas geometrica. n. 14. 16.
17. In divino iudicio, & largitione donorum, servat Deus formam commutativæ iustitiæ, non distributivæ. num. 16. & seqq.
18. Iustitia commutativa nequit esse, nisi inter duas personas, & duas res. d. 86. n. 22.
19. Tam commutativa, quam distributiva iustitia attendit merita, sed diversimode. n. 24. 25.

Vide Filius. 6.

Iustitia distributiva.

1. An sit in Deo proprie. d. 86. n. 5. & seq.
2. Eius obligatio unde oritur. n. 11.
3. Eius obiectum an sit omnis æqualitas geometrica. num. 12. & seqq.
4. Non attendit æqualitatem præmij cum merito. d. 86. num. 15. 18. 19.
5. Etiam post promissionem non est in Deo. n. 19.
6. Hæc iustitia non fuit Dei ad Christum. n. 25.

Vide Infinitum. 24. Vide Acceptio personarum. 1. 2.

Iustitia vindicativa.

1. Non est pars subiectiva, sed potestativa iustitiæ. d. 85. n. 27.
2. Non reperitur in Deo proprie. n. 26. 27.

Iustificatio.

1. Nullus dicitur iustus apud Deum denominatione extrinseca à sanctitate alterius. d. 24. n. 13.
2. Prius fuit decretum producendi hominem, quam iustificandi, simul tamen cum voluntate inefficaci glorificandi. d. 82. n. 16.
3. Quæ iustificatio sit effectus predestinationis. d. 63. num. 18. & seqq.
4. Auxilia præcedentia iustificationem nunquam interrupta sunt effectus predestinationis. ibi.

L.

Liberalitas.

1. In quo consistat, & an sit proprie in Deo. d. 85. num. 46. & seqq.

Libertas, liberum arbitrium.

1. Libertas voluntatis quid sit. d. 43. n. 15.
2. Ad libertatem quoad specificationem, & exercitium non sufficit quod voluntas possit actum impedire. n. 14.
3. Veritas propositionis de futuro contingenti non nocet libertati. d. 66. n. 18.
4. Quæ indifferentia sit necessaria ad libertatem. n. 17. 18.
5. Libertas effectuum qualem præstat determinationem cause. n. 19.
6. Duplex genus libertatis. d. 98. n. 2.
7. Qualem libertatem voluntatis nostra fides doceat. n. 5.
8. Impossibile est libertatem ledi ab illo extrinseco efficienti. n. 56.
9. Prioritas temporis divine præscientiæ, non imponit necessitatem arbitrio. d. 68. n. 31.
10. Dei præscientiæ de futuris liberis quomodo sit in nostra potestate. n. 47. & seqq.
11. Libertas convenit operationibus etiam presentibus & præteritis. n. 52. 53.
12. Ad libertatem non requiritur indifferentia tempore præcedens effectum. n. 53. & seqq.
13. Libertas aliter est in Deo, quam in homine. d. 79. n. 19. 22. & d. 83. n. 37. 38.
14. Voluntas Dei à qua dicatur libera. d. 80. n. 5. & seqq.
15. Potentia ad peccandum, quæ ratione dicat maiorem libertatem in voluntate. d. 83. n. 42. 43.
16. Libertas operis est fundamentum meriti, non causa valoris operis. d. 85. n. 32.
17. Quomodo maneat libera voluntas, cum duo obiecta opposita æqualiter proponuntur. d. 67. n. 15.
18. In actione libera voluntatis una ratio non est alia prior ordine reali causalitatis. d. 98. n. 16. & d. 98. n. 12.
19. Liberum nobis est non consequi gloriam, & damnari. d. 89. n. 87. & seqq.
20. Ita tueri debemus libertatē contra omne genus necessitatis, ut vere liberi maneamus ad perseverandum, & nō perseverandum. d. 89. n. 94. & d. 19. n. 9.
21. Libertas non tollitur ex electione ad gratiam ante præmissa merita. d. 89. n. 111.
22. Varij modi quibus posset Deus tollere nostram libertatem. d. 90. n. 8. 6. & d. 93. n. 52.
23. Non est in nostra potestate prima pia cogitatio. d. 91. num. 111.
24. Varij modi, quibus arbitrij libertatem cum Dei decreto alij conciliant, reselluntur. d. 99. n. 4. 5. & 6.
25. Veraratio conciliandi arbitrium cum Dei decreto, & præfinitione. n. 24. & seqq.
26. Respectu cuius libertas competat arbitrio. d. 99. n. 47.

Vide Decretum. 17. 20. Vide Effectus. 2. Vide Gratia auxilium. 6. 7. 10. Vide Necessitas. Vide Præfinitio.

Libe

Index rerum.

Liber vitæ.

1. Quid sit apud Thomam. d. 101. n. 14.
 2. An prater hunc sit alius liber mortis reprobatorum. ib.
 3. An aliqui deleantur de libro vitæ. n. 16. & seqq.
- Locus.
1. Quid, & quod loci Theologici, quantaque sint auctoritas. d. 12. n. 1. & seqq.
 2. Quomodo ex his locis argumenta dicantur. n. 3. 4.
 3. Locus intelligi nequit ubi non sunt corpora. d. 28. n. 28.
 4. Quod nullibi est, nihil esse, videtur dicere Nazianzenus. d. 29. n. 2.
 5. Quid requiratur ut res alia dicatur in alia esse. d. 29. n. 9.
 6. Quod in re aliqua reali non est, nullibi est ibi.
 7. Locus solo corpore repleti potest, & actuari, non spiritali. n. 13.
 8. Immutabilitas realis loci sumitur à punctis imaginariis. d. 29. n. 16.
 9. De loco Deo, & Angelis proprio, quid senserint Aristoteles & Plato. n. 20.
 10. Terminus motus localis non est superficies corporis continentis. n. 26.
 11. Res sunt in loco per modum superadditum earum substantiæ, non autem in tempore. d. 33. n. 30. 31.
- Vide Corpus. 9. Vide Dei locus.

Logica.

1. Proprium munus Logica quod. d. 4. n. 1.
2. Logica docens, & viens quid. d. 8. n. 19.
3. Cur dicatur ars: ibi.
4. Practica est & speculativa. ib. & d. 9. n. 2.

Lumen, lux.

1. Lumen excellens dum percipitur cur potentiam ledat. d. 4. n. 16.
 2. Ad actum fidei requiritur lumen prater species. n. 21.
 3. Quomodo differat à speciebus. n. 22.
 4. Lumen in sacra Scriptura pro favore, lux pro prosperitate sumitur. d. 45. n. 3.
- Vide Intellectus. 8. 12.

Lumen gloria.

1. Cur sic dicatur. d. 43. n. 21.
 2. Angelus, & anima à sensibus separata eo indigent ad visionem Dei. d. 41. n. 12.
 3. Est habitualis qualitas à visione, & à caritate diuersa. d. 42. n. 12.
 4. Habitum luminis infundi intellectibus Beatorum definitum non est in Concilio Vienesi. n. 2. 4. & 5.
 5. Ad quid necessarium sit in visione beatifica. d. 42. n. 7. & d. 43. n. 26.
 6. In habentibus lumen gloria Deus non gerit vicem speciei. d. 43. n. 30.
 7. Lumen gloria Deum manifestat tantum effectiue. n. 31.
 8. Est vera species impressa representatiua dei. n. 32. 34.
 9. Quomodo, & ratione cuius sit supernaturale secundum substantiam. d. 44. n. 1. & seqq.
 10. Iuxta perfectionem luminis est perfectio visionis beate. d. 47. n. 38. 39.
 11. Quomodo concurrat lumen cum intellectu ad visionem. n. 38. & seqq. & d. 47. n. 38.
 12. Semper est eiusdem speciei. d. 50. n. 27. 32. 34.
 13. Vi videntur infinita creatura ex vi visionis Dei, non esset necessarium lumen infinitum. d. 50. n. 36. 37.
 14. Lumen infinitum dari, repugnare non videtur. n. 7.
 15. Idem lumen non potest esse principium cognoscendi Dei & varias creaturas. n. 45.
- Vide Visio Dei.

M.

Magnificencia.

1. Quid sit, circa quid versetur, & an sit proprie in deo. d. 6. n. 46. & seqq.

Malum.

1. Res non sunt in se, & secundum substantiam mala. d. 13. num. 6. 16.
2. Tripli ratione accipitur. n. 8. 16.
3. Aliqua natura seu substantia est mala secundum augmentum. n. 15.
4. Malitia est corruptio integritatis seu perfectionis. d. 13. num. 16.
5. Malitia quomodo competat rebus primarie, & secundarie. d. 24. n. 12.
6. Mala pœna, & culpa etiam ut mala sunt, quomodo cognoscatur Deus. d. 61. n. 6. & d. 62. n. 3. & 4.
7. Malum culpe non priuat Dei bonitate, ut opposita summa sed ut sine, & obiecto. d. 52. n. 4.
8. Malum culpe tam omissionis, quam commissionis ratione cognoscatur à Deo ex vi decreti sue voluntatis. d. 65. n. 15. 16.
9. Malum alicuius rei, ut malum illius est, necessario differt deo, licet sub alia ratione velle possit illud efficiantur. d. 79. n. 19. & 20. & d. 84. n. 15.
10. Malum prosequitur expresse voluntas, sed sub ratione boni. d. 84. n. 14. 15.
11. Sibi ipsi potest quis velle malum expresse, ex odio suo. ibidem.

Maria virgo.

1. An diuinam essentiam viderit in carne mortali. d. 13. num. 5.
2. Vi esset mater Dei electa ex meritis. d. 89. n. 82.
3. Qua ratione non poterat peccare. d. 90. n. 7.

Martyrium.

1. Peccatum non permittit Deus in mundo ex intentione martyris. d. 87. n. 25. 26.

Massa.

1. Quid Paulus nomine massa intelligat. d. 55. n. 41.

Massilienses.

Vide Semipelagiani.

Mathematica.

1. Figure mathematica etiam habent rationem boni, cet considerari possint sine illa. d. 22. n. 28. & seqq.
2. Mathematica de corpore finito tantum disputant. d. 11. num. 4.
3. Mathematica corpus non repugnat esse infinitum. ib.
4. Nullus prater Mathematicum considerat numerum. num. 13.

Materia prima.

1. Eam infinitam secundum quid vocat sanctus Thomas. d. 24. n. 14. & d. 25. n. 7.
 2. Ex se aliquam habet entitatem. d. 74. n. 9.
- Vide Idea.

Mediatio.

Vide Agens. 7. 10. 16

Medium.

1. Nihil creatum vult Deus per modum finis, sed ut medium. d. 82. n. 4. 5.
2. Medium non potest esse nobis ratio volendi, aut volendi gratia. n. 8.
3. Medium, ut sit, tantum respicit finem, non media antecedentia. d. 82. n. 8.
4. Nulla creatura est deo medium proprie ad consequendum aliquem finem. n. 9.
5. Voluntas vult vnum medium esse propter aliud, non tamen vult propter aliud ibid.
6. Subiectum respectu forma non est medium, sed finis. d. 82. num. 19.
7. Solum in ordine mediorum ad finem, verum est, prius in intentione esse posterius in executione, & e contra. num. 20. 21.

S. 211

Index rerum.

8. Media, qua Deus protidet ad finē semper exhibentur, licet non semper inveni consequantur. d. 87. n. 18. & seqq.
- † 9. Artifex non ideo talem finem voluit, quia iocunda praevidit, sed ideo talia elegit media quia voluit finem. d. 89. num. 55.
- † 10. Quoties quis proponit alteri finem consequendum per media meritoria ipsi proponenti sunt priora merita quam decernat dare finem. n. 17.
11. Discrimen inter media physica, & moralia. n. 78. & seqq.
12. Media moralia non operantur physice, sed relata scilicet ad voluntatem eius, qui vult finē. d. 89. n. 101. 79.
- † 13. Commoditas vnicuique medij redundat in rationem finis voluti tali modo, & commoditate. n. 106.
14. Deus non potest suam voluntatem vni medio adstringere, quando sunt plura media ad finem, quem ipse constituit. n. 106. 107.
- Vide Finis. 2. 3. 12.
- Meliton.**
1. Ab errore vindicatur, valdeq. commendatur. d. 21. n. 2. 3. 4.
- Memoria.**
1. Rerum recordatur, dum spectat aut species earum agnoscimus, secundum Aristotelem. d. 35. n. 10.
- Mens.**
1. Mens nomine Aristoteles aliquando intelligit iudicium intellectus. d. 75. n. 6. 7.
- Mensura.**
- † 1. Debet realiter distinguī a mensurato. d. 31. n. 10.
- † 2. Quedam activa est, quaedam passiva ibid.
- † 3. Omnis mensura activa aut est perfectionis, aut quantitatis, vel admodum quantitatis n. 11. 12.
- † 4. Mensura quantitatis continua quae sit, & quae numeri. n. 13. 19.
- † 5. Quantitas aut duratio non sunt mensura activa rei, in qua sunt, sed illam faciunt mensurabilem. d. 31. num. 3. 14.
- † 6. Mensura activa semper aliquid extrinsecum mensurabile est. n. 6.
- † 7. Idem scilicet ipsum metiri non potest. n. 16.
- † 8. Ratio mensurae, & mensurabilis in respectu rationis consistit. n. 7. 18.
- † 9. Motus primi mobilis cur sit mensura aliorum motuum. n. 19.
- † 10. Res perfectior metiri potest imperfectiorem. d. 31. n. 21. & d. 31. n. 23.
- † 11. Mensura debet esse notior mensurato, quam mensurabilis. d. 31. n. 7. 9. & d. 35. n. 2.
- † 12. Deus vnum per aliud non metitur. d. 34. n. 7. & d. 35. n. 3.
- † 13. Cur motus caeli sit mensura ceterorum. d. 34. n. 9. 20.
- † 14. non est necessesse spirituales habere propriam mensuram praesentioriorem, quam habeant res inferiores. n. 11.
- † 15. Solus intellectus humanus vix potest mensura in cognitione rerum. d. 35. n. 3.
- † 16. Res incommensurabiles diuisibiliter mensurari potest. n. 2.
- Vide Aeternitas. Vide Auum.
- Vide Genus. 2.
- Merces.**
1. Eadem merces duobus meritis aequae retribui non potest. d. 89. n. 109.
- Vide Praemium.
- Meritum.**
1. An omnia merita beatorum paria sint. d. 47. n. 1. & seqq.
2. Meritum, vel demeritum quae tantum sub conditione futurae essent, non debetur absolute praemium, vel poena. d. 67. n. 1. 19. & d. 8. n. 56.
3. Sim homine sunt merita condigna gloria, non potest dari gloria gratis, nisi intuitu eorum. disput. 82. num. 26. & seqq.
4. Praesentia meritorum praecedat in Deo voluntatem efficacem dandi gloriam, non autem simplicem. n. 21. 22.
5. Meritis nostris non retribuit Deus ex commutativa iustitia. d. 85. n. 22. 26. 22.
6. Libertas est fundamentum meriti, sed non retribuit valorem operi. n. 33.
7. Aliud est meriti aliquid ex dignitate, aliud est ex iustitia. d. 34.
8. Efficacior est nostra satisfactio ad consequendam remissionem poenae, quam meritorium ad consequendum gloriam. d. 86. n. 39. 40.
9. Quae ratione dicatur Deus retribuire gloriam meritis secundum iustitiam. n. 14.
10. Elargitio praemij iuxta quantitatem meriti, non est opus distributivum, sed commutativum iustitiae. d. 86. num. 15. 18. 19.
11. Meritum quod est medium morale, quomodo comparatur cum fine. d. 89. n. 79.
12. Merita Patrum non fuerunt causa incarnationis secundum substantiam. n. 8. & 102. & d. 91. n. 14.
13. Quid in tempore datur intuitu meritorum, eodem respectu ab aeterno definitum est, & contra. d. 89. num. 83. & seqq.
14. Si Deus non elegisset homines ad gloriam ex meritis haec ad illam nihil in electis operarentur. n. 98.
15. Principium meriti non cadit sub merito. disput. 21. num. 34. 35.
16. Meritum potest esse post mercedem, & praemium. n. 36.
17. Diversa est ratio contractuum in materia iustitiae, & retributionis praemij pro merito. n. 36. & 37.
18. Merita impedita peccato, etiam si ex intentione efficaciae gloriae procederent, non essent effectus praedestinationis. d. 9. n. 9.
19. dupliciter aliquid cadit sub merito. d. 94. n. 34.
20. Scholastici tantum de actu increato praedestinationis negant cadere sub merito. d. 91. n. 34.
- Vide Christi merita. Vide Electio. Vide Gloria. Vide Gratia. 5. Vide Medium. 10.
- Metaphora.**
1. Quomodo metaphora videtur Scripturae. d. 12. num. 10. & seqq.
2. Verba id quod metaphorice significant primario significant. d. 15. n. 9. 16. 17.
3. Metaphora quid sit. n. 15.
4. Sensus metaphoricus sacrae Scripturae literalis est. n. 15. 19.
5. Metaphora allegoria quaedam est secundum Augustinum. d. 16. n. 12.
- Metaphysica.**
- † 1. Quomodo a Theologia differat. d. 9. n. 9. & d. 10. n. 26.
- Misericordia.**
1. Quae ratione competat Deo. d. 85. n. 46. & d. 86. n. 27.
2. Quid dicat formaliter, quid materialiter. d. 86. n. 27.
3. Quomodo comparatur cum iustitia. n. 28. 29.
4. Differt a gratitudine. d. 91. n. 22.
5. Misericordiae opera quomodo auxilium Dei impetrent. n. 129. & seqq.
6. Quantitas misericordiae vni petenda. d. 98. n. 37.
7. Ratio misericordiae respicit etiam animum donantis. n. 38. 39.
- Misio.**
1. Cur Spiritus S. ad nos mitti dicatur. d. 30. n. 11.
2. Ex eo, quod ita ad nos mittitur Spiritus sanctus non esset in nobis secundum suam substantiam, nisi alias esset immensus. ibid.
- Mysterium.**
- † 1. Mysteria nostra redemptionis, angelis reuelabantur decursu temporis, sicut fiebant. d. 37. n. 16.
- Vide Sensus mysticus Scripturae.
- Mon-

Index rerum.

Monstrum.

- † 1. *Monstra non sunt a casu, & fortuito respectu Dei.* d. 87. n. 24. 15.

Mors.

1. *Mors prematura, qua iustus ab imminente peccato liberatur, effectus predestinationis.* d. 93. n. 26.

Mos, morale.

1. *De rebus moralibus qua ratione disputet Theologus.* d. 7. num. 10. 11.
2. *Moralis Philosophia multum per Theologiam illustrata est.* n. 11.
3. *Opera moralia an sint initiū gratiæ.* d. 91. n. 94. & seq.
4. *Opera moralia, quibus a deo auxilia gratiæ impetramus sunt ex auxilio Dei.* n. 109. & seq. & 127.
5. *Opera moralia, qua effectum habent in vitam æternam, sunt effectus predestinationis.* d. 93. n. 5.

Moses.

1. *A Porphyrio impudenter tractatur.* d. 13. n. 12.
2. *Deum clare non vidit in hac vita.* d. 55. n. 7. & seqq.
3. *Aliqui loci ex quibus contrarium aliqui colligunt, explicantur.* n. 8. & seq.
4. *Nūquam Scriptura significat locum, in quo Moses Dei essentiam viderit.* n. 22. 23.
5. *Moses dono prophetiæ omnibus Prophetis anteponitur.* n. 6.
6. *In quo Moses Davidi præferatur in modo revelationum.* num. 28.

Motus.

- † 1. *Motus circularis nequit esse nisi in corpore finito.* d. 26. num. 10.
† 2. *Non repugnat moveri aliquid ex extremo ad extremū, non per medium transiendo.* d. 28. n. 22.
† 3. *Corpus moveri potest in vacuo, non item spiritus.* d. 29. num. 15. 16.
† 4. *Vniuersum moveri potest motu recto per inane.* num. 25. 26.
† 5. *Terminus necessarius motui quid sit.* ib.
† 6. *Motus sit secundum respectum distantie.* n. 27.
† 7. *Deum posse moveri non intrinseca mutatione, sed intrinseco respectu.* & per accidens. n. 8.
† 8. *Nulla motio duratio a motu ex natura rei distinguitur.* d. 3. num. 8.
† 9. *Eadem pars motus secundum substantiam, non potest esse velox. & tarda.* ibid.
† 10. *Motus idem redire non potest per Dei potentiam.* n. 19.
† 11. *Vnitās motus sumitur ex tempore.* ibid.
† 12. *In quolibet motu est sua duratio.* d. 3. n. 5.
† 13. *Non est tempus duratio cuiusque motus, sed tantum motus primi mobilis.* d. 34. n. 10. 11.
† 14. *Motus cæli qua ratione sit nobis notior ceteris motibus.* num. 9. 10.
† 15. *Cur tempus dicat Aristoteles esse numerum motus.* num. 10. 11.

Vide Locus. 10. Vide Mensura. 9.

Multitudo.

- † 1. *Non constat omnem multitudinem esse sub specie numeri.* d. 26. n. 12.
† 2. *Ratio formalis numeri aduenit multitudini per intellectum.* ib.
† 3. *Multitudo rerum spiritualium est in specie numeri.* num. 13. 14.

Vide Infinitum. 11. 12. 13. 19. 18. 21.

Mundus.

- † 1. *Mundum Deum fecerunt Stoici.* d. 21. n. 1.
† 2. *Animam mundi qui fecerint, Deum.* d. 22. n. 7.
† 3. *Aristoteles mundum dicitur extitisse ab æterno necessario vniuersum, tantum esse possibilem.* d. 26. n. 9.
† 4. *Mundum respectu Dei comparat Augustinus spongiæ in mari infinito existenti.* d. 29. n. 3.

- † 5. *Cur Deus mundum palmo continere dicatur.* n. 27. Vide Abaliardus. 1. Vide Æternus. 6. Vide Vniuersum.

Mutatio.

- Vide Natura. 3. Vide Præscientia. 9. 10. N.

Natiuitas.

1. *Que natiuitas sit effectus, & destinationis.* d. 93. n. 27. Natura.
1. *Nulla natura est in secundum substantiam mala.* d. 27. num. 5. 6.
† 2. *Natura finita & limitata postulant accidentia limitata secundum essentiam, non tamen secundum quantitatem.* d. 26. n. 5.
† 3. *Natura rationalis creata triplici ratione est mutabilis.* d. 20. n. 14.
4. *Ad actus supernaturales quam habeant vim naturalem potentia vitales.* d. 43. n. 11. 12. Vide Intellectus. 6.

Neceffitas.

1. *Quid sit necessitas antecedens, comitans.* d. 68. n. 18. & d. 89. n. 93. & 94. d. 99. n. 15.
2. *Neceffitas consequens rei futura non tollit arbitrium libertatem.* d. 68. n. 21. d. 89. n. 94. d. 89. n. 24. n. 99. n. 10.
3. *In quo differat rei futura necessitas a necessitate presentis & præterite.* d. 68. n. 22. 23.
4. *Neceffitas consequens rei, sufficiens est, vis scientiæ Dei illam infallibilis sit.* n. 29. 30.
5. *Neceffitas ut saluemur quæ tollat libertatem, concedenda non est.* d. 89. n. 91. & d. 99. n. 9.
6. *Neceffitas præcedens tollit libertatem.* d. 89. n. 91. & d. 99. num. 10.
7. *Voluntas tentatione non trahitur necessario.* diffinitio. 7. num. 23.
8. *Necessarium & infallibile differunt.* d. 88. n. 19.
9. *Qui destituitur auxilio congruo vincitur necessitate consequenti.* d. 98. n. 25.
10. *Ex præfinitione Dei nulla imponitur necessitas voluntati.* d. 99. n. 52.

Negatio.

1. *Non potest esse privatio, si non sit in subiecto.* d. 29. n. 19.
2. *Inane illud quod est extra cælum, non est privatio, sed negatio ibid.*
3. *Quadam est realis, quadam rationis.* d. 31. n. 23. & 24.

Nihil.

- † 1. *Eius reale non potest esse, in eo, quod nihil est, & quod nihil est, nullibi est.* d. 9. n. 9.
† 2. *Ut aliquid dicatur produci ex nihilo, opus non est, ut ipsum nihil tempore præcedat.* d. 13. n. 33.
3. *Quod nihil est non cognoscitur a deo per modum entis.* d. 61. n. 5.

Nomen.

- † 1. *Nominibus non est viendum prout libet.* d. 8. n. 14.
† 2. *Nomina a res corporeas primo significanda simpliciter, quomodo ad spiritualia proprie extendantur.* d. 11. n. 13.
3. *Omnia Dei nomina aliquod genus relationis denotant.* d. 19. n. 10.
4. *Aliquorum nominum formale significatum in Deo aliud non item.* d. 22. n. 18.
5. *Nomina relationis & substantiæ proprie deo conueniunt.* n. 18.
† 6. *Nomen aliquando prout ipsa sumitur, & nominat significat esse.* n. 20. & d. 57. n. 6.
7. *Nomen Qui est, cur deo tribuatur.* d. 55. n. 17.
† 8. *Qua significatione sint usurpanda nomina.* d. 55. n. 17.
† 9. *Nomen non significat imponentem, aut loquentem, sed adientem.* d. 57. n. 7.

Index rerum.

- † 10. Nomen cur dicatur symbolum inter loquentem & audientem. *ibid.*
- † 11. Nomen dupliciter dici potest significare rem proprie & distinde. n. 6. 7.
- † 12. Omnia nomina significant conceptus obiectiuos. formales aliqua tantum. d. 57. n. 8. 9.
- † 13. Nomina sunt loco conceptuum formalium, licet eos non significant. *ibid.* & d. 75. n. 15. 6.
- † 14. Conceptum rei qui habet confusum, potest illum sicut est, significare. d. 57. n. 9. 10. 11.
- † 15. Perfectio & diuersitas significationis in nomine vnde sumenda n. 9. & seqq.
- † 16. In posito dat nomini, vt rem significet, non tamen perfecte, & imperfecte eam significare. n. 13. 4.
17. Deus nullo nomine significari potest Beatis comprehensum. d. 57. n. 20. 21.
18. Alter facit cognosci Deum species eius, quam Nomen. num. 22. 23.
19. Nomina respectu Dei significare non dicuntur. num. 23. 24.
- † 20. Vnde petatur synonymia nominum. n. 35.
21. Bonum quare ratione sit primum Dei nomen. *disp.* 59 num. 2.
- † 12. Nomen aliquod dupliciter diciatur connotatiue. num. 5. 6.
- † 23. Nomina secunde intentionis posita ex parte predicationis, extrahunt nomen ex parte subiecti à communi significatione communiter. d. 70. n. 4.
- † 24. Nullum nomen, aut vox extra enunciationem significat vere, vel falso. d. 75. n. 16.
- † 25. Quomodo dicatur aliquod verum nomen, aut signum alicuius rei, etiam si sit simplex. n. 16. 17.
- Vide Dei nomen.
- Notum, notitia.
1. Sola notitia veritatum naturalium non sufficit ad salutem. d. 1. n. 16.
- † 2. Eadem notitia non potest esse practica, & speculatiua. d. 8. n. 16.
- † 3. Per se notum non est, quod non ex terminis suis, sed per aliud cognoscitur. d. 19. n. 8.
- † 4. Quomodo res quadam dicantur notiores natura, quam nobis. *ibid.*
- † 5. Per se notum potest esse aliquid absque suo conceptu quidditatiuo. num. 9.
- Nouarianus.
1. Ab errore quidam locus eius vindicatur. *disputat.* 21. num. 6.
- Numerus.
- Vide Multitudo. Vide Mathematica. Vide Mensura.
- O.
- Obduratio.
1. Cuius obdurationis non detur causa ex parte obdurati. d. 9. num. 2. 3.
2. Quot modis dicatur, & quo sensu Deus sit causa illius. n. 65. & seqq.
3. Deus dum offert occasiones, quibus scit hominem prouocandum ad malum, dicitur indurare. d. 95. n. 68.
- † 4. Bisariam contingit obduratio. n. 71.
- Obiectum.
- † 1. Scientia non exigit obiectum vniuersale. d. 4. n. 19.
- † 2. Obiectum adequatum potentia quod. d. 7. n. 12.
- † 3. Que obiectorum diuersitas causet diuersitatem specificam potentiarum, aut habituum. d. 9. n. 7.
- † 4. Obiectum secundarium est finis, & bonum potentia. d. 13. nu. 6.
- † 5. Obiectum qua ratione fiat praeiens cognoscenti per cognitionem. d. 38. num. 8.
- Vasquez in 1. Partem Tom. I.
- † 6. An inter obiectum. & speciem illius sit similitudo. num. 21.
- † 7. Ad que obiecta extendi possit actiuitas alicuius potentie. d. 4. n. 10. 11.
- † 8. Inter obiectum & potentiam qua sit necessaria proportio, & aequalitas. n. 42.
9. Imperfectio, qua ex obiecto refunditur in operationem, inseparabilis est ab illa. d. 5. n. 13.
- † 10. Viso primario obiecto, num semper appareat secundarium. d. 50. n. 19.
11. Esse obiectuum creaturarum in Deo, quale sit. d. 70. num. 6. 7.
12. Nullum obiectum mouet Dei voluntatem per modum finis, nisi ipsius Dei bonitas. d. 82. n. 4. 5.
- Vide Oculus. 2. Vide Ens.
- Occasio.
1. Occasiones Deus, ex quibus scit futurum peccatum, non offert ex intentione peccati. d. 83. n. 33.
- Vide Obduratio. 3.
- Oculus.
1. Oculus corporis Deus non potest videri. d. 37. n. 3. & d. 40. n. 12.
- † 2. Oculus clausus aliquando manere potest viso obiecto. d. 38. n. 9.
3. Oculus sumitur etiam pro spiritali. d. 40. n. 8.
- Odium.
1. Odium abominationis & inimicitiae, & odium vniuersaliter, & an in Deo reperiantur. d. 8. n. 9. & seqq.
2. Odium sub ratione odij non refertur necessario ad re subistentem. num. 2.
3. In Deo est odium peccati sub duplici ratione. *ib.*
4. Malum, quod per odium alteri volumus, quale sit. n. 14.
5. Odium inimicitiae non fertur, in malum, nisi sub ratione boni. n. 15. 16.
6. eecatum odij Dei non infert Deo damnum aliquod contra iustitiam propriam. d. 85. n. 24.
- Vide Amor. Vide Malum. 11. Vide Dei bonitas. 11.
- Omnipotentia.
1. In quo sita sit. *disputat.* 6. num. 17. & *disputat.* 104. nu. 10 & seqq.
2. Ex infinitate potentie Dei ratio omnipotentiae deducitur. d. 104. num. 1 & seqq.
3. Res prout non implicat contradictionem ex se, sunt obiecta omnipotentia. n. 10. & seqq.
4. Differentia inter denominationes obiecti visus, & omnipotentie. num. 14.
5. Quomodo omnipotentia versetur circa non ens. n. 15.
6. Prius est rem esse impossibilem, quam in Deo sit negatio potentie. num. 19.
7. Relatio omnipotentiae in Deo non est realis. n. 21.
- Vide Potentia Dei. Vide Praesentia. 8.
- Operatio.
1. Operationes Dei transientes cum differentijs temporis proprie explicamus, immanentes non item. d. 32. n. 7.
- † 2. Quae operationes separabiles sint ab imperfectione. d. 85. num. 12. 13.
- † 3. Operatio habet rationem vitalis à sola potentia vitali. d. 46. num. 5.
4. Perfectio operationum supernaturalium quomodo mensuretur per habitum, à quo procedunt. d. 47. n. 42.
- Vide Agens. Vide Dei locus. Vide Dei actio.
- Opinio.
- † 1. Opinio non requirit formidinem expressam. *disputat.* 5. num. 4.
2. Opinio non est virtus intellectualis. n. 10.
- † 3. Quid sit, & quomodo differat à consultatione. d. 75. num. 20. & seqq.
- d Optatus.

Index rerum.

Opratus.
1. Longe abest à sententia Masiliensium. d.91.n.49.

Opus.
1. Opera generosi animi esse initium, cui gratia donetur, negat Augustinus. d.91.n.99.
2. Quomodo opera bona predestinata sint à Deo. disputat. 99. num. 15.
3. Deus ab eterno decrevit opera nostra sigillatim. n. 32.
Vide Morale. Vide Peccatum.

Oratio.
1. Orationes Viatorum in diuinitate tanquam in speculo Sanctis illucescere cur dicantur. d.50.n.1538.
2. Cur non oret Deum Ecclesia vi nostras orationes reuellet Beatis. n. 58.
3. Cur Deum orantes nominibus vtimur, que respectu illius significari non dicantur. d.57.n.24.
4. Deus aliter nostras orationi aliquid tribuit, quam diues homo orationi pauperis. d.91.124.
5. An aliquid conferat oratio facta ex gratia. n. 131.
6. Orationes Christi, & Sanctorum, sunt causa nostra predestinationis. d.94 n.29.
7. Oratio, & meritum vnius iusti non est effectus predestinationis alterius. n. 40.
Vide Beatorum visio. 27. Vide Gratiae auxilium. 28.

Ordo.
† 1. Ordo tantum reperitur in rebus finitis. d.26.n.15.
2. Contra Augustini mentem fingitur à quibusdam ordo executionis in mente diuina. disput. 89. n. 51. & seqq.

Originale peccatum.
Vide Peccatum originale.
P.

Pœna.
Vide Pœna.

Palæstini.
1. Palæstini familiare fuit parabolice loqui. disputat. 12. num. 15.

Parabola.
1. Historia parabolarum nunquam euenit. d.15.n.24.
2. Quomodo sensus parabolarum sit, quando historia eius non euenit. n. 14.15.
3. Parabola mercenariorum explicatur. d.47.n.14.
4. Dicit Christi parabole explicantur de prima & secunda gratia. d.91.n.126.
5. In parabolis singula minutatim non sunt spiritualiter intelligenda. n. 140.

Vide Scriptura sacra. 1.7. Vide Sensus literalis. 10. Vide Similitudo.

Parisijs.
1. Parisiensis Schola, & ciuitatis laus. d.3.n.3.

Paruulus.
1. Paruulis immature decedentibus non negauit Deus gratiam propter demerita futura, si viuerent. disput. 67. num. 18.19.
2. Paruuli non fuerunt ad vitam æternam efficaciter electi præ alijs, nisi ex præscientia iustificationis. disp. 89. num. 86.
3. De causa reprobationis paruulorum quid sentiendum. d.95.n.30 & seqq.
4. Permissio contrahendi peccatum originale in quibusdam paruulis fuit effectus reprobationis. n. 31.
5. Deus noluit efficaciter excludere paruulos à regno ante contractum peccatum originale. n. 2 & seqq.
6. Reprobatio paruulorum, quibus Deus concessit media ad salutem sufficientia, vnde incepit. d.95. num. 34. & seqq.

7. Non omnibus paruulis promissa sunt remedia sufficientia. d.95.n.4. & seqq.
Vide Baptismus. a. Vide Christi satisfactio. 24. Patet, paternitas.

1. Nomen paternitatis ab humanis ad diuina fuit derivatum. d.22.n.20. & seqq.
2. Quomodo omnis paternitas à Deo nominetur in celo, & in terra. ibid.
3. Paternitas pro principatu sumitur. n. 21.
4. Nomen patris Deo metaphorice tribuit, cur dicant aliquando Sancti. d.57.n.33.34.

Patres.
1. Patris auctoritas quanta, & quando infallibilis sit. d.12. num. 2.
2. Quomodo ex ea sit argumentandum. n. 3.
3. Ea quanti momenti sit in sacra Scriptura interpretatione. d.15.n.17.
4. Quanti momenti sit, quando in sensu mystico conueniunt. d.16.n.18.
5. Varia Patrum interpretationes, cum sensus Scripturae dubius est, quomodo suscipienda. d.17.n.6.7.

Paulus.
1. Probabilis est, illum in hac vita non vidisse diuinam sententiam. d.56.n.1.

Peccatum.
1. Ex peccatis sepe oriuntur temporales morbi. disput. 18. num. 13.
2. Nulla creatura produci potest impeccabilis. d.44.n.4.
3. Peccata commissionis, & omissionis nunquam sunt sine actu positis. d.63 n.15.16.
4. Libertas ad peccatum etiam est, dum sit peccatum, quod libere dicitur fieri, sicut etiam posita libere factum dicitur. d.68. n.3. & seqq.
5. Opera peccati cur dicantur falsa, bona autem dicantur vera. d.77.n.2.6.7.
6. Circa peccatum, vi est contra rationem, necessarius est Deo affectus displicentia. d.79.n.17.
7. Bonum, ad quod essentialiter supponit peccatum, non potest Deus velle primarie. d.8. n.30.
8. Deus concurret ad substantiam peccati, non ad malitiam. d.65.n.15. & 16.
9. In Deo est proprie odium abominationis peccati, & inimicitia ipsius peccatoris. d.84.n.10.11.13.
10. Peccata non dicuntur promissa à Deo, licet providentia diuina obiectum sint. d.87.n.27.
11. Peccatum etiam secundum esse naturæ, non est effectus predestinationis. d.93.n.7. & seqq.
12. Peccata, etiam secundum rationem malitiae morales, sunt obiecta diuina predestinationis. n. 8.
13. Bonum, quod Deus ex peccato elicit, non est primarius voluntatis. n. 14.
14. Qua ratione posterius peccatum sit prioris pena. n. 17.
15. Cur peccatum dicat Augustinus esse ex ignorantia. d.91. n.71. & d.98.n.95.
16. Omne peccatum in hac vita remitti potest. d.97. num. 1. & seqq.
17. Peccatum ad mortem quod sit. n. 2. & seqq.
18. Sufficiens auxilium propter priora peccata nulli negatur. n. 17.
19. Omnia qui peccat patitur defectum in consideratione. d.98.n.15.
20. Actio peccati est à Deo. d.99.n.18.19.
21. Voluntas nostra non applicatur à Deo ad actum peccati ante ipsius determinationem. n. 20. & seqq.
22. Non omnes heretici nostri temporis docent, Deum esse auctorem peccati, vi peccatum est. n. 22.
23. Deus non dicitur eo modo præsumere substantiam actus peccati, quo præsumit opera bona. n. 40.

Index rerum.

Vide Libertas. 15. Vide Malum. 6. 7. 8. Vide Occasio. Vide Voluntas diuina. 13. 27. & seqq.

Peccati permissio.

1. An melior fuerit vnuerſo hac permissio, quam si ab illo fuisset praefertum. d. 87. n. 15. & 6.
2. Ea nec donum gratia est, neque effectus praedestinationis. d. 93. n. 8. & seqq.
3. Non est ex intentione beatitudinis. n. 9.
4. Prima permissio cadendi in peccatum est effectus reprobationis a gratia & non a gloria. d. 95. n. 50.
5. Quo fine Deus permittat peccatum. ibid.
6. Ex parte eius qui labitur in primum actuale peccatum, cum ab originali iustificatus est, nulla est causa illius prima permissio. d. 95. n. 5.
7. Nullum peccatum est, quod non precedat aliqua permissio. n. 16.
8. Qualibet permissio peccati demerito primi parentis tribuenda est. ibid.

Peccatum originale.

1. Prauisum non fuit ante Christi praedestinationem. d. 95. num. 13.
2. Peccato originali semel remisso, non est tribuenda qualibet peccati permissio. n. 16.
3. Aliqui putant esse causam reprobationis. n. 11. & seqq.
4. Permissio contrahendi peccatum originale in quibusdam parulis fuit effectus reprobationis, quia a gloria expulsi sunt. n. 31.
5. Cur peccatum originale sit effectus reprobationis, actuale non item. n. 32.
6. Deus noluit effuaciter excludere paruulos a regno ante contrahendum peccatum originale. n. 32. & seqq.

Pelagius.

1. Quid gratia nomine intellexerit. d. 91. n. 62.
2. Quos errores Pelagii de gratia praedestinatione impugnauerit Augustinus. d. 8. n. 2. & 2.
3. Error Pelagii de praedestinationis causa, & de meritis arbitrii. d. 91. n. 7. & 60.

Perfectio.

- † 1. Perfectum, integrum, & bonum ensitatum idem sunt. d. 32. n. 13.
2. Res tripliciter perfici possunt. n. 14.
- † 3. Perfectum sine relatione non intelligitur. n. 21.
4. Perfectio dupliciter dicitur. ibid.
- † 5. Perfectio, quae est in rebus ex coniunctione cum suo fine ex carum natura, & ex fine desinitur. d. 24. num. 12.
- † 6. Certum non est infinitas perfectiones simpliciter simplices habere diuersas p. s. b. esse. d. 25. n. 1.
- † 7. Perfectum quum sit, secum, um aristotelem. disp. 26. num. 19.

Vide Deip. if. 210.

Permissio peccati.

Vide Peccati permissio.

Persecutio.

1. In persecutibus peccati est gratia praecurans. d. 98. num. 23.

Persona.

1. Personalitas est modus terminans rem, vt sit persona, non vt sit finita. d. 25. n. 5.
2. Quomodo diuina persona intrent obiectum beatitudinis. d. 48. n. 18.

Vide Idea. 12.

Vide Visio Dei. 2.

Personarum acceptio.

Vide Acceptio personarum.

Perspicillia.

Vide Speculum.

Valquez in I. Partem. Tom. I.

Pes.

1. Christi caro pes Dei dicitur, secundum Damascenum. d. 27. n. 5.

Petrus.

1. Petrus Lombardus cur dicatur magister. d. 3. n. 2.

Phantasia.

1. Non cognoscit similitudinem, sibi inherentem. d. 39. num. 13.

Vide Intellectus. 9.

Pharisaei.

1. Putabantur primi, sed in iudicio erunt notissimi. d. 47. n. 20. & seqq.

Philosophia.

- † 1. Philosophia disciplina quid. d. 1. n. 3.
2. Sola notitia naturalis sufficiens fuit, vt philosophia impueretur, quod Deum non coluerint: non tamen vt saluarentur. n. 17.
3. Philosophia moralis practica scientia, & speculatiua est. d. 9. n. 2.
4. Ex vera, & sana philosophia hereses non pullularunt. d. 10. n. 32.
5. Philosophia principia quando sunt propria Theologia. d. 1. n. 6.
6. Quanta sit philosophorum auctoritas etiam in re Theologica. d. 2. n. 5.
7. Citius momenti, & utilitatis sit Theologo ratio philosophica. n. 6. 7.
8. Non includitur ratio philosophica in principiis Theologiae. num. 8.
9. Philosophia Theologo necessaria. d. 18. n. 18.

Plato.

1. Legit Scripturam secundum Augustinum. d. 22. n. 16.

Poenae.

1. Non potest esse ex primaria intentione Dei. d. 83. nu. 17. 18. & 34.
2. Voluntas eterne poenae consequens est in Deo. d. s. p. 83. num. 17. 18.
3. Voluntas poenae impiorum cur non sit antecedens in Deo. num. 34.
4. Ex quo odio velit Deus poenam peccatori. disp. 84. num. 17. 14.
5. Malum poenae velle potest, quum sibi & alteri ex odio sancto. n. 14. 15.
6. Poena temporalis necessario remittitur satisfactione propria absque villo pacto, non item satisfactione Christi. d. 85. n. 8. 39.
7. In retributione poenae quam iustitiam seruet Deus. d. 86. n. 9. & 10.
8. Quo pacto placeat Deo poena. d. 93. n. 7.

Poenitentia.

1. Cur aliqui Patres dicant, in Deo esse improprie praecientiam, sicut est poenitentia. d. 6. n. 25.
2. Poenitentia non potest esse de primaria intentione Dei. disp. 87. num. 10. & disp. 87. num. 17. 18. & disp. 93. num. 10. & seqq.
3. Virtus poenitentiae est par potestati iustitiae. disp. 85. num. 5. & 6.
4. Ad poenitentiam non in omnibus momentis conferri debet auxilium sufficiens. d. 97. n. 6. & seqq.
5. Aliqua exortatio est vltima, postquam Deus non vocabit peccatorem amplius ad poenitentiam. n. 27.

Politici.

1. Athei sunt eorum error quis sit. d. 20. n. 13.
2. Multi sunt Genes in ecclesia qua dicitur Italica. n. 2.

Possibile.

1. Res non dicuntur possibiles, quia cognoscuntur, sed e contrario. d. 104. n. 9.

d. 2

Vide

Index rerum.

Vide Beatorum visio. 16. 17. 19. Vide Potentia Dei.

Potentia.

- † 1. Aliquando frustra non est potentia, quæ nunquam reuocatur ad actum. d. 98. n. 2.
- † 2. Quando actus excedat perfectionem potentiam. d. 102. num. 21.

Vide Natura. 4. Vide Obiectum.

Potentia Dei.

1. Deus quamuis faceret infinitam multitudinem, non faceret quicquid potest. d. 26. n. 6.
2. Dei potentia verum omnium possibilium productione non exhauriretur. n. 18.
3. Nullus est in diuina potentia defectus, non posse quod implicat contradictionem. n. 17.
4. Ad quos actus & respectu quarum rerum sit. d. 102. num. 11.
5. Ex natura rei ab essentia non distinguitur, nec refertur realiter ad creaturas. n. 7.
6. An distinguatur ex natura rei ab intellectu & voluntate. n. 7. & seqq.
7. Quo sensu vera sit hæc propositio, Deus potens est, quatenus est infinitus secundum essentiam. num. 11.
8. Huius potentie quæ sint operationes. n. 14.
- † 9. An a potentia Dei infinita possit fieri motus in instanti. d. 103. n. 9.
- † 10. Cur Deus non possit aliqua nisi mediis causis secundis. d. 104. n. 2.
11. Potentia Dei non refertur ad possibile sub hac denominatione. num. 4. & seqq.
12. In Deo ad præteritum non est potentia. d. 105. num. 1. & seqq.
13. Deus non potest modo omnia, quæ potuit. n. 4.
14. Quomodo potentia Dei sit alligata iustitiæ. disp. 106. num. 1. 2.
15. Quæ dicatur potentia Dei ordinata, & quæ absoluta. num. 1. & seqq.
16. Deum posse facere plura, quam facit, fide certissimum est. num. 6.
17. Infinitæ species à Deo produci possunt. n. 7.
18. Deus potest facere aliud vniuersum, & melius quam fecit. d. 107. n. 1. & seqq.

Vide Omnipotentia. Vide Dei infinitas. 6. 7.

Præceptum.

1. Præcepta & consilia Evangelica non continent mysticum sensum. d. 16. n. 3.
2. Præceptum n. inimum vocatur in Scriptura, etiam quod obligat sub mortali. d. 47. n. 6.
3. Circa obseruantiam præceptorum qualis in Deo voluntas. d. 23. n. 11.
4. An præcepta obseruantibus gratia subiungatur. d. 9. n. 96.
5. Præcepta supernaturalia ad sui obseruationem egent cogitatione supernaturali. d. 97. n. 1.
6. Nunquam nobis occurrit obligatio præcepti sine sufficienti cogitatione qua illud obseruare possimus. n. 21.

Prædestinati.

1. Prædestinatorum numerus quomodo certus sit. d. 89. n. 89. & d. 101. n. 5. & seqq.
2. In prædestinatum est amittere gloriam, & non perseuerare. d. 89. n. 89. & 90.
3. Deus non potest ante merita præuisa maiorem effectum vite æternæ habere erga prædestinatos, quàm erga reprobos. n. 17.
4. Inæqualitas dilectionis diuina erga prædestinatos, & reprobos vnde nascatur. n. 125.
5. Prædestinati a massa perditionis discernuntur à solo Deo. n. 127.

6. Quid Beate Virgini & Apostolis concessum sit, quid a prædestinati non habuerint. d. 90. n. 6. 7.
7. Nullus prædestinatus habuit necessitatem antecedentem perseuerandi in gratia. n. 7.
8. Omnes saluandi dici debent prædestinati. n. 12.
9. Quæ ratione concedendus sit certus numerus prædestinatorum. n. 14.
10. Distinctio prædestinati à reprobo est in gratia exitante. d. 98. n. 40.
11. Error eorum, qui prædestinati dicebantur, falso imitatur Augustino. d. 99. n. 2.
12. Quomodo vere dicatur, reprobis non potest saluari & prædestinatus non potest damnari. disp. 101. num. 8. & seqq.
13. Plures sunt reprobi quam prædestinati. n. 11.

Prædestinatio.

1. Quomodo differat à providentiæ, & cuius potentia sit actus. d. 87. n. 9. 20.
2. Quid sit formaliter. n. 14.
3. Semper consequitur finem, in quem dirigit media. n. 9.
4. Quam etymologiam, & significationem habeat. n. 20. 21. & d. 90. n. 12. & d. 91. n. 14.
5. Non est pars subiectiua providentiæ, sed tantum obiectiua. d. 7. n. 21. 24.
6. Quomodo differat à gratia. disp. 89. n. 60. & d. 93. num. 22.
7. Quid sit apud Augustinum. d. 89. n. 60. 61. & d. 90. n. 10. & d. 91. n. 14. 28.
8. Instantia, & ordo rationis in diuina prædestinatione. d. 89. n. 18. & d. 91. n. 5. & d. 94. n. 47.
9. Probabiliter aliqui Theologi dicunt, duplicem esse prædestinationem ad gratiam, & ad gloriam. d. 91. n. 16.
10. Electio ad gloriam potius prædestinatio gloriæ, quam prædestinatio ad gloriam dicenda est. ibid.
11. Prædestinatio Adam fuit per Christum. d. 3. n. 20.
12. Sub prædestinationem tantum cadit gratia per Christum. n. 13.
13. Actus increatus prædestinationis non est gratia. d. 94. num. 3.
14. Prædestinatio, & electio, quomodo differant. n. 38.

Vide Electio. 45.

Prædestinationis causa.

1. An diuine prædestinationis ex parte prædestinatorum sit aliqua causa. d. 91. n. 1.
2. Dicendi sententia de causa prædestinationis, in quibus peccet. n. 18. & seqq.
3. Bonaventuræ, & Iauelli de prædestinationis causa sententia vindicatur à quorundam censura. n. 23. & seqq.
4. Alexander quid ea de re sentiat. n. 9.
5. Liberum arbitrium est causa per se, ut primus prædestinationis effectus in nobis sit congruus, & efficax. d. 91. num. 40.
6. Liberum arbitrium non est causa, nec etiam conditio sine qua non, ut nobis insit, aut donec primus effectus prædestinationis. ibid.
7. Massiliensium, & Patrum Græcorum hæc de re sententia. n. 42. & seqq.
8. Qui Scholastici Massiliensibus fauunt. num. 6. & 46. quentibus.
9. Quis est error Massiliensium de causa prædestinationis. d. 91. n. 64.
10. Nullam causam, aut initium prædestinationis gratiæ ex nobis esse probatur. num. 69. & seqq. & 124. & seqq.
11. Prædestinatio tam hominum, quam angelorum facta fuit sola voluntate Dei. n. 105.
12. Prædestinationis nostra ne occasio quidem ex nobis cediti debet. n. 69.

Index rerum.

17. Prædeterminatio non est in nostra potestate. d. 92. n. 3.
14. Meritum Christi fuit causa nostra prædeterminationis, & electionis. d. 94. n. 6. & seqq.
15. Causa prædeterminationis est quicquid est primus effectus ipsius. n. 15.
16. Christus non meruit actum increatum prædeterminationis. num. 11. & seqq.
17. Quo sensu actus prædeterminationis à meritis Christi pendant. n. 23.
18. Scholastici solum de actu increato prædeterminationis negant cadere sub meritum. n. 34.
19. Christus suam prædeterminationem non meruit. n. 37.

Prædeterminationis effectus.

1. Consequutio glorie inter effectus prædeterminationis numeranda est. n. 9. n. 20. & d. 93. n. 2.
2. Vocatio est prædeterminationis effectus duplici respectu. d. 92. num. 12.
3. Effectus prædeterminationis quo pacto debeat influere in glorificationem. d. 93. n. 7.
4. Peccatum etiam secundum esse naturæ, non est effectus prædeterminationis. n. 7.
5. Peccata etiam ratione malitiæ, sunt obiecta diuinæ prædeterminationis. d. 87. n. 6. 27.
6. Permissio peccati non est effectus prædeterminationis. n. 8. & seqq.
7. Iustificatio merita, que peccato mortali interrumuntur, qua ratione sint effectus prædeterminationis. n. 6. & seqq.
8. Auxilia prædeterminationis iustificationem, que nunquam interrumuntur, effectus sunt prædeterminationis. n. 18.
9. Que opera moralia sint effectus prædeterminationis. d. 93. num. 5.
10. Signa exteriora quomodo sint effectus prædeterminationis. n. 25. & 26.
11. Dona creationis non sunt effectus prædeterminationis. n. 27. & seqq.
12. Merita Christi non sunt effectus prædeterminationis nostre. d. 94. n. 37. & seqq.
13. Meritum vniuersi iusti non est effectus prædeterminationis aliterius. n. 40.

Prædicabile, cari.

Vide Accidens. num. 4. 9.

Prædicatio.

1. Fructus prædicationis unde promittuntur. disp. 68. num. 48.

Prædicamentum.

1. Prædicamenta quid sint, an sint plura, & quomodo distinguantur. d. 12. n. 10.
2. Non repugnat infinitum, quia infinitum est, prædicamento claudi. n. 8.
3. Non potest esse vnum prædicamentum commune Deo, & creaturis. n. 8. & seqq.
4. In prædicamento accidentis sola accidentia realia collocantur. n. 11.

Prædicatum.

1. Quomodo intelligitur regula illa Logicorum, Talia sunt subiecta, quæ prædicantur ab eorum prædicatis. d. 70. n. 3. 4.

Præfinitio.

1. Quarum rerum sit, & cuius respectu dicatur. disp. 87. num. 7. 8.
2. Præfinitio auxilij gratiæ præuenientis non impedit libertatem. d. 8. n. 9.
3. An opera nostra præfinita sint ante consensum libertatis præuenientis. d. 99. n. 15. & seqq.
4. Deus singula nostra opera ab æterno præfinit. num. 33. & seqq.

Valquez in I. Partem Tom. I.

5. Dei præfinitio non est prior causalitate determinatione nostra. n. 36. & seqq.
6. Ratione scientiæ conditionatæ præfinit Deus opera voluntatis libertate non lesa. d. 99. n. 43.
7. Ordo diuinæ præfinitionis. ibid.
8. Quomodo verum sit, Deum præfuisse bona opera voluntatis ante eius determinationem. n. 9.
9. De operibus malis id dici non potest. ibid.
10. Quomodo præfinit Deus actus causarum naturalium. num. 50.
11. Quibus modis Dei præfinitio tolleretur libertatem. n. 51.

Premium.

1. Præmia beatitudinis imparia sunt in Beatis. d. 47. num. 1. & seqq.
2. Per quam iustitiam premium largiatur Deus meritis nostris. disp. 85. n. 1. 6. & d. 86. n. 1. & 15. 18. 19.
3. Aliud est mereri premium ex dignitate, aliud ex iustitia. d. 85. n. 31.
4. Infinitum premium nequit diuidi ex distributiva iustitia. d. 86. n. 15. & 17.
5. Premium, ut premium supra bonum, quod in premium dicitur desiniri, non addit nisi respectum rationis. d. 89. num. 89.

Præscientia.

1. Prophete, & Beati cur dicantur legere futura in libro præscientiæ. d. 50. n. 48. 49.
2. Præscientia futurorum, que est in Deo, quomodo differat ab ea, que est in hominibus. d. 4. n. 24. 25.
3. Sanctus Thomas non concedit Deo præscientiam futurorum propter præsentiam eorum in æternitate. n. 33. & seqq.
4. Dei præscientia quomodo non pugnet cum arbitrij libertate, & contingentia futurorum. disp. 68. num. 14. & seqq.
5. Quod genus necessitatis sit in rebus ex Dei præscientia. n. 24. & seqq.
6. Præscientia Dei prior est rebus ut præsentibus non ut futuris. n. 30. 31.
7. Ex eo, quod res futura est, præscitur à Deo, non è contra. d. 6. n. 26. 27.
8. Qua ratione res futura dicantur cause diuinæ præscientiæ. num. 46.
9. Si præscientia futurorum, quam semel in Deo ponimus, mutaretur, non sequeretur aliquid intrinsecum mutari. n. 47. 48.
10. Cur supposita semel in Deo futurorum liberorum præscientia, non sit in nostra potestate illa mutare. num. 48. & seqq.
11. Dei præscientia qua ratione differat à scientia visionis. num. 61.
12. Præscientia solum dicitur respectu rerum futurarum, non presentium. d. 68. n. 61.
13. Præscientia meritorum præcedit in Deo voluntatem efficacem, & determinat an dandi gloriam, non simplicem. d. 82. n. 21. 22.
14. Præscientia in Scriptura dupliciter vsurpatur. disp. 91. num. 142.

Vide Libertas. 9. 10. Vide Pœnitentia. 1.

Præsentia.

1. Deus rebus omnibus sua substantia præsens est. disp. 27. num. 2. 3.
2. Ex propinquitate necessaria ad operandum non colligitur intima Dei præsentia in rebus. disp. 38. num. 28. & seqq.
3. Ad operandum spirituale agens non indiget intima præsentia ad passum. n. 9. 10.
4. Præsentia Dei in rebus ratione naturali demonstratur. num. 13.

Index rerum.

5. Non potest esse præsens Deus rebus ratione sua voluntatis secundum quod vult. *ibid.*
6. Necessario est Deus præsens rebus, supposita earum existentia. *ibid.*
7. Quomodo ex operatione Dei colligatur eius præsentia. num. 14. 15.
8. Dei omnipotentia formaliter non dicit præsentiam in omni loco. d. 28. n. 24.
9. Vnio hypostatica facit Deum præsentem naturæ, cui vniuntur. n. 25.
10. Præsentia substantialis in rebus differt, & separari potest à præsentia locali. n. 28.
11. Respectus intrinsecus præsentia variari potest in Deo. d. 29. n. 27. 28.
12. Nihil dicitur præsens rei non cognoscenti, vel actu non attendenti. d. 30. n. 23.
13. Præsentia spiritalis vnde sumatur, & vnde dicatur. num. 3.
- † 14. Aliquando dicitur aliquis esse præsens loco per synecdochen. n. 4. 5.
15. Non est Deus præsens proprie omnibus rebus, quas cognoscit, nisi dum actu existunt. d. 30. n. 10.
16. Ea, quæ futura sunt, cur non sint auctore præsentia. d. 33. num. 20.
17. Obiectum cognitum qua ratione sit præsens cognoscenti. d. 38. n. 8.
18. An futura sint præsentia in æternitate. d. 64. num. 5. & seqq.
19. Quam præsentiam tribuere possit cognitio rei non existentis. n. 17.
20. Quomodo res omnes dicantur æternitati præsentes. num. 19. 30.
21. Sanctus Thomas non concedit præsentiā rerum futurarum in Dei æternitate. n. 32. & seqq.

Praxis, practicum.

- † 1. Quid sit praxis. d. 8. n. 2. 17. 18.
- † 2. Practicus intellectus est etiam vniuersalis. n. 5.
- † 3. Praxis non requirit affectum circa finem. n. 4.
- † 4. Practica potest esse cognitio disposens ad speculationem. n. 9.
- † 5. Actus practicus intellectus exigit pro obiecto praxim. d. 8. n. 20. 21.
- † 6. Practica notitia non versatur circa æterna. n. 28.
- † 7. Hac precedere potest omnem actum voluntatis. n. 23.
- † 8. Ratio speculatiua, & practica cur dicantur sine difference. *ibid.*
- † 9. Ad practicam notitiam quid requiratur. n. 24. 25.
- † 10. Practicum, & speculatiuum, & diuersis scientiis quodlibet, & eidem vtrumque conuenire potest. d. 9. num. 5.
- † 11. Practicum, & speculatiuum qualem inducant differentiam inter habitus. n. 5. 6.

Privatio.

- † 1. Privationes obiectorum sensuum externorum quomodo cognoscantur. d. 61. n. 2. 3.
2. Privatio quomodo cognoscatur à Deo. n. 5. 6.
- † 3. Non potest cognosci privatio non cognito habitu. d. 62. num. 1.

Vide Negatio.

Prius, & posterius.

- † Prius aliquid dicitur esse alio secundum dignitatem. d. 51. num. 8.
- † 2. Quomodo prius in intentione sit posterius in executione. d. 89. n. 53. & seqq.
- † 3. Quid sit prius causalitate, & prius conuertendi consequentia. n. 102. & seqq.
- † 4. Quidam abutuntur modo prioris à quo. disputat. 99. num. 25.

Promissio.

1. Si Deus à nobis aliquid acciperet absque promissione, tribuere teneretur ex iustitia. d. 85. n. 22. 23.
2. Deus sua promissione sit nobis debitor. n. 41.
3. Etiam post promissionem non tribuit Deus ex iustitia distributiva primum, vel penam. d. 86. n. 19.
4. Non implere quod iuramento promissum est, vere est peccatum. d. 85. n. 42.
5. Ex promissione oritur in hominibus obligatio iustitie non autem in Deo, sed tantum veritatis. num. 42. & sequentibus.

Propheta, Prophetia.

1. Prophetia quid significet. d. 47. n. 10.
2. Quibus Prophetis Deus locutus sit imaginaria, quibus intellectuali visione. d. 55. n. 24.
3. Gradus Prophetia vnde distinguuntur. n. 24.
4. Mosi cur Deus apparuisse, & locutus fuisse dicatur. *ibid.* non per amigmata sicut aliis Prophetis. n. 29.
5. Prophetia comminatio quam voluntatem in Deo supponunt. d. 83. n. 1.
6. Cur Paulus Epimenidem prophetam vocet. d. 14. n. 12.
7. Quomodo Prophetæ etiam id, de quo nec secundum litteram, nec mystice loquuti sunt, interream prophetiam dicantur. n. 11. & seqq.
8. Prophetas non vidisse Dei substantiam, docet Chrysostomus. d. 37. n. 8.

Propositio.

1. Propositio Theologicæ conclusioni contraria cur dicatur erronea. d. 5. n. 8.
- † 2. Propositio per se nota quid. d. 19. n. 12. 2.
- † 3. Propositio per se nota demonstrabilis est à posteriori. d. 20. n. 6.
- † 4. Propositiones quæ significant durationem aliquam, quomodo ad nostrum tempus referendæ sint. *ibid.* num. 9.
5. De propositionibus particularibus de futuro contingenti quid sentiendum. d. 6. n. 12. 3.
- † 6. Quid sit propositionem esse veram, vel falsam distinctim, aut distinctiue. n. 12.
7. Veritas propositionis de futuro non necesse nostræ libertati. n. 18.
- † 8. Propositio conditionalis, simul est consequentia, & propositio. d. 67. n. 16.
- † 9. In propositionibus conditionalibus de futuro contingenti quomodo sint assignanda contradiçtiones. n. 17.
- † 10. Ad veritatem propositionis conditionalis quid requiratur. n. 24. 25.
- † 11. Propositio de futuro contingenti qua necessitas vera sit ab æterno. d. 68. n. 52.
- † 12. Propositiones dicuntur vere, quia sunt signa completus obiecti veri, non formali. d. 76. n. 34.

Prouerbum.

1. Quid sit. d. 16. n. 1.

Prouidentia diuina.

1. De ea quid sentiat Hieronymus. d. 50. n. 15. 16.
2. Quid Aristoteles, Plato, & Philosophi de eadem docuerint. d. 65. n. 8. & d. 87. n. 2. 3. 4.
3. Circa prouidentiam Dei errores varij. *ibid.* 87. num. 1. & seqq.
4. Futurorum, quorum Deus non est præsciens, non potest habere prouidentiam. n. 2.
5. In Deo esse omnium rerum prouidentiam, est de fide. num. 6.
6. Cuius potentia sit actus. d. 87. n. 9. 10.
7. Quid sit formaliter. n. 14.
8. Qua ratione dici possit directe ad intellectum pertineri. num. 15.

Index rerum.

9. Non semper consequitur finem, in quem res dirigit per media. n. 16. 17.
10. Humana, & diuina prouidentia maxima est differentia. ibid.
11. Quantum ad media, quae prouidet, semper impletur. d. 87. n. 18.
12. Deus non dicitur prouidere finem, sed media ad illum. num. 18.
13. Non frustratur omni fine. n. 19.
14. Quo pacto se extendat ad peccata. n. 26. & seqq.
15. Prouidentia approbationis quae vocetur à sancto Thoma. n. 27.
16. Actus prouidentiae, & executionis an differant in Deo. num. 35. 36.

Prudentia.

1. Est de agibilibus. d. 8. n. 15. & 16.
2. Habet pro obiecto praxim. n. 18.
3. Quomodo versetur circa finem virtutis. d. 91. n. 22.

Qualitas.

- † 1. Nequit esse qualitas secundum essentiam infinita. d. 26. num. 1.

Quantitas.

- † 1. Quomodo possit esse infinita. d. 26. n. 1. 2. 3.
- † 2. Quantitati infinita an competat maius, minus, & aequale. d. 26. n. 8.
- † 3. Esse extensum est effectus formalis quantitatis. d. 33. num. 15.
- † 4. Quantitas non potest diuidi in omnem sui partem, neque à Deo diuina cognosci. d. 93. n. 13. 14.

R.

Ratio, Rationale.

1. Ratio naturalis quantum in Theologia conducit. d. 3. num. 4. & 5.
2. Quantum rationi, quantumque auctoritati deferendum sit. n. 7.
- † 3. Ratio quae, & sub qua exponitur. d. 7. n. 4. 5.
4. In Deo etiam ratio est proxima regula rectitudinis voluntatis. d. 8. n. 4.
5. Rationalibus creaturis quomodo sit Deus secundum se summe bonus. d. 13. n. 10.

Reciprocatio.

Vide Conuersio.

Redemptio.

1. Redimere, & sanare, non sunt primariae intentionis Dei. d. 93. n. 12.

Regnum caelorum.

1. Quis dicatur in eo minimus. d. 47. n. 5. 6.
2. Predicationem Evangelij aliquando significat. n. 10.
3. Cur dicatur vim pati. n. 11. & 12.

Relatio.

- † 1. Nec Deus, nec relatio identificata cum substantia est in predicamento relationis. d. 22. n. 11.
2. Proprie dicitur de Deo. n. 19.
3. An sit perfectio. d. 33. n. 21.
- † 4. Aliquae relationes possunt absolute aliquid, & reale in re, quam denominant. d. 24. n. 11.
- † 5. Ad relationem non est relatio. d. 11. n. 6.
- † 6. Relatio similitudinis duplex. d. 38. n. 21.
7. Inter Deum, & speciem representationem eius quae sit relatio similitudinis ibid.
8. Relatio rationis quae est in obiecto non sufficit, ut terminus eius clare videatur. d. 50. n. 11.
9. Relatio rationis Deo tantum competit per intellectum viatorum. n. 11. & 12.
10. Nulla est in Deo relatio realis ad creaturas. d. 50. n. 31. 32. & d. 104. n. 21. 22. 23.

Vaiquez in I. Partem. Tom. I.

11. Verum Dei nemina, quae significant relationem, dicantur de Deo substantialiter, an accidentaliter. d. 57. num. 25. 26.

† 12. Relatio creatoris, & Domini non est realis in Deo. n. 39. 40.

13. Cur respectus aliqui rationis in Deo variabiles sint in tempore, alij non item. d. 68. n. 60.

† 14. Quae connotant respectum rationis, quomodo tribuantur Deo ab eterno. n. 61.

† 15. Relationes rationis quomodo consurgant. diffut. 73. num. 6. 7.

16. Nulla relatio rationis Deo conuenit per suum intellectum. n. 7. 8.

† 17. Ad rem non existentem potest esse relatio realis ex mente Aristotelis. d. 76. n. 5.

† 18. Relationes rationis generis, & speciei, in quo fundentur. n. 5. 6.

19. Relatio omnipotentiae non est realis in Deo. diffut. 104. n. 21. 22. 23.

Vide Agens, 18.

Religio.

2. Virtus religionis, & commutatio iustitiae proprie differunt. d. 85. n. 14.

Remedium.

Vide Baptismus. Vide Paruulus. 7.

Representatio.

- † 1. Representatio obiecti infiniti non est infinita. d. 38. num. 21.
- † 2. Species, & verbum non representant suum obiectum prius cognita. n. 14.

Reprobatio.

1. Eius causa quae sit in adultis. d. 95. n. 21. 22.
2. Illius an deum causa ex parte reprobis. n. 21. 24.
3. Quomodo opponatur praedestinationi. n. 22.
4. Huius quae fuerit causa in demonibus. n. 24. 29.
5. Cur peccatum originale materialiter sit effectus reprobationis, actuale non item. n. 22.
6. Est pars prouidentiae. d. 95. n. 36.
7. Prima permissio cadendi in peccatum est effectus reprobationis à gratia, & non à gloria. n. 50.
8. Est in potestate nostrae. n. 52.
9. Cui opponatur adequata ibid.

Vide Paruulus. 3. 6.

Reprobis.

1. Dei prouidentia non consequitur finem suum in reprobis. d. 87. n. 17. 18.
2. In primo instanti placuit Deo affectus simplici gloria etiam reproborum. d. 95. n. 9.
3. Actus efficaci voluntatis in eo instanti negatiue se habet Deus erga reprobos. ibid.
4. In secundo instanti Deus positiue voluit negare reprobis gratiam congruam. n. 10.
5. Reprobos Deus non exclusit à regno caelorum, neque ad penam destinauit ante opera praesentia. n. 17. & seqq.
6. Quid in sacra Scriptura significant haec voces reprobus, & reprobare. d. 95. n. 20. 5.
7. Series instantium in mente Dei circa reprobos. n. 36.
8. Quid sit reprobos fieri vasa perditionis, aut contumeliae. num. 43.
9. Deus non est causa perditionis improborum. n. 59.
10. Propter peccatum adami, non propter propria negatur prima gratia reprobis. n. 60.
11. Quomodo dicat Augustinus Deum tradere in reprobum sensum inclinando voluntatem. n. 69.
12. Quae sit certitudo numeri reproborum. d. 101. n. 8.
13. Quomodo vere dicatur, Reprobis non potest saluari. n. 8. & seqq.
14. Plures sunt reprobi, quam praedestinati. n. 10. 12.

d 4

Resti-

Index rerum.

Restitutio.

1. Ad iustitiam commutativam pertinet. d. 85. n. 14.
2. Quare ratione servari possit in restitutione iustitia distributiva. n. 15.
3. Obligatio restitutionis ad quam iustitia pertinet. num. 21.

Resurrectio.

- † 1. Quomodo resurrectio Christi dicatur generatio. d. 18. num. 5. 6.
2. Deus in resurrectione non per carnem, sed in carne vindicandus est, ex Augustino. d. 10. n. 8.

Revelatio.

1. Quare ratione Beatis res successu temporis revelentur. d. 14. n. 1. & seqq.
2. Revelationis quomodo, & quando facta sint prophetie. d. 14. n. 10. 11. & d. 55. n. 23. 24.

S.

Sacrificium.

1. Quid late sumptum dicatur. d. 16. n. 17.

Sacrilegium.

1. Non inferi Deo damnum aliquod contra iustitiam proprie. d. 85. n. 24.

Salus.

Vide Gloria. Vide Auxilium gratie. 2. 40.

Sanctus.

1. Nullus dicitur à sanctitate, & iustitia alterius. disp. 24. num. 1.
2. An sancti viri vere vocentur divi. d. 37. n. 3.

Sapientia.

- † 1. Sapientia unus est habitus ex Aristotele. d. 9. n. 2.
- † 2. Sapientia quid sit & quid sapientia. d. 10. n. 14.
3. Sapientia Dei non connotat rationem attributi. d. 37. num. 7.

Satisfactio.

1. Nulla satisfactio pro peccatis sit Deo ex iustitia proprie. d. 85. n. 24. & seqq.
 2. Qui petit satisfactionem iniuria, non facit actum iustitie proprie. n. 27.
 3. Sati factio à qualis oblata pro iniuria acceptari debet necessario à creditore. n. 5. 26.
 4. Qui sati facit non semper id facit ex obligatione. n. 27.
 5. Efficacior est nostra satisfactio ad remissionem debiti poenae, quam meritum ad premium gloria. n. 40.
- Vide Christi satisfactio.

Scholastici Doctores.

1. In eorum opinionibus quantum illis sit deferendum. d. 3. num. 6. & 7.

Scientia.

- † 1. Eiusdem scientie est notitia conclusivum, & eorum principiorum, quae non sunt omnibus scientiis communia. d. 1. num. 8.
- † 2. Scientia subalternata ex principijs à posteriori notis concludit. d. 4. num. 6.
- † 3. Scientia propter quid, unde dicitur ibi.
- † 4. Scientia & intellectus quomodo differant. n. 9. 13.
- † 5. De singularibus esse potest scientia. n. 16.
6. Singularium mysteriorum fidei nequit esse scientia. n. 18.
7. Scientia proprie non generatur argumento Theologico. num. 10.
- † 8. De ratione scientie est evidentia. n. 21.
- † 9. Scientia speciali acceptione quid sit. n. 25.
- † 10. Qui exigit scientia subalternata. d. 6. n. 6. & seqq.
- † 11. Scientia unde habeat unitatem. d. 7. n. 1. & 6. & d. 10. num. 9.
- † 2. Quae sit formalis ratio obiecti, quae scientiam specificat. num. 8. 9.

† 13. Ad eandem scientiam solum pertinent ea quae non quae probabiliter delinuntur. d. 7. n. 11.

† 14. Quae scientia dicatur practica, aut effectiva, & quae speculativa. d. 8. num. 6. 9. 26.

† 15. Una scientia est una simplex qualitas. d. 9. n. 1. & 1.

† 16. In scientia est latitudo extensivus, & intentionis. n. 2.

† 17. Scientia dignitas ex obiecto. n. 10.

† 18. Scientia realis subiectum potest esse ens rationis. d. 10. num. 17.

† 19. Omnia, quae tractantur in scientia, respiciunt subiectum scientiae. n. 20.

20. Scientia una specificiter potest habere subiectum unum. genere. n. 21.

† 21. Scientia non debet necessario comprehendere suum subiectum. n. 27.

22. Non est illa scientia creatura, quae infinitas positionum creaturarum etiam possibilem cognoscat. d. 10. n. 27.

† 23. Scientia non probat de suo subiecto, an sit, & quid. num. 6.

† 24. Scientia qua ratione dicatur activa & passiva, mensuratur omnium mensurabilium. d. 31. n. 25.

25. Naturale sciendi desiderium sola Dei visione explatur. d. 50. n. 5.

26. Quomodo verum sit illud Aristotelis, Quod non est, non scitur. d. 61. n. 2.

† 27. Infalibilitas, & certitudo in scientia quid. d. 68. num. 3.

† 28. Scientia semper supponit obiectum, quod cognoscitur. num. 29.

29. Scientia potest movere affectum, licet speculativa sit. d. 69. n. 4.

† 30. Scientia practica procedere potest ante omnem actum voluntatis. n. 4. & 5.

31. An respectus ad obiectum eodem modo sit de ratione scientiae creatae, sicut de ratione scientiae Dei. d. 73. num. 10. & 11.

† 32. Scientia diversitas non sumitur ex diversitate materialium obiectorum. n. 11. & 12.

Vide Demonstratio. Vide Desiderium.

Scientia Dei.

1. Quomodo probetur, & per quid significetur in sacrosanctis scripturis. d. 28. n. 1. & seqq.
2. Deus habet scientiam creaturarum media essentia, et cognitione, non vi obiecti prius cognitio. d. 30. num. 20. & seqq.
3. In Deo reperitur proprie & formaliter. d. 35. n. 13. & d. 85. n. 48.
4. Deus vnam rem per aliam non cognoscit, sed omnia immediate. d. 10. n. 20. & 7.
5. In Deo est scientia, quae se intelligit, & comprehendit. d. 19. n. 11. & 12.
6. Scientia Dei est eius substantia. n. 2.
7. Est evidens, & per se notum ratione naturali, in Deo esse verum scientiam. n. 14.
8. Deus simul tempore, & natura se, & creaturas cognoscit. d. 60. n. 5.
9. Scientia in Deo non supponit nostro modo cognoscendi eius omnipotentiam. n. 7.
10. Deus quomodo cognoscat creaturas in seipso, & in sua essentia. n. 7. & seqq.
11. Deus quia ratione sit obiectum primarium suae scientiae, & secundarium creaturae. n. 10. & 11.
12. Deus qua ratione scientia sua se comprehendat. n. 21. & 13.
13. Quae scientia Dei sit causa rerum, & quomodo. num. 15. & 17.
14. Cognitio Dei quomodo habeat rationem affectionis vel desensus. d. 61. n. 1. & 2.
15. Quomodo cognoscat Deus non ens. n. 5.

Index rerum.

16. Deus quomodo cognoscat priuationem. d. 61. n. 5. & d. 62. num. 1.
17. Deus cognoscit infinita in actu d. 63. n. 1. & seqq.
18. Deus non potest cognoscere continuum diuisum in omne sui partem n. 14.
19. Particula, forte, quo sensu dicatur de rebus, quas Deus siue dicitur d. 67. num. 6. & 7.
20. In Deo nullius rei est concedenda scientia per coniecturam tantum n. 10.
21. De fide qst. Dei scientiam de facto non ledere arbitrij libertatem d. 9. n. 5. & 6.
22. Ad certitudinem diuina scientia sufficit necessitas consequens in obiecto n. 29.
23. Quid addat in Deo praescientia supra scientiam n. 44. & 5.
24. Cur scientia, quae connotat respectum rationis in Deo sit ab aeterno n. 61.
25. Eodem modo connotant respectum ad creaturas ideas, & scientia Dei d. 73. n. 10. & 1.
26. Cur in Deo vnica tantum sit scientia n. 11. & 12.
27. In Deo non est cognitio abstracta a singularibus d. 74. num. 6. & 7.
28. Deus in nulla sua intellectione determinatur ab extrinseca principio d. 78. num. 11.
29. Creaturae possibiles eodem modo se habent scientia Dei, & voluntas, circa futura non item d. 79. n. 13. & 14.
30. Scientiam Dei male aliqui comparant sigillo d. 81. num. 6. & 7.
31. Sola scientia Dei est, quae dirigat quoad specificationem, non voluntas n. 8.

Vide Dei praescientia. Vide Malum. Vide Praescientia.

Scientia Dei futurorum, & contingentium.

1. Deus cognoscit res futuras actu infinitas d. 63. n. 10.
2. Haec scientia est in Deo d. 64. n. 2. & 3. d. 66. n. 11.
3. Quae sit causa cur Deus certo praesciat futura d. 64. n. 5. 11. & d. 66. n. 5. & seqq.
4. Haec non est certa ratione praesentia in aeternitate d. 64. n. 1.
5. Non est dicendum futura esse praesentia in aeternitate, vt scientia Dei sit inmutata n. 21. & 23.
6. Maior perfectio diuina scientia est ferri in res futuras, prout futuras quam prout praesentes. ibid.
7. Praescientia futurorum quae est in Deo, quomodo differat ab ea, quae est in hominibus n. 2. & 25.
8. Scientia futurorum, praesentium, & praeteritorum eandem formaliter in Deo d. 4. n. 8.
9. Sanctus Thomas non ponit existentiam futurorum in aeternitate, vt Deus illa cognoscat n. 33. & seqq.
10. Scientia futurorum in Deo non est tantum in causa nec iussiva n. 34. & 35. & d. 61. n. 2. & 3.
11. Non potest Deus siue futura, quin sciat causas secundae determinationem d. 6. n. 12.
12. Decretum diuinum tantum est remota causa sufficiens scientia futurorum, & certitudinis eius n. 12. 13. & 15.
13. Ratione naturalis a priori certitudinis huius scientiae, quae sit num. 18. & 19.
14. Deus futura cognoscit non in causa, sed cum causa d. 65. num. 20.
15. Deus nunquam cognoscit decretum suae voluntatis vt futurum n. 2. & 15.
16. Si cognitio futurorum, quam habet Deus, est vera, sequitur ipsa determinate esse futura d. 66. n. 9.
17. Cum aliquid praedictum est a Deo, id necessario futurum est, in sensu composito tantum necessitate consequenti d. 68. num. 5. 6.
18. Cum contingencia, & libertate effectuum, quomodo flet infallibilitatis aeternae scientiae n. 33. 34.

Scientia visionis, & simplicis intelligentiae.

1. Non potest esse medium cognoscendi villo modo creaturas videnti Deum d. 50. n. 10.
2. In Deo duplex est d. 60. n. 16.
3. Scientia visionis vnde dicatur & de quibus rebus sit n. 16.
4. Scientia futurorum in Deo est scientia visionis d. 64. num. 26. 27.
5. Haec scientia diuersa sunt n. 18.
6. An inter has scientias mediet alia d. 67. n. 6. 7.
7. Scientia visionis non est causa rerum, sed potius supponit illas futuras d. 68. n. 33. & seqq.
8. Scientia visionis omnino est speculatiua in Deo n. 41.
6. Scientia visionis in Deo posterior est decreto diuinae voluntatis ibi.
10. In Deo variatis his scientijs non sequeretur mutatio n. 56. 57.
11. Scientia simplicis intelligentiae non intelligitur in Deo sine respectu rationis ad creaturas possibiles n. 8.
12. Invariabilitas huius scientiae demonstratur n. 58.
13. Scientia visionis cur in Deo nequeat variari in tempore, num. 9. & 60.
14. Dei praescientia, quae ratione differat a scientia visionis, num. 61.
15. Ordo instantium inter has scientias, & Dei voluntatem d. 82. n. 31.

De scientia practica, & speculatiua.

1. Haec scientia differunt in Deo d. 61. n. 6.
 2. Scientia practica praedicat rem futuram, sed haec non est scientia visionis d. 63. n. 10. 11.
 3. Scientia practica Dei non cognoscit futura, sed tantum possibilium n. 41.
 4. Scientia Dei de seipso speculatiua est, non practica d. 69. num. 2. & seqq.
 5. Scientia possibilium speculatiua est, futurorum vero aliqua ratione est practica, & aliqua speculatiua n. 3.
 6. Ante effectum voluntaria est in Deo malum practicum circa futura n. 5. 6.
 7. Etiam si naturale sit hoc iudicium, cur non inferant necessitatem diuinae voluntatis n. 5.
 8. Scientia Dei etiam possibilium ab aeterno est practica d. 74. n. 3.
 9. Quae ratione scientia creaturarum in Deo practica est simul sit & speculatiua n. 34.
 10. Scientia peccatorum in Deo quae ratione vocetur practica a S. Thoma d. 87. num. 27.
- Vide Malum.

Scientia Dei conditionata.

1. In Deo certa est d. 67. n. 10.
2. Tribuenda est Deo n. 5. & seqq.
3. Deus cognoscens futura conditionata, an videat decretum aliquod suae voluntatis circa illa n. 6. & seqq.
4. An haec dicenda sit simplicis intelligentiae n. 27.
5. Ad hanc confugiendum non est ne concedamus, tolli libertatem ex electione absolutam ad gloriam d. 89. n. 95. & 97.
6. Congruentiam arbitrij cum vocatione cognoscit Deus per hanc scientiam d. 98. n. 6.
7. Cur concedenda sit necessario in Deo n. 39.
8. Ratione huius scientiae praesinit Deus opera voluntatis libertatem non lesa n. 99. n. 43.

Scriptor sacer.

1. Non se habet tantum vt Amaranensis, sed est velut rationale quoddam Dei instrumentum d. 1. n. 8. 2.
2. Scriptores Ecclesiastici phrasim Scripturae retinuerunt d. 12. num. 14.

Index rerum.

Scriptura sacra.

1. Cur vitatur metaphoris, easq; aptius sumat ex rebus abie-
ctis. d. 12. n. 11. & seqq.
2. Scriptura, aut lex ab antiquis cur animalis comparatur. d.
13. num. 13.
3. Proprium Scripturae est historia aliqua vti in parabolam
rei in futurum gerenda. d. 6. n. 2.
4. Cur aliquando deus in Scriptura obscure loquatur. d. 17.
num. 5. 7.

Scripturae sacrae sensus.

Vide Sensus sacrae Scripturae.

Saeculum.

1. Quid sit. & qua dicantur tempora saecularia. d. 33. num. 1.
& seqq.

Semipelagiani.

1. Semipelagianorum error in quo consistat. d. 89. num. 24.
& seqq.

Semper.

1. Semper esse in aeternitate formaliter quid sit. d. 11. n. 14.
2. Sempernum ab aeterno quomodo differat. d. 32. n. 3.

Sensus.

- † 1. Cur dicatur actiua, & passiua mensura omnium men-
surabilium. d. 31. n. 15. 6.
- † 2. Eleuari non potest ad sentiendae res spirituales. d. 39.
num. 22. 23.
- † 3. Qua ratione habeat praesens obiectum per sensationem.
d. 38. num. 8. 9.
- † 4. Abiectionibus insensibilibus & conseruata specie interdum
eadem est sensatio ibidem.
- † 5. Cur sensus nequeat respicere dei speciem. nec vnus sensus
speciem obiecti alterius sensus. d. 3. n. 10. 11.
- † 6. Quomodo ledatur ab excellenti obiecto. n. 16.
- † 7. Sensuum operatio non impedit clarum Dei visionem. d.
50. num. 2. 3.
- † 8. Non percipit priuationes obiectorum externorum. d. 61.
num. 2. 3.
- † 9. Quomodo decipi possit circa res sensibiles. d. 75. n. 12. 13.

Sensus sacrae Scripturae.

1. Sacrae Scripturae interpretationes vi inanes inveniunt hae-
retici. d. 12. n. 1.
2. Triplex sacrae Scripturae vsus in vniuersum. n. 7.
3. In Scriptura sacra interpretatione quid obseruandum.
num. 17.
4. Cur peculiare sit sacrae Scripturae sub eadem littera histo-
riam, & mysteria prodere. d. 16. n. 1. & seqq.
5. Scripturae sensus quatuorplex. n. 3.
6. Elementaria Scripturae expositio quae, & quatuorplex. n. 7.
7. Quam sint expendenda singula Scripturae verba. d. 7. n. 4.
8. Varia lectionis in sacra Scriptura quatuor sunt causa. d.
18. num. 1. 2.
9. Non sunt varia lectiones Scripturae, aut sensus, qui eodem
referuntur. n. 2.

Sensus Scripturae per accommoda- tionem.

1. An hoc Euangelista vtiatur. quidque sit. d. 14. n. 1. & seqq.
2. Quam variis sit eius vsus. n. 5. 6.
3. Nullo modo intentus est ab Spiritu sancto. d. 14. n. 16.
4. Cur sit effusio in argumentis. n. 16. 17.
5. Scriptura in hoc sensu a. hysto allegata. n. 17.

Sensus literalis Scripturae.

1. In eo tradendo quid vitandum. d. 13. n. 6. 7.
2. An hoc sensu Scriptura semper ab Euangelistis referatur.
d. 14. num. 1. & seqq.
3. Quid sit. & cur dicatur historicus. d. 5. n. 1. 7. 15. & seqq.
4. Repertur in omni loco sacrae Scripturae. num. 1. 2.
5. Semper est saluta. n. 1. & d. 16. n. 14.
6. Quid sit. d. 15. num. 7. & seqq.

7. A mystico quomodo differat. n. 8.
8. Semper per verba primo, & immediate significatur.
num. 9. 10.
9. A Spiritu sancto intentus est. n. 11.
10. Literalis parabolarum sensus quis. n. 12.
11. Literalis Canticorum sensus quis. n. 13.
12. Sensus metaphoricus est literalis. n. 15.
13. Quomodo erudendus sit. n. 17.
14. Quomodo interdum sensus literalis non sit historicus. d.
17. num. 7.
15. Cum morali interdum idem est apud Doctores. d. 16.
num. 6. 7.
16. Aliquando spiritualis, & allegoricus vocatur à Patribus.
num. 12.
17. Praecipuus est. n. 13.
18. In argumentis quam sit efficax. n. 16. & d. 17. n. 1.
19. An sit multiplex sub eadem littera. d. 17. n. 1. & seqq.
20. Quando plures sunt literales sensus oportet esse robora-
tes. num. 11.
21. Aliud est, plures esse eiusdem loci literales sensus aliud
plures, & varias eius lectiones. d. 8. n. 1.
22. Ostenditur quorundam locorum non esse plures literales
sensus, quibus plures assignari solent. n. 5. & seqq.

Sensus mysticus Scripturae.

1. Quam antiquus sit, & quantif fuerit apud Hebraeos. d. 33.
n. 1. & seqq.
2. Admittitur à Catholicis. n. 3. & seqq.
3. Qualis sit. n. 5. 6.
4. An, & quando sit intentus ab Spiritu sancto. n. 7. & d. 15.
n. 7. & d. 16. n. 3.
5. Quid sit. d. 14. n. 1. & d. 16. n. 1.
6. An hoc sensu Scripturam citent Euangelistae. d. 14. num.
5. & seqq.
7. Etiam quae sermone mystico figurantur à Prophetis
dicuntur praedicta, & impleta. d. 14. n. 7.
8. Quando, & quantum robur habeat in argumentis. d. 14.
n. 8. & d. 16. n. 17. 18.
9. Ab accommodatio quomodo differat. d. 14. n. 15. 16.
10. Cur mysticus, & spiritualis dicatur. d. 15. n. 1. & d. 16.
num. 10. 12.
11. Quomodo verbus, & rebus significatur. d. 5. n. 8. & seqq.
12. Sensus metaphoricus non est mysticus proprie. n. 15. 16.
13. Pro concione utilis est. d. 17. n. 3.
14. Res insensibiles in sacra Scriptura interdum per spiritus
mystice significantur. n. 2. & d. 17. n. 1.
15. Non semper in sacra Scriptura querendus. d. 16. n. 3.
16. Allegoricum, Tropologicum, & analogicum comprehen-
dere dici potest. n. 6.
17. Horum sensuum exempla ex nouo testamento muni-
t. & seqq.
18. Mystica significatio serpentis aenei. n. 9. 10.
19. Ex sensu mystico efficacie arguit Paulus. n. 9.
20. Absolute, aequè, certus, ac verus est, ac literalis. d. 16. n. 1.
21. Quando sit nobilior sensu literalis, & praecipuus sanctae
intentionem sancti Spiritus. n. 13.
22. In nouo etiam testamento inuenitur. n. 15.
23. Scriptori sacro dupliciter deservire potest. n. 18.
24. Hunc non semper intellexerunt scriptores sacri. d. 17.
n. 8. & 10.

Sigillum.

1. Sigillo deus quomodo, & an recte comparatur. d. 13. num.
& d. 1. n. 6. 7.

Signum.

- † 1. Quomodo voces, & conceptus significant, & quo-
plex sit signorum genus. d. 16. n. 2.
- † 2. Verborum significatio vnde pensanda sit, & unde per-
deat. d. 17. n. 12. & d. 17. n. 2. 3. 4.
- † 3. Rerum, & vocum in significando diversitas. d. 17. n. 1.
† 4. 5.

Index rerum.

- † 4. Signum quid sit. d. 57. n. 7.
† 5. Qui habet consuetudinem rei conceptum, potest illam sicuti est significare. n. 10. 11.
† 6. Signum tantum significat illi, quem facit rem cognoscere. n. 13.
† 7. Quatuor voces sunt signa conceptuum. d. 75. n. 15. 16.
† 8. Nullam simplex signum naturale, vel ad placitum dicitur verum, sine ordine ad iudicium intellectus. n. 16. 17.
† 9. Quae signa exteriora sunt effectus praedestinationis. d. 93. num. 25. 26.
- Similitudo.**
1. Cur similitudinibus, & parabolis utatur sacra Scriptura. d. 12. num. 11. 14.
2. Inter quas res possit esse. d. 38. n. 21.
3. Similitudo rerum triplex. n. 27. n. 7.
† 4. Qualis similitudo requiratur inter speciem intelligibilem, & rem, quam representat ibi.
- Simplicitas.**
1. Simplicitas, & compositio quomodo a naturis differant. d. 23. n. 19. & d. 41. n. 6.
† 2. Rerum simplicium bonitas, & integritas qualis sit. d. 23. n. 18. & seqq.
† 3. Res simplex cognosci potest ex parte, si non cognoscitur, ut in se. d. 41. n. 6.
† 4. Quomodo circa simplicia non contingat deceptio. n. 7.
- Synderesis.**
1. Mover ad opus absque praeva voluntate operandi, diff. 8. num. 4. 24.
- Situs.**
† 1. Positum corpus extra caelum qualem situm habeat. d. 29. num. 14. & seqq.
- Sonus.**
† 1. Cur visu percipi non possit. d. 40. n. 3.
- Spatium.**
1. Deus non est in spatio imaginario. d. 27. n. 5. & seqq.
† 2. Spatium, sine quod est intra, siue quod extra caelum, quid sit. d. 29. n. 11. 12.
† 3. Corpus extra caelum non diceretur spatium, vel distantiam aliquam occupare, vel replere. n. 13. 14.
† 4. Vide Infinitum. 16.
- Species.**
† 1. Species rerum cur in infinite distare invicem dicantur. d. 47. num. 30.
- Species intentionalis.**
1. Quomodo dicat Dionysius per similitudines rerum inferiorum non posse cognosci superiores. d. 38. n. 17. 20.
† 2. An sit eiusdem naturae, aut ordinis cum suo obiecto. n. 13. 19.
† 3. Natura sua debet esse accidens. n. 29.
† 4. Quomodo conveniat cum suo obiecto. n. 19. 21.
† 5. Species est medium cognitionis non prius cognita, sed est ratio cognoscendi. d. 38. n. 24.
† 6. Species coloris non est color. n. 26.
† 7. Species rerum videri in speculo sensit Augustinus. n. 28.
† 8. Cognitionis obiecti per speciem, tanquam per medium quo non est enigmatica. d. 39. n. 2.
† 9. Cur nullus sensus recipere queat speciem Dei. d. 43. num. 10. 11.
† 10. Species impropria obiecti gignere nequit evidentem eius notitiam. n. 20.
† 11. Non omnis actus primus intellectus est species. n. 22. Vid. Sensus. 4. 5.
- Species impressa.**
† 1. Admittenda est contra Durand. d. 38. n. 1.
† 2. Discrimen inter speciem impressam, & expressam. num. 3. 11.
† 3. Quando suppleat vicem obiecti. n. 12.
- † 4. Quomodo tribuat expressa representationem. n. 11.
† 5. Non videtur. n. 12.
† 6. Eius receptio non est cognitio. d. 43. n. 7.
† 7. Non est tantum conditio ad cognitionem. n. 7. 8.
† 8. Species impressus interdum vocat S. Thomas habitus. n. 32.
† 9. Quando, & quomodo concurrat, cum intellectu ad cognoscendum. n. 41.
- Species impressa Dei.**
1. An detur. d. 38. n. 1. 2.
2. Si daretur non esset necessario infinita essentialiter aut intensius. n. 14. 15.
3. A Deo non potest naturaliter produci, libere tamen potest. n. 15. 16.
† 4. Habere potest ideam sui, quae non sit ideo ipsius Dei. d. 38. num. 12.
5. An sit infinita in ratione representationis. n. 22.
6. Non potest virtute intellectus creati cognosci. n. 23.
7. An negetur à S. Thoma. d. 39. n. 1. & seqq.
8. Datur de facto. d. 43. n. 32. 33.
9. Connaturalius videtur Deus per speciem, quam si essentia ipsa gereret vicem speciei. n. 34.
Vide Lumen gloriae.
- Species expressa.**
† 1. Quid differat ab impressa. d. 38. n. 2. 11.
2. S. Thomas sentit in visione beatifica Deum esse loco verbi, aut speciei expressae. d. 39. n. 5.
† 3. De ea quid sentiant Aristoteles, & Sanctus Thomas. num. 9. & seqq.
† 4. Verbum mentis vocat S. Thomas speciem intelligibilem. num. 12.
† 5. Non prius cognoscitur ut cognoscatur obiectum. n. 13.
6. Omnia, quae videntur in Deo, media similitudine non visa videntur. d. 53. n. 20. 21.
- Speculum.**
† 1. In eo quid videatur, & cur profundiores ipso res appareant. d. 38. n. 25. 26.
† 2. Qui intueri non possunt res distantes sine perspicillis, cur illis indigeant, etiam cum eas intuentur in propinquo speculo. n. 26.
† 3. Quid sit videri per speculum. n. 27. 28.
† 4. Per speculum res imperfectius cernuntur, quam e regione posita. n. 27.
5. Angelum vocat Dionysius speculum pulchritudinis. d. 39. num. 2.
6. Deus cur dicatur speculum voluntarium. d. 50. n. 11. 12. 38.
7. Etiam non viso speculo, res in eo representata videri possent, si non viso refrangerentur. n. 39.
8. Deus cognoscit creaturas in ipso, ut in speculo. d. 60. num. 9. & seqq.
Vide Oratio. 1.
- Sphaera.**
1. Deum sphaera comparat Trismegistus. d. 29. n. 23.
- Spes.**
1. Non est de rebus, quae non creduntur futurae. d. 83. n. 26. & d. 84. n. 2. 3.
2. Quae arduitas ad eam requiratur. d. 84. n. 2.
3. Cur non sit in Deo. n. 3. 4.
- Spiritus.**
† 1. Sumitur pro aere à Nouatiano cum dicit omnem spiritum creaturarum. d. 21. n. 6.
2. Spiritus sanctus largitione charismatum ad nos venire, & mitti dicitur, sed nisi esset immensus hac sola ratione in nobis non esset secundum substantiam. d. 30. n. 11.
3. Cur aliqui negent Spiritum S. procedere ex amore creaturarum. d. 79. n. 5. 6.
- Spirituales substantiae.**
1. Cur finitae sint, ubi defenditur, & explicatur ratio S. Thoma. d. 25. n. 2. 3. 4.

Index rerum.

2. Vnde componantur n. 5.
 3. An esse possint infinita, nusquam tractat Aristoteles d. 27. num. 1.
 - † 4. Eam multitudo an sit numerus n. 12.
 5. Eas extra caelum esse contendit Aristoteles d. 27. n. 1.
 - † 6. Non exigunt intimam praesentiam in eo, quo operantur d. 28. n. 9. 10.
 7. Extra caelum posita in se ipsis dicuntur esse. d. 29. n. 13.
 8. Distantiam non habent ratione sui, neque situm, & c. num. 15. 16.
 9. Contineri non possunt in loco. n. 13. 17.
 10. Quando sint indivisibiles n. 18.
 11. Sunt in loco ratione corporum, quibus substantialiter sunt praesentes n. 18.
 12. An habeant durationem successivam. d. 22. n. 6. & seqq.
 13. Semel creata abique successione pendunt à Deo. num. 22. & 24.
 14. Quomodo concipi possint cum successione. n. 24. 26.
 15. Quam habeant mensuram. d. 33. n. 30. & d. 3. n. 1. & seqq. & d. 35. n. 3.
 16. Sensu percipi nequeunt. d. 37. n. 22. & d. 40. n. 2.
- Stoici.
1. Stoicorum nonnulli errores. d. 21. n. 1. & d. 8. n. 12. & d. 84. num. 17.

Subalternatio.

Vide Scientia. Vide Theologia.
Subiectum scientiae.

- † 1. Ab obiecto scientia quomodo differat. d. 10. n. 12.
 - † 2. Quas possidet conditiones ib. & n. 0.
 - † 3. Quomodo comparatur cum obiecto potentiae. n. 20.
 - † 4. Ad illud referuntur omnia, quae tractantur in scientia ibidem.
 5. Quomodo contineat omnes scientia conclusiones. d. 10. n. 21. 22.
 - † 6. Debet esse incomplexum. n. 15. 23.
- Substantia.
- † 1. Vnde dicta. & an proprie dicatur de Deo d. 12. n. 6. 7.
 - † 2. Est ens simpliciter. n. 9.
 - † 3. Quae quantitate, aut duratione mensuretur, dist. 31. n. 3. 14.
 4. An possit esse supernaturalis. d. 44. n. 34.

Vide Accidens.

Successio.

- † 1. Non potest esse sine variatione. d. 32. n. 13. 16.
- † 2. Successivum non est, nisi quod partibus praeteritis, praesentibus & futuris coalescit n. 17.
- † 3. Nullam connotat successionem duratio rerum permanentium n. 20. 21.
- † 4. Inter esse & non esse rei successivus potest esse successio n. 24. 26.

Vide Duratio. Vide Tempus.

Supernaturale.

1. Dicitur dupliciter, scilicet quomodo convenit formis accidentibus d. 44. n. 1. & seqq.
2. Visio Dei non est tantum supernaturalis quo ad Deum. d. 47. num. 26. 37.
3. Naturalis appetitus scientiae est etiam de rebus supernaturalibus. d. 30. n. 1.

T.

Temperantia.

1. Quid sit. dd. 84. n. 20.
2. Non reperitur in Deo formaliter, ac proprie. ibid. & d. 85. num. 1.

Templum.

1. Templum Salomonis umbram futurorum cur vocet Paulus d. 1. num. 11.
2. Eius desolatio à Christo predicta, & Daniele. d. 13. n. 9.

3. Aeternitatem Dei concipimus ad modum temporis d. 32. num. 5. 7.
4. Quas operationes Dei explicemus cum differentia temporis num. 7.
5. Non potest esse futurum ubi non est praeteritum. dist. 33. num. 14.
- † 6. Quae ratione dicatur ad praeteritum non esse potentiam num. 26. 27.
- † 6. Quae ratione dicatur ad praeteritum non esse potentiam num. 26. 27.
- † 7. Duas res successivae possunt sibi succedere absque illa conditione, ad nossum tempus n. 28.
8. Ratio mensurae altitudo rerum etiam spiritualium solum est in nostro tempore d. 3. n. 30.
9. Eae quae futura sunt, cur non sint etiam praesentia n. 30.
- † 10. Res non sunt in tempore per modum aliquem, sicut in loco. n. 30. 31.
- † 11. Quid sit tempus, & an sit ante intellectum d. 34. num. 10. & seqq.
- † 13. Cur in horas, minuta, & c. sit divisum n. 10.
13. Quomodo differat ab aeterno d. 35. n. 5.
- † 14. Tempus nostrum non est propria duratio rerum corporalium, & corruptibilium, licet sit mensura propria secundum Aristotelem d. 36. n. 8. 9.

Tentatio.

1. Nulli deest sufficiens auxilium ad vincendam tentationem. d. 97. n. 21. & seqq.
2. Voluntas necessario non trahitur tentatione. n. 23.
3. Nulla tentatio superatur sine auxilio gratiae Christi. num. 4.
4. Deus cur non sit tentator malorum d. 99. n. 21.

Terminus.

1. Non viventia carent terminis magnitudinis, & paritatis ex se d. 26. n. 5.

Terra.

1. Quomodo dicatur sub eorum pedum Dei. d. 27. n. 45.

Tertullianus.

1. Plane docuit Deum esse corporeum d. 21. n. 5.
2. Liber de Trinitate non Tertullianus est, sed Novatianus num. 6.

Theologia.

1. Vnde dicatur, quae habeat principia, & quas conclusiones d. 1. n. 23.
2. De seipso aliquid tractat n. ...
3. Rationibus philosophicis non parum iuvatur. n. 2. & d. 5. num. 1. & seqq.
4. Quibus, & an ad salutem sit necessaria. d. num. 6. & d. 8.
5. Eadem est Patrum, & nostra n. 7.
6. Comprehendit etiam notitiam articulorum fidei, & conclusiones deducit. n. 8.
7. In haeretico manere potest n. 9.
8. Eam haeretici insimulant, contra quos defendunt. d. 9. 1. & seqq.
9. Quae praecipua habeat fundamenta n. 4. 5.
10. Non omnia eius principia sunt evidenter nota d. 4. n. 1.
11. Quasi sit in Deo n. 8.
12. Antequam dividatur à Caietano n. 10. & d. 6. n. 1.
13. In Beatis, & Angelis qualis sit. d. 4. n. 8. & seqq.
14. Dicitur sapientia, & cur n. 11. & d. 10. n. 13. 31.
15. In viatoribus non est proprie scientia d. 4. n. 13. 20.
16. De singularibus rebus principaliter tractat. n. 16.
17. Quasi habitus, & virtus sit d. 5. n. 1. 9. 10.
18. Quomodo, & cui scientia sit subalternata d. 6. n. 1. 3. & d. 7. num. 10.
19. An sit una scientia. d. 7. n. 1. & seqq.
20. Vnde specificetur, & quid formale obiectum habeat. d. 7. & seqq.

Index rerum.

21. Quæ & qualia habeat principia. n. 10. & d. 10. n. 35.
22. An sit habitus practicus, vel speculativus. d. 8. n. 1.2.
23. Quomodo sit dignior, & certior alijs scientijs. d. 9. n. 8. 12.
24. Quod habeat subiectum. d. 10. n. 5. & seqq. 18. & seqq.
25. In Deo & Beatis quod habeat subiectum. n. 25. 26.
26. Quomodo probet, Deum esse n. 26.
27. Est scientia argumentativa, & quomodo. d. 10. n. 30. 31.
28. Contra negantes sua principia nullum habet argumen-
tum Theologicum. n. 36.
29. Theologia Scholastica ad intelligentiam sacra Scriptu-
re necessaria est. d. 15. n. 17.
30. Totius Theologie generalis partitio. d. 18. n. 17.
31. De alijs rebus solum ex habitudine ad Deum. n. 16.
32. Probat de suo subiecto, quid sit. d. 20. n. 14. & d. 16. n. 20.

Vide Assensus.

Theologus.

1. Quo animores dubias tractare debeat. d. 3. n. 7.
2. Quali dicendi stylo uti debeat. n. 9.
3. Cur inuoluitur aliquas questiones philosophicas attingat
num. 10.
4. In heretico non variatur assensus Theologicus non in va-
riato assensu articulo. n. 4. n. 24.
5. Theologus credulitatem articulo. n. 4. n. 24.
6. Quomodo diluat quæ opponuntur contra articulos fidei.
d. 11. n. 1. 2. 3.
7. Unde petat argumenta. d. 12. n. 4. 5.
8. Quam vitis Theologus sit philosophia. n. 6. & d. 18. n. 18.

Sanctus Thomas.

1. Eius auctoritas quanta. d. 1. n. 6.
2. Eius doctrinam, qui data opera refellunt, reprehenduntur
num. 7.
3. Cur ponat argumentum Sed contra. d. 24.

Timor.

1. Non competit Deo. d. 8. n. 4.
2. De quo malo sit quid requiratur, quomodo differat à fuga
& tristitia. ib.

Titulus.

1. Titulus gratuitus, & onerosus secum pugnant. d. 89. n. 10.

Trinitas.

1. Trinitas ad nos venire dicitur largitione donorum, ut ex
vi eorum in nobis non esset secundum substantiam, nisi
alias esset immensa. d. 30. n. 11. 12.

Vide Idea. Vide Visio Dei.

Tristitia.

1. An competit Deo, de quo malo sit quo differat à timore. d.
84. num. 4.

Tritemius.

1. Falso putant, Faussum Regensem fuisse Pelagiarum, in
eiusq. historia deceptus est. d. 91. n. 52.

V.

Vacuum.

1. An in eo possit esse Deus, vel Angelus. d. 29. n. 1. & seqq.
& 9.
2. Non spiritum sed solo corpore repletur. n. 12. 13.
3. In eo an possit aliquid moueri. n. 16. 17.

Vbiq.

Vide Dei locus.

Velleitas.

1. An sit, & quo sensu comedi possit, etiam in Deo. d. 83. nu.
23. 28.

Verbum diuinum.

1. A Patre procedere quomodo probet Anselmus. d. 38. n. 7.
2. In eo cur dicantur videri, quæ in essentia Dei videntur. d.
50. num. & 6.
3. In eo an, & quomodo videantur creatura. numer. 4.
& 47.

4. Etiam viatores vident aliqua in verbo, aut Dei prescien-
tia. num. 46.
5. Est beatorum liber secundum Augustin. n. 48. 49.
6. Quo pacto ab Isidoro vocetur tertia persona Trinitatis. d.
39. num. 9.

Vide Idea. 16. Vide Beatorum visio. 22. 23. 24.

Verbum mentis.

1. An producat visionem Dei. d. 3. n. 4. & seqq.
- † 2. Quid sit secundum Thomam. n. 4.
- † 3. Non est minus spirituale, quam species à qua producit
num. 12.
- † 4. Idem est quod intellectio. n. 24.
- † 5. Non est medium cognitionis sui obiecti prius cognitum.
num. 24. 25.
6. Quem conceptum mentis appellet Augustinus verbum.
51. num. 2.
- † 7. Verbum nostrum non cognoscitur cognitione nostra, si-
cut diuinum cognoscitur per ipsam cognitionem Dei. d.
60. num. 6.
- † 8. Cur in mente artificis creati non sit idea operis quod fa-
ciat, sicut est in Deo. d. 72. n. 9.
- † 9. Cur D. Thomas verbum hoc, ideam esse dixerit. n. 16.

Veracitas.

1. Quid sit in Deo, & quanta. d. 79. n. 18. 19.

Veritas.

1. Quæ enim à nobis cognosci non possit absque reuelatione
d. 1. n. 14. 15.
2. Quæ sit naturalis, vel naturaliter intelligibilis. n. 18.
3. Quomodo sit in intellectu Dei, & Angeli. d. 75. n. 10.
- † 4. In qua conformitate consistat. d. 76. num. 2. 3. & disp.
77. num. 3. 12.
- † 5. Per ordinem ad conceptum obiectuum conuenit vo-
cabus, & conceptibus. d. 76. d. 4.
- † 6. Quæ & qualis relatio sit. ib.
- † 7. An sit magis præcipue in intellectu, quam in rebus
num. 7. 10.
8. Quomodo sumatur ab Anselmo. n. 8. & d. 77. n. 7.
9. Quæ sit passio entis, & quid. d. 77. n. 1. & seqq.
10. In Deo qualis sit. n. 10. & 20.
11. Quomodo multiplicetur tam in intellectu, quam in re-
bus. d. 78. n. 1. 2.
12. Quæ ratio in quacunque re sit immutabilis. d. 78. n. 7.
13. Est pars potestatis in infinitum. d. 14. n. 26.

Vide Apprehensio. Vide Bonitas transcen- dens. 16. 2. 22. Vide Peccatum. 5. Vide Ens.

Veritas, & falsitas.

1. Quomodo rebus materialiter tribuantur. disput. 65.
num. 1. 2. 2.
- † 2. Quomodo reperiuntur in enunciatione. disput. 66.
num. 1. 3. 14.
- † 3. In quo mentis actu reperiuntur. d. 75. num. 1. & seqq.
6. & seqq.
- † 4. An sint in sensibus. num. 13.
- † 5. Nulli voci conueniunt extra enunciationem. n. 16.
- † 6. Vbi insunt primarie, & formaliter. disput. 77. num. 4.
& seqq.

Verum.

- † 1. Quæ ratione dicatur aliquid esse verum nomen, vel ve-
rum signum naturale alicuius rei. d. 75. n. 16. 17.
- † 2. Verum non est adequatum obiectum intellectus sed ens.
d. 76. num. 8. 9.
- † 3. Cur dicatur communiter omne quod cognoscitur co-
gnosci sub ratione veri. n. 9.
4. Opera artis vnde dicantur vera, vel falsa. disput. 77.
num. 6.
- † 5. Res solum dicantur vera ex ordine rationis ad intelle-
ctum, in quo causant iudicium verum. n. 10. 11.
- † 6. In ob-

Index rerum.

† 6. In obiecto intellectus qua ratione differant intelligibile. & verum. n. 14.

† 7. Ab eterno & ante intellectum diuinum quomodo res dicantur vera. n. 5. 6. 7.

Viator.

1. Non valet distinguere in Deo infinitas perfectiones. d. 25. num. 1.
2. Cognitionem Dei habet. qua comparatur visioni per speculum. d. 38. n. 7. 8.
3. Sui intellectus an Deum videre possit. vel aliquando de facto videtur. d. 40. n. 9. & d. 54. n. 8. 9. d. 55. n. 1. & seqq. & d. 50. n. 1. & seqq.
4. Dicitur aliqua videre in verbo. aut Dei praesentia. d. 50. n. 6. & seqq.
5. Dei comprehensionem viatoribus tantum negat Augustinus. d. 52. n. 16. 7.
6. Viatores significare possunt Beatis Deum sicuti est. 57. num. 9.
7. Non potest imponi nomen. quod viatoribus significet Deum sicuti est. num. 15.

Vide Aenigma. Vide Aeternitas. 16.
Vincentius Lyrinensis.

1. An secutus fuerit haesim Masilensium de praedestinatione. d. 9. n. 43.

Virtus.

1. Virtus intellectualis quid. d. 5. n. 9.
2. Virtutes politicas negat Aristoteles. d. 85. n. 16.
3. Omnis virtus generali nomine dicitur iustitia. n. 47.

Visio.

- † 1. Recipi non potest in subiecto. quod non potest facere videns. d. 40. n. 1.
2. Non est minus spiritualis. quam species impressa. ex qua procedit. d. 38. n. 1.
3. Non denominat nisi intellectum videntem. d. 46. num. 6. 7.

Visus.

- † 1. Dupliciter rem aliquam videre dicitur. d. 77. n. 1.
- † 2. Ad quid eleuari possit. a Deo. d. 37. n. 22. & disput. 40. num. 3.
- † 3. Cur clausis oculis aliquando percipiat obiectum. d. 78. num. 9.
- † 4. Quod obiectum habeat. n. 26. & d. 40. n. 3.
- † 5. Quid percipiat in speculo. d. 38. n. 26. 27.
- † 6. Cur audire nequeat. d. 42. n. 10. 11.
- † 7. Non percipit tenebras. d. 61. n. 13.
- † 8. Eodem modo cognoscit obiectum siue praesens. siue absens si eandem habeat speciem. d. 64. n. 24.

Visio Dei.

1. Intellectui creato possibilis est. d. 36. n. 89.
2. Ad illam qualis in nobis sit appetitus. num. 8. & d. 37. num. 9.
3. Non potest ex se odio haberi. d. 76. n. 9. 10.
4. Non est possibilis corporeis oculis. d. 37. num. 3. d. 40. num. 1. & seqq.
5. Non est minus spiritualis visio. quam species impressa. ex qua procedit. d. 38. n. 1.
6. Cur finit. sit intrinsece. n. 15.
7. An habeat ideam. n. 15.
8. An sit possibilis virtute nostri intellectus in hac vita. d. 41. n. 1. & seqq.
9. Cur perfectior esse possit intellectu imperfectiori. num. 14. 15.
10. Damnatum non est. eam a solo Deo infundi. num. 16. & d. 41. num. 4. 5.
11. Non exigit supernaturalem dispositionem in subiecto. ut recipiatur. d. 41. n. 13.
12. Ut intellectus est. produci non potest nisi nativa virtute intellectus. n. 12.

13. Ex diuersis habet rationem intellectus. & supernaturalis. & vitalis. n. 2. 3. & 10.

14. Quomodo proveniat ab intellectu. & a lumine gloriae. n. 14. 20. 25. 40. & d. 47. n. 38. & seqq.

15. Ad eam proportio requisita est inter Deum. & intellectum cum lumine gloriae. d. 4. n. 2.

16. An sit supernaturalis. d. 44. n. 5. & d. 47. n. 36.

17. Ad eam requiritur lumen intellectus possibilis. d. 45. num. 1.

18. Produci potest absque lumine gloriae. Deo suppletur illud concursus. d. 46. n. 4. 5.

19. Alter modificatur lumen concursus intellectus ad visionem. quam species impressa. d. 47. n. 38. 41.

20. Per magis claram visionem non apparet in Deo aliquid de nouo. n. 13.

21. Nihil de Deo videri potest. quin videantur omnia. quae in eo sunt formaliter. d. 48. n. 6. 7.

22. Repugnat videri vnam personam Trinitatis aliam visam. num. 10. 11.

23. Sola intensio luminis. aut visionis. non facit plures aut perfectiores effectus Dei videri. d. 50. n. 27.

24. In visione Dei. aut lumine gloriae. tantum potest esse diuersitas secundum intensiorem. n. 31. 32.

25. In visione beatifica an sit diuersitas speciei. n. 32.

26. In ea non est facile ponenda variatio. n. 44.

27. Quae ratione dicat Augustinus. Trinitatem. a seipsa tantum. & in se videri. d. 52. n. 8.

28. Nihil videri potest nouiter sine mutatione visionis. d. 54. num. 5. 6.

29. Dei visio in forma visibilis fuit antiqui veluti mortis praesagium. d. 55. n. 20. 1.

30. Sensuum operatio Dei visionem claram non impedit. d. 56. n. 23.

Vide Aeternum. 29. Vide Beatorum visio. Vide Aenigma. Vide Beati. 7. 8. Vide Viator.

Vita. viuens.

† 1. Viuentia non carent termino magnitudinis. sicut non viuentia. d. 26. n. 6. 7.

† 2. Perfectio gradus vitae unde colligenda. d. 77. n. 9. 10.

3. Vitales actus etiam supernaturales unde procedant. d. 43. n. 11. 12.

† 4. An sola potentia trahit operatio rationem. vitalis. d. 49. n. 5.

Vita aeterna.

Vide Gloria. premium. B. attitude.
Vnio hypostatica.

1. Facit Deum presentem rei cui vnitur. d. 8. n. 25.

Vnitatis.

† 1. Est prima mensura secundum Aristotelem. d. 33. num. 13.

† 2. Vbi est maior inditio. est maior veritas. d. 37. n. 6.

3. Vnitatis Dei in natura est omnium maxima. n. 67.

Vide Dei vnitatis.

Vniuersum.

† 1. An aliud & melius fieri possit. d. 107. n. 3. & seqq.

Vniuersale.

† 1. Respectus rationis naturae vniuersalis ad singularem. in quo actu consistit. d. 73. n. 7.

2. Quomodo cognoscatur a Deo. d. 74. n. 6.

Vniucium.

† 1. Nihil de Deo. & creaturis est vniucium. d. 21. num. 1.

Vocatio.

1. Qua. & quae ratione moueat voluntatem. ad consensum. d. 77. num. 11.

2. Qualem requirit in Deo voluntatem. d. 85. n. 20. 21.

3. Cur dicitur gratia operans. d. 88. n. 16.

4. Hac sola facit Deus. ut velimus. & ut faciamus. n. 23.

Index rerum.

5. Quomodo ordinata sit ad iustificacionem. disputat. 89. num. 113.
6. Eius quo pacto finis causa d. 92. num. 6. & disputat. 98. num. 51.
7. Praesentio vocationis prior est quam praescientia nostra vocationis d. 92. n. 9.
8. Quomodo sit effectus praedestinationis. n. 12. & disp. 93. num. 8.
9. Peculiaris est in eo qui responderet, & habet aliquid ratione cuius maior dicitur. disputat. 98. numer. 19. 35. 40.
10. Alia est congrua, alia non congrua. n. 35.
11. Eius congruentiam cum arbitrio quomodo cognoscatur Deus. num. 36.
12. Illi quomodo respondere potest homo. n. 50.
13. Et respondere, est a Deo, & a libero arbitrio. disputat. 98. num. 43.

Voluntas.

1. Quomodo habere debeat affectum pium, ut veritas etiam per demonstrationem propostam appareat intellectui. d. 1. n. 16.
 2. Non potest determinari nisi ad obiectum efficacius propositum d. 67. n. 14.
 3. Voluntas a se sola determinatur. n. 15. 16.
 4. Vi necessitatur ab intellectu, quid sit requisitum. disputat. 69. num. 5.
 5. Efficax, & inefficax quid sint. d. 83. n. 25. 26.
 6. Quomodo potest habere eiusdem obiecti complacentiam & displicentiam. n. 26. 27.
 7. Conditionata ad concedenda ibid.
 8. Cur aliquando non fiat, cum possit, id quod illi placet affectu simplici. n. 21.
 9. Eius simplex effectus quando non dicat imperfectionem. num. 22.
 10. Quia ratione cooperetur, & serviat divina, etiam in peccatis, quoad substantiam. d. 83. n. 35.
 11. Eius etiam est ordinare unum ad aliud. disputat. 87. num. 15.
 12. Voluntatem efficacem mediocrem non semper praecedit efficax voluntas finis. d. 89. n. 116.
 13. In actione libera voluntatis una ratio non est alia prior oratione causalitatis. d. 88. num. 16 & disp. 98. num. 21.
 14. Applicatio voluntatis ad consensum ante ipsius determinationem an concedenda. disp. 88. num. 16 & disp. 99. num. 20. 21.
 15. Non potest voluntas in hac vita necessitatem aliquam pati in consentiendo. d. 98. n. 31.
 16. In id quod minus cognitur, & deletur, voluntas non sentit. n. 47.
- Vide Vocatio. 12. Vide Bonitas transcendens. 21. Vide Medium. 25. 12. Vide Finis. 8. 9. Vide Malum. 10. 11.

Voluntas divina.

1. Quid supponat, quando vult rem esse futuram. disputat. 24. num. 6.
2. Vnde potestur ab intellectu, quid requiratur. disputat. 69. num. 5.
3. Esse in Deo ratione probatur. 78. n. 17.
4. A qua bonitate, & quomodo moveatur. n. 17. 20.
5. Quomodo se habeat circa res creatas secundum D. Thomam. n. 12. 23.
6. Non potuit esse suspensa ab omni actu circa creaturas. d. 79. num. 0.
7. Quomodo differat a Dei scientia circa futura. numer. 13 & 14.
8. Non incipit libere velle in tempore. n. 14.

9. Non determinatur ab intellectu, sicut determinatur voluntas nostra. n. 14. 15.
10. Cur ab Scoto dicitur prima causa contingens. numer. 15. & 16.
11. Prius ratione, quam se determinet, est in potentia contradictionis. num. 16.
12. Nunquam se habet negativae ad aliquid obiectum. num. 16. & seqq.
13. Circa res non futuras, & circa peccata, quomodo se habeat. num. 18. 19.
14. Aliter libera est, quam nostra. n. 20. 21.
15. Non potest unum velle intensius alio ex parte alius. d. 80. num. 34.
16. Non potest distingui ex natura rei ab ipso Deo. num. 3.
17. Quo pacto determinetur ad rerum productionem. num. 8. 9.
18. Per hanc & non per naturam, operari Deum exterius de fide est. d. 81. n. 1. 2. 3.
19. Quomodo vult unum propter aliud. n. 6. & seqq.
20. Eius ordo vnde sumatur. num. 6.
21. Quomodo se habeat circa subiectum, & eius formam, vel circa effectum & causam. n. 21. 22.
22. Ordo instantium in ea vnde petatur. n. 23. 26.
23. Non potest primario intendere bonum, quod essentialiter supponit peccatum. n. 30.
24. An aliqua sit conditionata. d. 81. n. 23. & seqq.
25. Rei etiam non futura habet flagrans desiderium. num. 29.
26. Aliquid quod ei placet non fieri, & fieri quod displicet inefficaciter non est absurdum. n. 30.
27. Quia ratione illi servire dicantur peccata, & quae contraeam sunt. d. 83. n. 34. 35.
28. Quo actu ferri nequeat in peccatum. n. 41. 42.
29. Expresse potest malum prosequi sub ratione boni. d. 84. num. 15.
30. Quantum ad media, quae providet ad aliud semper est efficax. d. 87. n. 18.
31. An sit imperfecta ex eo, quod humana acquiescat. d. 94. num. 22.
32. Circa singularia versatur ab eterno. d. 99. n. 32. Vide Malum. 8. 9. Vide Finis. 4. 6. 9. Vide Scientia visionis. 9. Vide Praescientia 13.

Voluntas Dei libera.

1. An & quae perfectio sit. d. 90. n. 2. 3. 4.
2. Quid sit. num. 6.
3. Non esset in Deo, si res non essent futurae, esset tamen simplex affectus possibilium necessarius. n. 7.
4. Ex quo fundamento dicitur libera. n. 11. 12.
5. In hac cum rebus futuris comparata, quomodo possit vitari circulus. d. 80. n. 11.
6. Aliter est libera, quam nostra. d. 83. n. 37. 38.
7. Etiam si mutaretur in tempore, nulla sequeretur intrinseca in Deo mutatio, vel in eius scientia. n. 38. 39.
8. An possit non velle, quod vult. n. 40.
9. An sit imperfecte libera ob impotentiam peccati. num. 42. 43.

Voluntas Dei antecedens & consequens.

1. Variè à Scholasticis explicatur. d. 83. 14. 15.
2. Eam distinctionem primus docuit Chrysostomus. ibi.
3. Quid sint secundum D. Thomam. n. 15. 16.
4. Aliaratione melius explicatur hac distinctio ex Damasceno. num. 16. & seqq.
5. Voluntas efficax gloriae, est consequens. ibi.
6. Voluntas poena aeterna, & poenitentiae consequens est ex Damasceno. n. 17. 18.

7. Volun-

Index rerum.

7. *Voluntatem bonitatis antecedentem iustitiam autem facit Damas. consequentem.* n. 8. 19.
 8. *In Deo est voluntas comitans.* n. 19.
 9. *Aliquam habet Deus antecedentem voluntatem in efficacem circa opera nostra libera.* n. 19. 40.
 10. *Quae voluntates antecedentes sunt in Deo absoluta & efficaces.* n. 20. 21.
 11. *Voluntas quae Deus vult salutem hominum, est antecedens absoluta, sed inefficax virtute continens efficacem.* d. 83. n. 25. 26. 29.
 12. *Voluntas puniendi impios cur non sit antecedens in Deo.* num. 34.
- Voluntas signi, & beneplaciti.
1. *Quid sint in Deo.* d. 83. n. 1. 2.
 2. *Circa salutem hominum, & communicationes Prophetarum quomodo se habeat.* n. 1. 6. 11.
 3. *An omnis voluntas beneplaciti efficax sit in Deo.* n. 6.
 4. *Voluntas beneplaciti cur aliquando non impleatur.* disp. 83. num. 30.
 5. *Voluntas beneplaciti, cur contingenter mutari nequeat.* n. 31.
 6. *Voluntas Dei, quae est signi mutari potest.* n. 36.
- Vide Abraham.
- Voluntatis diuinæ decretum.
- Vide Decretum.

Voluntatis diuinæ amor.
Vide Creatura. 12. Vide Amor Dei b. 11. 11.
Amicitia.

Votum.

1. *Impletio voti non est propria commutativa iustitia.* d. 83. num. 24. 25.
2. *Voti obligationem non potest Deus solvere, nulla profecta mutatione in rebus.* d. 82. num. 19.

Vox.

- † 1. *Voces tantum significant conceptus obiectivos, & substituuntur loco formalium.* disputat. 73. num. 15. 16.
- † 2. *Nulla vox extra enunciationem, vel falsum, vel verum significat.* n. 16.
- † 3. *Voces seu enunciationes dicuntur vera, quia significant conceptus obiectivos non formaliter veros.* d. 76. num. 3. 4.

Vt.

1. *Particula Vt, interdum significat euentum in scriptura, non causam.* d. 95. n. 39.

Vulgata editio.

1. *In eius defensionem seruire debet linguarum peritia.* d. 15. num. 17.
2. *Ex ea fide argumenta petuntur.* d. 8. n. 1.
3. *In ea reperiuntur varia lectiones eiusdem loci.* ibid.

L A V S D E O.

A N T V E R P I Æ.

Ex Typographiâ Henrici Aertssij.

M. D C. X X.